

صنعت

ارگان نشراتی اتحادیه هنرمندان ج. د. ا.

شماره

دوم

۱۳۶۱

با هم می‌خواهیم:

هنر ملتزم ، هنر واقعیت گرا
صفحه ۱ .

بخشی از بیانیه اساسی ... ۳
مقدمه یی بر داستان نویسی
معاصر کشور ۷ .

اثر مندی عملی هنر ۱۷
له گریکو شخه تر ... ۲۴
هنر هفت قلم ۲۵
د بسکلا پیژندنی ذوق ۲۹
انعکاس واقعیت های ... ۳۳
سخنی چند پیرامون فلم ... ۳۹
مروری به دو نمایشنامه ی ... ۴۲
پابلو پیکاسو ۴۹
نقاشی پلی به سوی ... ۶۱
درنگی بر کنار رود خانه ی
هنر ۶۳

ستر عربی کار تو نیست ... ۶۵
سناریو و سناریست ۶۷
گونا گونی هنر ها نقاشی و ... ۷۳
هنر او شعر دتولنیز ... ۷۹
بحشی پیرا مون تیاتر کودک ۸۳
آغازین جرقه های هدمندی .. ۸۸
هنر تمثیل تیاتر در ... ۹۴
گذارش ها و نگرش ها ۱۰۲

هنر

مجله ی دو ماهه

ارگان نشراتی اتحادیه هنر
مندان جمهوری دموکراتیک افغانیستان .

زیر نظر : هیأت تحریر.
وکیل مسؤول : حکیم خلیق .
سکرتر مسؤول : رووف راصع.
متصدی چاپ: سید احمد شاه صبور.

درین شماره نوشته ها و برگردان
هایی آمده است از :

پوهنمل لطیف ناظمی ، پوهاند

رحیم الهام ، عزیز الدین پوپلزایی،
سراج الدین سراج ، رووف راصع
احمد شاه بهمنش ، سرورانوری
منیر هویدا ، منگل ، جلال نورانی
حکیم خلیق وعده یی دیگر .
رو ی جلد :

غلام محمد میمنه گی کار
غلام علی امید
صفحه ۴ پشتی :
گلها - اثر ابراهیم مکنون نقاش
آلمانی

یاد داشت اداره:

هنر ملتزم ، هنر واقعیت گرا

هنر کنونی انعکاسی است از ستیز بی اما ن و آشتی نا پذیر مردمی که بیداد و عصر بیداد رادر ویرانه های دژ های فرو ریخته ی دژخیمان تاریخ به گور ابدی سپاریده و اکنون در راه بازسازی روان است تا پژواک را ستینی باشد از هر آنچه رخ میدهد و به وقوع میاید .

این مجله باید همچون مشعلی تابنده همه جابر ظلمات بتاژد و روشنگر راه هنر مند بار سالتهو آگاه زمان ما باشد تا هنر راستین هنر توده یی و مردمی از چنگک مشتبی بی مایه ی ماسک پوش هنر مند نما خلاصی یابد و از سوی زمینیه های بهتر برای با دوری و شکوفایی استعداد ها و ظرفیت های تازه فرا هم آید و هنر مند فردای ما از همین اکنون راه خود رابه تعیین گیرد و آگاه و هوشمندانه براه افتد .

مجله ی هنر پاسدار هنر راستین است ، پاسدار هنری است که نبض آن با زمان در تپش است ، همه ی نیاز های زمان مارا وانسان زمان مارا درک میکند و همه ی ویژگی های دوران مارا در آئینه ی روشن و راستین نمای خود مینمایاند و انسان رابه تصویر میآورد .

انسانی که بعد از سده های هزاره های فراوان زیستن در زیر ستمباره ترین و ددمنشانه ترین شرایط ، اکنون زنجیر هارا گسسته است تا بادست و پای آزاد ورها شده ازغل و زنجیر ، بیکار انسانی اش رابا همه نمود های ناانسانی بیا غازد .

هنر امروز ، هنر والای انسانی در سپیده دمان رستن ها و گسستن هامیزید و میزایاند ، بنابرین هرگز نه پندار های شکلی و بورژوازی رادر آن راهی است و نه هم نمود های از زر سالاری و زور سالاری رادر حیطه ی خود پذیر است .

اینک دو مین شماره ی مجله ی هنر رادر دست داریم ، مجله یی که بایستی آگاهی و اندیشمند ی رادر زایش ها و آفرینش های هنری ما بشارت دهد ، چارچوبه ی تنگ دگم بینی ها و دگم پنداری ها را تا گستره ی وسیع و بی مرز جهان بینی ها وانسانگرایی ها پهناهد در روشنی خرد بر تیرگی هر آنچه بی خردی رادر ساحه ی بی کرانه ی هنر ، ره میدهد ، به ستیز و بیکار برخیزد و این عمیق ترین و ناشناخته ترین تجلی روان آدمی را به درک بهتر گیرد و به شناخت بیشتر آورد ، این مجله بر این است که هنر باید بانسان و زندگی انسان آشتی داده شود ، تا سیما ی انسان دوران ما ، انسانی که در میان خون و آتش میزند تا گهواره ی تاریخ را بجنباند و از فرو افتادگی و ایستایی به تحرک و او جدهسترسی یابد ، در آن تصویر گردد .

مادر کشور ی میز یم که هنردر آن پیشینه یی تا درازای سده ها و هزاره ها دارد ورده های آن تاپس دیوار قرون واعصار امتداد یافته است واین هنر کهن ، هنر والای مردم این سر زمین اگر همیشه در خدمت انسانیت انسان زما ن خود قرار نداشته وگا هگا هی به جای آنکه درو نما یه هایش را از داد خواهی توده ها در پیشگاه تا ریخ بگیرد وپژ واك رنج ها ی بیکرا نه ی ستمکشان جامعه باشد تا حد وابسته می به در بار ودر باریا ن و خاص بود ن برای اشرا فیت منحن سقوط یافته است ، اما در بیشتر حالات به خواست و اراده ی مردمی که فقط صحنه گذار هنرمردمی بوده اند وبس با بیان سمبولیک ورمزی خود وبا ارائه ی نماد های یی از شرایط نا هنجار زما ن زمینه ساز عصیان ها بوده است وظفیان ها و تحرک وپویای یی ورزمندگی وستیزه جویی در برابر سالا را نذر و زور ، بنا برین هنر امروز به همان پیمانه که باید در نشاند هی سیمای انسان همدره اش وزمانی که در آن میزید نقش داشته باشد ، باید باز تابیی هم باشد از همه ی این مبارزات ملی وحماسه های میهنی در درازای زما ن تا غنائی فرهنگی مابه شناخت دوباره آید وانعکاس فریاد های دیروزین یعنی فریاد های از گلو خاسته ی تاریخ و در گلو خفه شده ی تاریخ، فریاد های امروزین را رساتر گردانده همچون همهمه ی خاموش نشدنی تا رسیدن به هدف نهایی ، نامرگ

همه نمود های امپریا لیستی وهمه رگه های بیداد ونا خاموشی ابدی بیداد گرو ستمبارهی انسان کش، آزادی کش و انسانیت کش جاودانه می یابد .

مجله هنر ارگان نشراتی اتحادیه هنر مندان در مشی جدید نشراتی اش برای زمینه سازی به تحقق همه ی خواسته های هنری اتحادیه دیه باملاک ها ومعیار های تازه ی به ارزش گذاری می نشیند و به جدا سازی سرها از ناسره هامیپردازد مجله هنر نه دیگر تخته مشق عده ی نوآموزپردای کور باطن خواهد بود و نه هم برای هنر شکلی بی محتوای بود ژوازی جای خواهد داشت .

این مجله به هنر مند سا لها تحقیر شده واهانت دیده ی ما ، هنر مندی که از هر وسیله ی آموزش و آگاهی یابی در زمینه کار خود محروم بوده است ارجح خواهد گذاشت و چراغ راه او خواهد بود تا سطح آموزش ودانش هنری و علمی اش را بلند ببرد .

مجله هنر به همه ی بت سازی ها، به همه شیادی های هنری، به همه زمینه های گل آلود سازی و به نفع خود بهره برداری ، به همه مظاهر و گونه های هنر کاذب ، مردم فریب و اغواگر خاتمه خواهد دادو به جای رواج دادن بر جوبارو نشینی و آرمیدن بی مسئولیت در سکو های بی افتخار وشهرت طلبی ها ، راه را برای هنر مند راستین هموار خواهد

گردانید تا از زندگی مردم مایه گیرد وبردل های مردم جای داشته باشد .

مجله ی هنر وظیفه دارد با نشر پژوهش ها و تحقیق های هنری افتخارات هنری مارا در ادوار مختلف به شناخت همگان آورد وبا نقد ها وبررسی ها راهنشان دهنده ی هنر مند دورا ن ماباشد و هنر مردم گرا ، اصیل وپربار را به رواج آورد .

هنر به عنوان ارگان اتحادیه ی هنر مندان وظیفه دهد در بسیج همه ی هنر مندان در جهت دهی هنر در زمینه سازی کار های ایجاد ی ودر به شناخت آوری ارزش های هنری نقش فعال وسازنده داشته باشد واین همه آرمان و آرزوهرگز به تحقق نمیاید مگر آنکه همه ی هنر مندان دانا و آگاه ما همه ی دانشمندان پرمایه ی ما و همه محققان وپژوهشگران ما در این کار مارا یاری دهند .

هنر اکنون راه خود را یافته است واستوار و هدفمند به جلو میرود ودر این جلو روی هیچ خسی وخاری را هگیر او شده نمیتواند .

به امید آنکه این همه تلاش واین همه آرزو تارسیدن به پیروزی نهایی و پیدایی افق های روشن و امید پرور در چشم انداز هنر سرزمین ما دوام یابد و این نشریه از همکاری همکاران خوب محروم نباشد .

بخشی از بیانیه‌ی اساسی که توسط عبدالمجید سر بلند معاون شورای وزیران در کنگره مؤسس اتحادیه هنر مندان خوانده شد.

مهندسی، نقاشی و مجسمه سازی

ها در کابل و شهرهای دیگر کشور، سازمان دادن نمایشگاه‌های کوچک سیار دروالات از وظایفی است که در پیش روی مقرر دارد.

هنر مندی که آثار خود را در نقاط دور دست کشور نمایش میدهند فکر والهام تازه برای ادامه کار خود کسب میکند. ما به نسل بزرگسال هنر مندان خلاق خود محمد عظیم-ابکان، عزیز ابکان، میر محمد دین-

خان، میر یار بیگ خان و بسیار دیگر استادان احترام قایلیم و به نقاشان معاصرمانند خیر محمد یاری، محمد یوسف کهزاد، قربان علی عزیز، استاد عبد الغفور، غوث الدین، غلام محمد میمنگی، محمد علی عطارو غیره که کار بزرگ گذشته‌گان را ادامه میدهند پدیده قدر مینگریم.

همچنین از وظایف ماست که استادان نوراً تربیت بکنیم زیرا که هنر چندین قرنیه مابست آنها سپرده می شود بنابراین باید به مکاتپرسا می و نقاشی کابل کمک همه جانبه صورت بگیرد.

پروسه تحصیل از صنف اول تا ختم پوهنتون باید به طور واحد صورت بگیرد تا جوانان را بهترین

شاگرد میناتور یست زبردست کمال الدین بهزاد، قاسم علی، مهندس معاصر عصمت الله سراج، نقاشان برجسته دوران اخیر عبد الغفور برشنا، مجسمه سازان محمد حیدر، محمد اندلی رضاقد هاری، وکیل پلزی، سعید مشعل، استاد غوث الدین راکه توان و زندگی خود را برای هنر صرف نموده اند همه می شناسند.

نیاکان ما میراث بزرگی را به ما به یادگار گذاشته اند. هزارها سال گذشته و ما نام همه آنها را نمی دانیم و نه همه یادگارهای تاریخی به ما رسیده اند ولی ما باید وارثان لایق این آفرینش های بزرگ باشیم به جوانان بیا موزیم و باستفاده از این اثر کلاسیک آنها را در سبد هیمولی باید گفت که نمایندگان هنر تصویری امروز وظایف تازه‌ی نیز دارند. باید آثار گذشته را آموخته در مجسمه ها و تابلوهای خود، تحولاتی را که امروز ما شاهد آن هستیم نیز تصویر بنماییم.

هنر می تواند وظیفه دارد که مردم را به زیبایی و دوستی دعوت و تربیت بکند. دایر نمودن نمایشگاه

کار مندان خلاق همیشه می تواند وظیفه خود را به آسانی انجام دهند بشرط آنکه احساس نمایند که دولت برای حفظ یادگارهای تاریخی، کلتوری و هنری دست میزند. نقاشی و مجسمه سازی در افغانستان نمونه‌های بزرگ و تاریخ چند هزار ساله دارد.

یادگارهای مهندسی شهادت میدهند که افغانستان مدهنر شرق بوده است. حفريات باستان شناسی تایید نمود که غزنی از مشهورترین و قدیمترین شهرهای مشرق زمین است. آثار هنر قدیمی که تاروزگار مارسیده نمونه های زیبا ترین صنعت مجسمه سازی مهندسی و میناتوری را معرفی مینماید. در بین یادگارهای برجسته گذشته می توان قصر لشکرگاه را در بستان، مناره های غزنی، منار جام، مسجد هرات، مقبره گوهر شاد، مسجد و مقبره خواجه ابو نصر پارسا در بلخ و غیره را نام برد. آثار میناتور بهزاد در هرات آثار طلا تپه، مجسمه باشما مت بودا در کوه بامیان و غیره و غیره نیز از آثار فوق الذکر قدیمه محسوب می شوند.

استادان تعلیم و تربیه بد هند و هنر ما بدست اشخاص با اعتماد و با استعداد و خردمند رشد و شکوفائی داده شود. به مجرد متحد شدن در يك اتحادیه خلاق بایست در مورد کمک به انواع دیگر هنر منجمله تربیه هنر مندان تیار نیز فکر کرد.

همچنین از عنعنات بزرگ و باستانی هنر توده ای ما نیز باید یاد آور بشویم. هر ولایت ما عنعنه معروفه خود را دارد. قالین های مزار شریف و شبیرغان، سرپل و هرات، کنده کاری - قندهار و غزنی، مصنوعات چوبی نورستان، خسبائی های ننگرهار را تمام جهان میشناسد.

چقدر دستا ن با استعداد و زحماتش اینگونه آثار هنری را ایجاد میکنند، چقدر مردم ما به این شاهکار ها علاقه دارند که هر کدام چون گلی در سرزمین افغانستان رسته اند و بارنگ و بارزیا و ما هرا نه استعداد های خلق را تبارز داده اند. قدرشناسی از این استعداد ها و به کمال رساندن آنها وظیفه آینده اتحادیه خلاق می باشد. ضرور است که با کار خلاقانه خلقهای افغانستان و جهان آشنا بشوند دایر کردن مسابقات نمایش بهترین آثار و تعیین جایزه به آنها و وقتا فوقتا تشکیل دادن نمایشگاهها در تشویق استعداد ها نقش ارزنده ای دارد.

سخنی چند راجع به مهندسی:

یادگار های مهندسی گذشته را هر روز با چشمان سر می بینیم که آنها چون وصایای نیاکان عنعنات عالی قدیمی را حفظ نموده اند. وقتی خواهد رسید که ما این یادگار های پر ارزش را ترسیم بنماییم

ولی در حال حاضر در پیشروی ما وظایف درجه اول بسیار مهم و پربلندی اجتماعی قرار دارند. در زمینه البته کار های صورت گرفته و کار های انجام داده خواهد شد.

سیمای پایتخت ماشهر کابل تغییر خواهد خورد و زیبا تر خواهد شد پوهنتون و انستیتوت پولی - تخنیک، تخنیکم میخانیک، میدان هوایی، هو تل ها، فابریکه خانه سازی برای این منظور فعالیت دارند و ساختمان خانه های - رها یشی ادا می دارد. تاسیس بنا های عصری و زیبا با استفاده از مواد تازه و مصالح عنعنوی ملی به خصوص هنگام روکاری از قبیل کاشی کاری بارنگ آبی مرمر سیاه و غیره توام ترویج خواهد شد.

توسعه پایتخت طبق نقشه اساسی عملی می گردد که به همکاری متخصصین شوروی ترتیب شده است ما میدانیم که اولین کار تنها اولین مرحله انکشاف مهندسی معاصر و نوین افغانستان است.

هنر موسیقی:

شهر و حتی کوچکترین قریه دور دست را پیدا نخواهیم کرد که در آنجا صدای دلنوازی و شوخ سرود عاشقانه شنیده نشود، آهنگ تنبور و رباب، غیچک و دلربا و یا مسابقه دلچسپ دهل و زیر بغلی بگوش ترسد. چه آهنگ و سرود ها و داستانهای موسیقی در کلتور مردم ما سابقه طولانی دارد. سرود ها از نسل به نسل از پدر به پسر از استاد به شاگرد انتقال یافته اند.

عنعنات موسیقی ملی افغان - نستان بزرگ است آهنگ و نغمه های فرحنا و روحبخش که به انسان سرور و شادمانی میبخشد بشمار اند. موسیقی این روح مردم، این یاد بود گذشتهگان، این سرود فرحبخش روز مره، این دعوت به آینده تابناک می باشد.

ما از استادانی که عمر خود را صرف این هنر کرده اند از قبیل استاد قاسم، استاد نتو، میرزا نظر، استاد محمد عمر، استاد شیدا و غیره و آنهایی که امروز فعالیت دارند از قبیل حفیظ الله خیال، استاد رحیم بخش، استاد هاشم، بازگل بدخشی، بابا نعیم، سیفو، ناشناس، ظاهر هویدا، استاد مهوش و دیگران قدر شناسی خواهیم نمود.

اکنون که سرایندگان موسیقی نوازان از پشتیبانی حکومت خود برخوردارند و به شخص خود شان و فعالیت خلاقانه ایشان غمخواری احساس کرده اند، می توانند کار های بسیار انجام بدهند ما بزرگانی فقیرانه خوانندگان و نوازندگان خاتمه خواهیم داد و سعی خواهیم کرد استعداد شان غنی و زندگی شان بهبود یابد.

در مدت کوتاهی افغان موزیک در شش ارکستر خود یکصد و پنجاه آهنگساز و نوازنده را جمع آورد که آهنگهای کلاسیک و معاصر تمام مردمان کشور را اجرا میکنند. چه بسیار آهنگ و سرود های جدید افغانی در تلویزیون و رادیو و کستهای ثبت گردیده اند اکنون این نغمه ها نمی میرند و برای نسلهای آینده عصر ها باقی

خواهند ماند و آنها را مردمان تمام جهان استماع خواهند نمود. توسط این ثبت ها سرود های احمد ظاهر، فضل احمد - نواز را که تابهنگام و فاجعه آمیز ترک حیات گفتند باقی مانده است. ما نام آنها را با احترام به زبان میاوریم و به قاتلان آنها نفرین می فرستیم.

افغانستان نوازندگان و خوانندگان زیاد دارد که اگر ما اینجا نام تمام خوانندگان محبوب مان را بگیریم وقت بسیار به کار است.

اشخاصیکه درین رشته مصروف اند باید کارهای زیاد انجام دهند که باتشریک مساعی هنر توده ای حفظ شود، آهنگسازان، نوازندگان و آواز خوانان جوان تمام ملیت ها از ولایات افغانستان باید تربیت شوند امکان نباید داد که حتی یک استعداد مرد می ضایع گردد. مساعی افغان موسیقی جهت جلب نمودن بهترین استعداد ها در قسمت نوازندگی و سرایندگی که از انظار بدور مانده اند به منظور انکشاف پیشرفت موسیقی ضرور است اتحادیه موظف است که برای مساعی مشترک و کار خلا قانه ارتقای سطح مسلک هنر مندان و توسعه اپیر توار آنها همکاری نماید آنها را با بهترین آثار توده ای و کلاسیک کمپوز - سازان و نوازندگان و قبل از همه با مردمان همسایه ای که از لحاظ عنعنات و هنر قرابت دارند، آشنا نمایند. برای انجام این امر فعالیت موثر هر شخص و قبل از همه استادان سرشناخته موسیقی

مثل استاد سر مست، ننگیالی، استاد فاروق اسدو کار مندان اجتماع می مسحور جمال و حسینی ضرورت است.

اشکال جدید فعالیت استادان موسیقی ما راه مخصوصا باید تذکر داد منظور ما نه تنها کنسرت های آنها در تیاترها، تلویزیون، و رادیو بلکه شرکت جستن آنها در کنسرت های جشنی در قطعات اردو این محافظین میهن ما و فابریکه ها می باشد. بنابر این از ایشان سپاسگذاریم و شاد باشی های خویش را به آنها تقدیم می داریم.

جای خوشنودی است که در سرود ها محتویات تازه که منعکس کننده ارمانهای انقلاب و پیروزی های ما می باشند وجود آمده اند.

ضرور است که درباره امروز ما، در باره سرود از آن قهرمان و جسور ما در باره تحولاتی که پیش چشمان ماصورت می گیرند در باره کار و زندگی وطن محبوب ما افغانستان سرود های بیشتر ایجاد بشوند. وظیفه اتحادیه است که در مورد فعالیت مشترک در ساحه موسیقی، ترتیب پلان آینده کار فکر بکند و وظایفی را که قبل از همه جهت ترقی و پیشرفت موسیقی انجام داده شود به طور جدی مورد بحث قرار بدهد.

تیاتر:

در کشور ما نمایش تیاتر تاریخ قدیمی دارد هنر امروز تیاتری که بعد از سال ۱۹۱۹ یعنی کسب استقلال به وجود آمده در سالهای

۱۳۴۰ توسط رشید لطیفی، عبد الرحمن بینوا و دیگران تشکیل یافت.

دسته تیاتری افغان ننداری که کار مندان خلاق آن امروز به پنجاه نفر میرسد چهل سال قبل از این ایجاد شده بود که بهتر یکن هنر پیشگان اماطوران زمان از قبیل رشید جلیا و استاد بیس را متحد نموده بود. امروز با یس بگویم که از این هنر مندان و آنهایی که بعد از این دو تن به تیاتر آمده بودند مثل استاد درفیق - صادق، حمید جلیا، خورشید - مزیده، سرور دیکران که تیاتر درام خوبی را به ما تقدیم داشته اند و کار زیاد خلا قانه و اجتماعی را انجام میدهند مدیون هستیم. گروه خلاق تیاتر قطع نظر از

اینکه تقریبا هنر پیشگان، در مدارس مربوطه تیاتری تربیت یافته ندارند و کار خود را از نمایش پیسی های ترجمه شده از آثار فرانسوی و انگلیسی شروع نموده به نمایش آثار مرکب و بفرنجی شاکارهای ادبیات جهان نیز پرداخته است.

در تیاتر ما نمایشنامه های مولیر، شکسپیر، گوگلچنخوف استروفسکی، بریخت و دراماتورک های معاصر شوروی به نمایش آمد مدت مدیدی درستیج تیاتر پیسی از هنر پیشه و کارگردانان حمید - جلیا نمایش داده شد. نمایشنامه های افسانه «دختر کلاه سرخ» که اولین بار مخصوص اطفال تهیه شده بود موفقا نه بود و اطفال از این نمایشنامه با شور بسیار استقبال کردند.

قطع نظر از مشکلاتی که از ناحیه بالا بردن مهارت هنر - پیشگان، کمبود پرسونل تخنیکی و غیره کارمندان تیاتر با آنها مواجه می باشند و وظیفه درجه اول تیاتر ماعتبارت از ایجاد شرایطی است که انعکاس دهنده وضع فعلی افغانستان دموکراتیک اهداف و وظایف انقلاب ثور، پرورش انسان نو که مبارزه باشعور آزادی و سعادت میهن باشد باشد به طور جدی راجع به مسأله ایجاد تیاتر برای اطفال کشور فکر کرد. باید مساعی کارمندان تیاتر واتحادیه نویسندگان با هم پیوندیابد تنها همکاری مشترک و نزدیک روشنفکران خلاق

افغانستان در این مورد نتایج خوبی به بار خواهد آورد. تیاتر افغانستان دموکراتیک باید به تیاتر واقعی و مردمی تبدیل یابد. منظور از این سخن اینست که تماشاچی قهرمانانی را که آرزوی پیروزی آنها را دارد روی ستیج ببینند و خود را شریک پیروزی آن احساس نماید باید قبل از همه نمایشنامه هایی را انتخاب بکنیم که روح مردمی داشته باشند و برای حل وظایف هنری کمک بکنند.

امیدواریم که همبستگی کارمندان خلاق به اتحادیه موجب گردد که واحد ارتباط قویتر کارمندان تیاتر مساعی گردد و نقاشان و رسامان برای تزئین نمایشنامه

ها سهم خواهد گرفت. در مورد تربیت کدرهای جوان نیز باید تدابیر مشخص اتخاذ شود زیرا در این اواخر در دسته های هنری استعداد های هاسم بگیرند.

ما باید از هنرمندان تیاتر و نوازندگان به خاطر کنسرت های شان در بین مردم وقطعات ار دو باکمال قدردانی یاد نماییم این کنسرت ها باید توسعه یابند پروگرامهای شان غنی شوند. باید هنرمندان و نوازندگان توسط هنر نمایی های خود مردم را با اهداف انقلاب بیشتر آشنا سازند و توده ها را برای انجام وظایفی که حزب و دولت در برابر شان قرار داده است تشویق نمایند.

مقدمه بی برد داستان نویسی معاصر کشور

پوهنمل لطیف ناظمی

پیشگفتار

از شروع داستان کو تاه وداستان های دراز (گرو هی بر این گونه داستانها نام میانه رانها ده اند) بر زمینه های قبلی آن یاد شده است.

البته در فصل ((چند سخن به عنوان مؤخره)) کوشش شده است تا نگا هی شتابزده و اجمالی به روند داستان نگاری معاصر از سالها ی بیست تا پانز ده سال اخیر نیز افکنده شود.

برای نوشتن این رساله تمام داستانهایی را که در افغانستان نوشته شده است از نظر گذرانده ام و مطبوعات کشور را از سراج-الاکبار تا امروز مرور کرده ام (دشواری عمده نگارنده این بوده است که کلکسیون های برخی از جراید را نتوانا نسته است یا بسد ویا کلکسیون کا مل آنرا نتوانسته است در دست داشته باشد).

امید وار است این کار که نخستین و ابتدای ترین گام است در این طریق پژوهشگران را مورد قبول و پذیرش افتد و توفیق دست دهد تا در آینده با بحث گسترده تر این راه را ادامه دهد.

کابل ثور ۱۳۶۰

پوهنیار لطیف ناظمی

مردن ایرزاهلیو - ویلت .

ا.ن.ک ۱۹۷۷

از انتشارات ایرد مان - بن می ۴۱ - ۳۲

از نظر شکل نیز این داستانها گوناگون بوده اند چون قصه های دراز سمک عیار داستانهای میانه چون چهار درویش و حکایت ها چون داستانهای گلستان بهارستان و جوا مع الحکایات.

اما داستان نویسی معاصر به کلی شیوه نوین و دگرسانی است که در سده ی بیستم آهسته آهسته در کشور ما پا گرفته است و این شیوه اگر با داستانهای سنتی گذشته اندکی باز بسته بوده است اما از جهات گوناگون ویژگی های خود را داشته و آرام آرام تا امروز بر این ویژگی افزوده شده است.

نگارنده در نوشتن این رساله خواسته است نشان بدهد که چگونه در افغانستان داستان نویسی معاصر اعم از داستان کوتاه ، داستان دراز و رمان آغاز شده است و چگونه زمینه های نگارش آن فراهم گردیده نخستین کار نگارنده در این عرصه مقاله یی است که در سال ۱۹۷۷ در اروپا چاپ شده است و به گونه مجمل به تاریخ قصه نویسی

در افغانستان مروری شده است در این رساله همانگونه که عنوانش بر میاید مقدمه یی است بر داستان نویسی افغانستان و هرگز نقد و بررسی کامل قصه نویسی کشور نیست و تنها

داستانسرای در ادبیات معاصر تقریباً به اندازه تاریخ ادبیات در عمر دارد و ضمناً نخستین اثری که از این ادبیات در دست است باز هم مربوط است به یک کتاب داستانی (۱).

از داستانهای منظوم که بخشی از ادبیات شعری ما را میسازد که بگذریم داستانهای فراوانی بازبان نثر نیز در دست داریم که هم از نگاه درونمایه و هم از نگاه شکل گونه گون بخشبندی را دارند :

چون داستانهای مذهبی حماسی تاریخی فیصل ها (فیصلز) قصه های اساطیری (میتس) قصه های نیمه اساطیری و نیمه مذهبی (لیجند) داستانهای عاشقانه داستانهای حکمی و اخلاقی و غیره.

حتی مقاله را می توان نو عی از داستان شمرد که از اواخر سده چهارم رواج یافته است . در همین زمان بود که : (دربان عربی از متفرعات فن قصص فن نوی به وجود آمد که به آن مقامات نام نهادند و این فن با داستان نویسی و افسانه پردازی از بعضی جهات مشابه و از پاره یی جهات مغایر بود (۲).

(۱) منظور مقدمه شاهنامه منشور بو منصور معمری است که سال نگارش آن ۳۴۶ هجری است.

(۲) ابراهیمی حریری - دکتور فارسی ، مقدمه نویسی در ادبیات فارسی ، انتشارات دانشگاه تهران.

قرن بیستم و جنبش فرهنگی کشور

دگر گو نیهای ژرف فرهنگی و ادبی سده بیستم، ادبیات درباری را نیز بی تأثیر نگذاشت و از آغاز عصری که در آن به سر می بریم آرام آرام ادبیات مغرب زمین چون الگوهای پذیرفته شده می مورد توجه فرهنگیان و قلمزنان ما قرار گرفت.

نوعی بورژوازی که سرشت آن با بورژوازی اروپایی یکی نبود آهسته آهسته پا گرفت و اندیشه های فرزنانگان و دانشیان کشور مابه سوی دنیای دیگر و فرهنگ و ادبیات دیگران راه یافت. از روزگار امارت امیر شیرعلی (۱۸۶۸ - ۱۸۷۸) نخستین رگ های بورژوازی ملی درجا معه خان سالاری افغانستان نمودار گشت. در همین روزگار بود که نخستین کارخانه سلا حسازی بنا یافت چاپخانه ها گشایش یافت (۱) و نخستین جرقه مطبوعات در کشور مatabیدن گرفت.

شمس النهار به عنوان نخستین جریده در سال ۱۸۷۳ آغاز به نشر کرد. در روزگار امیر عبدالرحمن آن گسترده گی فرهنگی دور آن امیر شیرعلی رانمی توان دید و از مطبوعات هم نشانه یی نمی توان یافت. بورژوازی دور آن او بیشتر گرایش تجاری داشت و در زمان سلطنت مطلقه و مرکزی مجال گسترش فرهنگی میسر نکشت آغاز تغییرات فرهنگی را

می توان از آغاز سده بیستم و از روزگار امارت امیر حبیب الله دید.

امیر حبیب الله در سال ۱۹۰۱ به سلطنت بر داشته شد در همین روزگار است که رشد بورژوازی و فرهنگ و ادبیات رایکجا می توان نگر یست.

او در سال ۱۹۰۳ نخستین مدرسه را در کابل به نام (حبیبیه) بنیان گذاشت و پس از مکاتبات ابتدایی ولایات و پایتخت را گشود.

تردیدی نیست که رشد صنعت زندگی فرهنگی را به جنبش میاورد و دیگرسان میسازد و گام هایی که امیر حبیب الله در این عرصه گذاشت گواه خوبی از تغییر سیمای عادی جامعه است. در سال ۱۹۰۷ فابریکه برق جبل السراج را گشایش نمود در ۱۹۰۹ او لاین موتر که ساخت کارخانه (و ملر) بود وارد کشور شد و کارگران افغانی بدین منظور به بمبئی گسیل شدند.

در همین سال مکتب عسکری گشوده شد. در سال ۱۹۱۳ نخستین فابریکه پشمینه با فی بنیان گذاری گشت و یکسال پس به تولید آغازید.

با پیدایی عناصر مادی کلتوری چون تلیفو ن، لوازم ترا نسپورتی، اعماز پلها، شفاخانه ها، کانا لها، مراکز عسکری و مهتر از همه با گشایش مدرسه ها و رشد جنبش

فکری زمینه تولد دوباره مطبوعات آغاز گردید و در یازدهم جنوری ۱۹۰۶ سراج الاخبار بعد از یک مسوول مولی عبدالروف به چاپ آغاز کرد. اگر چه سراج -

الاخبار فقط يك شماره اش اقبال چاپ یافت و امیر حبیب الله اجازه نداد تا این شعله افروخته بماند ولی در عوض گردانندگان این اخبار و روشنگران و روشنفکران توانستند با تشکل خویش حزب سری ملی را هسته گذارند و

چون پر خاشی در برابر حکومت امیر حبیب الله که اینک آهسته آهسته به حکومت حرم مبدل گشته بود و آزاد یخواهی را به جان دشمن میداشت باز ایستند.

اعضای (حزب سری ملی) که از دانشیان و نجبان قلم و سیاست و در آغاز از قشر روشنفکر آنروز متشکل بود با درک مسایل داخلی کشور و الهام از نهضت های کشورهای همجوار از راه مطالعه جراید خارجی نخستین شالوده نهضت مشروطه خواهی را در افغانستان ریختند و مرام اساسی شانرا این سه اصل میساخت:

(۲) نگارنده در مورد چاپخانه های دوران امیر شیرعلی خان نظراتی دارد که چاپ خواهد شد.

۱- حصول استقلال سیاسی افغانستان.

۲- قایم ساختن قانون و حکومت قانون در کشور.

۳- تحدید قدرت بی حد و حصر شاه.

حزب ((جمعیت سری ملی)) و اما مرکز عمده روشنفکران دموکرات که بر علاوه رفورم، تبدیل رژیم مطلق العنانی را بر رژیم دموکراتیک میخواستند، لیسه حبیبیه بود. در بین این دموکرات ها اشخاص رادیکالی هم بودند که به غرض تحقق بخشیدن مرا م خود ترورو کودتا طلب می کردند. اینها عموما به مطالعات جراحی خارجی و مصاحبت با معلمین خارجی (مستخدم افغانستان) می پرداختند.

حزب سری ملی تا سال ۱۹۰۹ پیگیری بیهراس به کوشش های خویش علیه حکومت ستمبار امیر حبیب الله ادامه داد و در همین سال بود که شاه اعضای حزب را به شمول رئیس آن (تاج محمد - بلوچ) و عمده پی از عناصر آواره زندان افکند و گروهی از آنان را در کابل و جلال آباد وحشیانه اعدام نمود.

آزادی خواهان به دهن توپ بسته شدند. زندانی گشتند، متواری شدند و لی روح سرکش آنان هرگز شکست و تسلیم را نپذیرفت و در اکتوبر ۱۹۱۱ بار دیگر چراغ خاموش شده سراج الاخبار روشن گشت و این بار ناشر آن محمود طرزی پسر غلام محمد طرزی بود.

محمود طرزی که در سال ۱۸۸۱ بایدر در هندوستان فراری گشته و از آنجا به ترکیه شتافته بود زیر تاثیر نهضت ترکیه جوان، اندیشه های آزادیخواهی وی بالنده گشت.

او پس از زوال حکومت امیر عبد الرحمن که یکی از دشمنان پدرش بود به وطن بازگشت و فعالیت های مطبوعاتی خویش را سازمان بخشید.

او خوشبخت بود که مطابق ارمانهای دیرینه خویش با چشمهایش میدید که چگونه آزادی خواهان استقلال افغانستان را به چنگ آوردند و چگونه کشورش در مسیر رشد و انکشاف تمدن جدید سوق داده شده است. او در سال ۱۹۱۹ به حیث وزیر خارجه کشور مقرر گردید و پس از آن به وظایف مختلف دیگر گماشته شد چون رئیس انجمن محصلین افغانی، سفارت، وزارت خارجه و سرانجام هم در دوران اغتشاش از راه هرات ترک وطن کرد و در استانبول در گذشت (۱۹۴۴).

محمود طرزی را پدر مطبوعات کشور خوانده اند و هر چند که او نخستین ژورنالیست کشور نبود اما نخستین کسی بود که جریده اش را به مثابه عنصر تبادل افکار درآورد و دریچه ای از تفکر غربی و ادبیات و فرهنگ غربی را نیز در آن باز کرد.

او نخستین گزارشگر ادبیات اروپایی در کشور ما است و از اینرو نقوشی در زمینه ادبیات نیز نقش درخور اهمیتی است.

طرزی برای نخستین بار ناو (جزیره پنهان) اثر ژول ورن فرانسوی را از ترکیه به دری برگرداند و به پادشاه تقدیم داشت که شرحش را در مقدمه همین کتاب چنین مینگارد: ((این بنده عاجز ناتوان (محمود

طرزی) از ترجمه این آثار بدیده ادبیه هیچگاه امیدوارزی نرود و تواناگری رانکرده ام. بلکه مشوق یگانه این عبد احقر همانا قدر شناسی معارف پرورانه ذات شوکت ماب پادشاه حقایق آگاه محبوب القلوب مقدس ما اعلیحضرت (سراج الملته و الدین امیر حبیب الله خان پادشاه دولت قوی شوکت خدا داد افغانستان شده است. بعد از مسافرت مدیده که در مالک دولت علیه عثمانیه بسر آورده بوطن عزیزم افغانستان رجعت کردم نخستین بار به ترجمه همین ناو (جزیره پنهان) از ترجمه ترکی آن پرداختم و بخط نستعلیق به قلم خود نوشتم تقدیم پیشگاه معارف اکتبنا اعلیحضرت پادشاهی نمودم. ذات اعلیحضرت همایونی آواره یک مراق و ذوق علم پسندانه شاهانه مطالعه فرموده بسیار پسند فرمودند و ازین خدمت قلمیه که همچنین یک اثر برگزیده را به زبان فارسی ترجمه کرده ام عبد احقر باخاک برابر خود را مظهر تحسین و آفرین فرمودند. پس برای یک محرر احقر برتر و عالیت و شوق آورتر ازین چه چیز تصور خواهد شد که یک پادشاه بزرگ یکدولت سترگ او را، آفرین بخواند و سزاوارتحسینش بفرماید. (۱).

محمود طرزی انگار ترجمه این کتاب را شبانه به امیر حبیب الله می خواند تا اینکه امیر به خواب میرفت و گویی با این

(۱) جزیره پنهان - ترجمه محمود طرزی مطبوعه عنایت سال ۱۳۳۲ - ص ۶

عمل میخواست زمینه را مسا عد گرداند تا تر جمه های ادبی پس از صحه ای امیر زیر چاپ رود و فیض آنها عا متر گردد.

اما این کتاب حجیم که در سال ۱۳۲۵ ه.ق به در ی گذار ش یافته بود یگانه تر جمه آن تلف گشت و محمود طرزی مجبور گشت بار دیگر آنرا تر جمه کند. او شرح این ماجرا را چنین مینگارد:

که این کتاب ناول جسیم ((جزیره پنهن)) را در سنه ۱۳۲۵ تر جمه نموده بودم و چون تنها يك نسخه به قلم خود نوشته بودم و دیگر نسخه ازان موجود نبود از قضا آن نسخه ضایع و تلف گردید.

این است که دوم بار به تر جمه آن پرداخته ام. از باب تر جمه و تحریر انکار نخواهند فرمود که عینا يك اثر را دو باره تر جمه کردن تاچه در جه بر طبیعت و ذهن شاق و دشوار می آید؟...

طرزی در نخستین شماره نامه سراج الاخبار، تر جمه يك ناول فرانسوی را با نام (فاجعه های پاریس) اثر (قادیه دو مونه پن) «۱» آغازید که در چندین شماره متوالی چاپ و نشر گشت. طرزی در مقدمه همین ترجمه در باب داستان نویسی معاصر اروپایی نوشت:

((افسانه گوئی و افسانه شنوی يك حس طبیعی بشری می باشد. از ابتدای ایام طفولیت گوش انسان به افسانه شنوی عادت می گیرد. حتی کژ مردمان تا افسانه نشو ند خواب نمی برند.

در این اعصار آخر زمان در همه چیز هایك تبدل ونوی به ظهور

آمده افسانه ها نیز يك طرز نوی پیدا کرده که به افسانه های کهنه و قدیم هیچ شباهت نمیرساند و افسانه های اینو ق ت ها را در فرانسه و ممالك عثمانی رمان می گویند و در انگلستان و هندوستان ناول مینا مند.

رمانها و ناولها در این وقت از مهمترین آثار ادبیه قلمیه شمرده می شود زیرا ناول نویسن کمال اقتدار قلم خود را در باب تصویر نمودن خیال به حقیقت صرف می نماید که ذاتا تا شعر هم همچنین يك چیز است)) آنگاه در پایان این مقدمه می نویسد:

((و مقصد ما از نشر این ناول یارمان یا افسانه دو چیز است یکی اینکه طرز افسانه گوئی زمان حاضر را بر خوانندگان کرام عرض نماییم دیگر اینکه از اقوال عجایب و غرایب ممالک متحول اروپا و شقاوت ها و جنایات خونریزانه ای که در آن پیش می شود معلومات بد هیم تا معلومات شود که در لباس مدنییت چه وحشت ها مستتر است. (۲)

محمود طرزی خود داستان نوشتن است اما در هموار کردن راه داستان نویسی و نمایشنامه نویسی گامهای استواری برداشته است.

نخست داستانهای فراوانی را از ادب اروپایی تر جمه کرده است و حتی از نخستین شماره نامه خویش دست به این کار زده است.

و دیگر اینکه طرزی بانو شستن شعرهای منشور و پارچه های ادبی توانسته تصویر ی هر چند معشوش از داستان کوه تاه به

خواننده دهد به خصوص که برخی از این پارچه ها اندکی طری داستانی دارد.

سه دیگر اینکه او با نوشتن پارچه های نظیر (مصاحبه میان محررويك آشپز زن (۳) گامهای بسیار ابتدایی را در زمینه نمایشنامه نویسی نیز برداشته است. (۴)

محمود طرزی در نامه خویش گاه گاهی شرحی از شیوه های ادبیات اروپایی میدهد و به داستانهای ادبیات اروپا، که آنها شته از عنصر تخیل است اشاره میراند او در مورد تخیل معتقد است که اگر نویسنده

اروپایی معشوقه خود را توصیف میکند درست مانند يك قطعه عکس برای خواننده مجسم می سازد. این نویسنده از روی و

بوی و ویژگی های جسمانی معشوقه چنان یاد میکند که گوئی در برابرش قرار دارد. خواننده در مییابد که چنین کس انسانی زنده است از گوشت و خون

۱- نگارنده علی الر غم تلاش های فراوان نتوانست که این نویسنده فرانسوی را بشناسد و پنداشته می شود که نادرستی در املائی نام وی وجود دارد. (۲) طرزی سراج الاخبارش ۶۰.

میزان ۱۲۹۰

(۳) سراج الاخبار شماره ۳۱

خوت ۱۲۹۰

(۴) در این نوشته از نمایشنامه سخن نخواهیم راند ولی در خور یاد آوری است که کتاب تصویر عبرت (ذکر آن بعدا خواهد شد) در این طریق هم کتابی سخت ارجمند و در خور است.

است و جلو چشمهايش ايستاده است.

اين چنين نويسنده يي مرا ر ع خانه هاو حالات را چنان و صـف ميکند که با واقعيت نزديک باشد مثلاً يك کاکاخ را چنان نمي- نماياند که بالاتر از پندا رخوا ننده است بلکه در سطح آشنايي و پندار او تصور ميکند سبزه را باز مرد ولاله رابه عقيق ما نند نمي سازد . (۱)

باري محمود طرزي در کنار مشغوليت هاي سيا سي خو يش توانست رما نهايي رابه دري باز گرداند و از اينراه خواننده همو- طنش رابه نحوه نوشته و پرداخت قصه معا صر اروپا آشنا سازد . رما نهايي که اواز ژول ورن به دري بر گردانده است عبارتاند از ((سياحت دور دنيا در هشتاد روز)) «بيست هزار فرسخ سياحت زير بحر» «سياحت در جو هواو جزيره پنهان»

نويسندگان ديگري پس از طرزي و به پيروي ازوي قصه هاي اروپايي را به دري باز گردانند و زمينه را آرام آرام به داستان نويسي معا صر مسا عد ساختند .

نخستين رگه هاي داستان

نويسندگي

در سال ۱۹۱۹ که امان الله به پادشاهي نشست نخستين کارش استرداد استقلال افغانستان و پس از آن رها ساختن روشنفکران از زندان استبداد پدرش بود .

روشنفکران نيز امان الله رابه حيث سياستمدار آزاد انديش و

(۱) سراج الاخبار شماره پنجم

ص ۷

مرد مترقي شناختند و ياري خود را از اندیشه هاي سيا سي و اعلام داشتند .

امان الله اصلاحات فراواني را شالوده ريزي کرد و ازان شما ر مطبوعات و نشرات راگسترش داد و قوت بخشيد .

دريست و دوي اپر يل ۱۹۲۱ - سراج الاخبار رابه (امان افغان) بر گرداند و گذشته ازان در زمان امان الله خان مطبوعات فقط منحصر به مرکز نماند و جرا يدي در ولايات کشور نيز به دست چاپ سپرده شد که مي توان از آنها چنين ياد کرد:

اتحاد مشرقي ۱۲۹۸ هـ ۱۹۱۹
الغازي (۱۲۹۸ هـ - ۱۹۱۹ ع)
سراج اطفال (۱۲۹۸ هـ - ۱۹۱۹ ع)
(۲) معرف معارف (۱۲۹۸ هـ - ۱۹۱۹ ع)
اتفاق اسلام (۱۲۹۹ هـ - ۱۹۲۰ ع)
ستاره افغان (۱۲۹۹ هـ - ۱۹۲۰ ع)
افغان (۱۲۹۹ هـ - ۱۹۲۰ ع)
طلوع افغان (۱۳۰۰ هـ - ۱۹۲۱ ع)
بیدار (۱۳۰۰ هـ - ۱۹۲۱ ع) اصلاح
(۱۳۰۰ هـ - ۱۹۲۱ ع) ابلاغ (۱۳۰۰)
ارشادالنسوان (۱۳۰۰ هـ - ۱۹۲۱ ع)
مجموعه عسکريه (۱۳۰۰ هـ - ۱۹۲۱ ع)
حقيقت (۱۳۰۳ هـ - ۱۹۲۱ ع)

۱- آهنگ محمد کاظم سير- ژوناليزم در افغانستان. انجمن تاريخ و ادب افغانستان اکادمي کابل . ۱۳۴۹ ص ۱۱۰
(۲) اصلاح سراج اطفال در عهد سلطنت امير حبيب الله خان به نشرات آغاز کرد ولي بعد از آنهم چند شماره محدود آن نشر شده که بآين ترتيب در جمله نشرات دوره سلطنت مابعد مي تواند حساب شود.

(۱۹۲۴ ع) ثروت (۱۳۰۳ هـ - ۱۹۲۴ ع)
آئينه عرفان (۱۳۰۳ هـ - ۱۹۲۴ ع)
انيس (۱۳۰۶ هـ - ۱۹۲۷ ع) نسيم
سحر (۱۳۰۶ هـ - ۱۹۲۷ ع) مجموعه
صحيحه (۱۳۰۶ هـ - ۱۹۲۷ ع) نو روز
(۱۳۰۷ هـ - ۱۹۲۸ ع) پنبتون بزغ-
(۱۳۰۷ هـ - ۱۹۲۸ ع) جر يده مکتب
(۱۳۰۸ هـ - ۱۹۲۹ ع) (۳) .

امان الله خان گروه يي از مترجمان و گزار شگران را گماشت تا آثار نويسندگان خارجي را از زبانهاي ديگر ترجمه نمايند و اين اندیشه گذشته از اينکه به خاطر رشد فرهنگ و ادبيات بود انگيزه ديگري هم داشت و اين انگيزه آشنا ساختن مردم به ويژه قشر روشنفکر به خصوصيات تمدن غرب بود که امان الله سخت بدان گروه يده بود.

او به اصل (ويسترنمايز ساختن) افغانستان سخت علاقمند بود و گاه مهاي هم در همين راه برداشت و روشنگران فراواني بر ايسن عملش صحنه گذاشتند .

در روزگار او روشنفکران به ويژه روشنفکران متعهد پيرامونش به دو دسته عمده بخشبندي مي- شدند .

نخست راديکالها که سخت به پيروي تمدن غرب چون امان الله عقيده داشتند و گروه ديگر که (محافظه کارها) بودند بدبين باور بودند که تحقق چنين برنامه يي در افغانستان ممکن نيست .

در حلقه گروه اول بود که ترجمه ادبيات غرب رواج يافت و در ردیف نخست ترجمه از آثار رمانتيک

(۳) سالنامه کابل (خلاصه تاريخ جرايد در افغانستان) ۱۳۱۱ ص ۱۵۲ - ۱۵۶

های فرا نسوی آغاز گشت و نو -
یسنندگان افغانی کو شیدند تا آنچه
از نو یسنندگان فرانسوی آموخته
اند در آثار خویش راه دهند و آثاری
که در این دوره نوشته می شود
نوشته های لغزایی است میان
داستانهای سنتی و پارچه ادبی
(ایسی ادبی) (۱)

در امان افغان و نامهای دیگر
آنزمان باز تاب ادبیات و شعرا
کمتر می توان دید ولی می توان
گفت که از سال ۱۳۰۰ هجری
آهسته داستان نویسی نه به
شیوه کاملاً جدید بلکه به هیات
نیمه لرزان و نیمه معاصر آن
آغاز میابد.

نخستین داستان درازی که در
مطبوعات کشور چاپ گشت
داستان جهاد اکبر است که از سال
۱۲۹۸ آغاز یافته و تا سال ۱۳۰۰
در معرف معارف چاپ شده
است. (۲)

داستان جهاد اکبر يك داستان
تاریخی است از نبرد افغانان در
برابر انگریز ها و قهرمانان اصلی
اکرم خان غازی است. قهرمانان
دیگر (پردل) رینان (بعد هاریخان
می شود) ترك، سیاح کریم، کر -
ستان، جوزف و دیگران اند.

(۱) این شیوه در سراج الاخبار
نیز دیده می شود مثلاً پارچه شبنم
محمود طرزی (ش ۱۲) صبغه
داستانی دارد اما کاملاً شبیه شعر
است همینگونه است پارچه های
تنهایی (همان نامه ش ۶) بهار و
عشق (ش ۲۱) جانم جانم قربانت و
غیره.

(۲) در همین سالها گوئی
داستانی به نام جشن استقلال
در بولو یا چاپ شده که نگارنده
ندیده.

داستان با آنکه تاریخی است و
گاهی بر روال افسانه های
قدیمی مان که عمری هزار ساله
دارند نزدیک می شود اما هرگز
از خصوصیات داستان نویسی
معاصر بیگانه نیست.

پرورش قهرمانها، تصویر
و گفتگوهای مستقیم از خصوصیات
عمده این داستان است.

نام جایها نامهای واقعی محلات
کشور است چون پنجشیر، کوتل
خاواک و بدخشان و برخی از
قهرمانان نیز آدمهای واقعی
اند چون اکرم امیر دوست محمد -
خان و گاهی هم نامهای نا آشنا و
اسمای عام.

با آنکه نویسنده (۲) از مقولات
و شعرها اندك استفاده می برد اما
زبان نوشته و نحوه پرداخت
سنتی، نه بلکه نثر دوران نو -
یسنده است و به زبان عامیانه
نزدیک حتی نویسنده گاهی از زبان
گفتگو استفاده می برد:

((خانه سامان لاتها مسلمانان
است و سچه مسلمان است بود نه
های که برای خوراك فرنگی ها
میارند جنگی شانرا که داغی
نباشد می شود از چو نی کشیده
برای مه میاره)) (۳).

زبان داستان در برخی از قسمت
ها زبان طنز است و این طنز
بیشتر در برابر فرنگی ها
استعمال می شود مثلاً وقتی که از
زبان يك افغان می شنویم ((مرد
های شما زن و فرزند را در ملك
ما آوردند که همینجا لند تیار

(۲) نام نویسنده داستان
آشکار نیست.

(۳) همان داستان معرف معارف
ششم سال سوم (۱۳۰۰)

گنند آیا این خطای ما بود رهن و
قاتل کشته می شود اولادش از
خنك و فاقه می میرد اما این خطای
قاضی و حاکم است خوب شد که
بچه های شما مردند حالا در اعراف
می روند و گاهی هوای جنت هم
می خورند کلان شده در دوزخ می -
سو خنند مثلی که تو میسوزی اگر
مسلمان شدی)) (۱)

گفتگوها مستقیم است به گونه
نمایشنامه که قهرمانها مستقیماً
ظاهر می شوند سخن می زنند و
نقل قول نمی شوند این خصوصیت
را در داستانهای پس از جهاد اکبر
نیز می توان گاه گاهی دید مثلاً:

زن: شما چه میگوئید آیا مرا
می شناسید؟

پردل: غیر از اکرم کسی را نمی
شناسم.

زن: خاله های روی مرا ببینید،
پردل: بلی مثل تو يك دختر
داشتم اما او بسیار خرد بود و تو
بسیار کلان هستی.

زن: دختر ده ساله به سمن
بیست و پنج سال کلان نمی شود،
در سال چهارم امان افغان است که
به داستان دیگری بر میخوریم.

نام داستان (مکالمات روحانی)
در خصوصیات حیات حقیقی یا
ارتقای ملی است.

این داستان را سلطان محمد
پسر جناب بها در خان لوگری
مترجم وزارت معارف افغانستان
در هندوستان نوشته است که
خود را فرزند مهجور افغانستان
نامیده است.

(۱) ش ۸، سال دوم ص ۵۸.

داستان گاهي به يك خاطره و ياد داشت نويسي روزانه مانند مي شود و گاهي به يـــــــك فانتيزي.

جدل روح است با ماده .

روح ميگويد انسان نمي ميرد اما تو مرده اي و بنده مي گويد که خوردن ،خفتن ،بازي ،ساعت تيري را تحت طلبي اموري است که بر زندگي دلالت ميکند .

روح سقراط و وصيت او را که عصايي را در کتافش بگذارند تا طيور و وحوش را برانند مثال ميآورد که در حقيقت مثال منفي ادعاست .

باري نو يسنده چنين نتيجه مي گيرد که علم و ترقي و احساس مراد زندگي است داستانها شته است از لغات و واژه هاي ثقييل چون معاصدت مصارعت اباعد و غيره و همچنان آلوده از سجعهاي که هرگز سزاوار داستان معاصر نيست چون (عاشقان تشنه لبان و شاعران حقيقت ترجمان را از وطن دور و از ياران و اعيان مهجور) (و دد اکناف بعیده و اطراف رمیده) ... براي آنکه از تشرين داستان آگاهي يابيد چند سطر ي رانمو نه ميآوريم : (۱)

(بنده خواستم تا يك فاصله دماغ خود را از ماندگي و كوفتي كتاب خالي و تذکرات و مباحثات فني استراحت داده رفع خستگي و كسالت نمايم (بيت الراحت) رفته روي كرسيدني سندات خود را مثل كسي كه هيچ طاقت نداشته باشد پرتاب كردم و به كشيدن سغاره خود را مشغول ساختم طولي نكشیده بود كه آواز هاي طفا طق از بالای ميز كتمانم آمدن گرفت و

(۱) امان افغان . سال چهارم ، شماره ۲۶ ص ۵۰

نگذاشت اعصاب خود را قدرتي مرتخي نمايم به يك هيأت عقب الوده و روي ترشي مالیده خود را به (بيت الكتابت) رساندم ديدم از هيچكسي اثری نيست اما دستم لرزه گرفت و موهاي بدنم ايستاده شدن . دانستم اين اثر كهر باثيه عالم ارواح است شايد كدام بهايي كسب نزول نموده است . بنده تا قلم خود را بدست گرفته روي كرسيدني نشستم و از قرار ذيل مكالمات اجرا يافت .

نخستين كتابهاي داستاني الف - ندای طلبه معارف :

در سال ۱۳۰۲ براي نخستين بار در مطبعه دانش كتابي زير چاپ است كه حقوق ملت يا ندای طلبه معارف هرات نام دارد اين كتاب را محي الدين انيس نامه نگار مبارز وطن هنگام بازگشت خويش به وطن در شهر هرات نوشته و همانجا چاپ كرد .

كتاب صبه تربيتي و آموزشي دارد و نو يسنده قصد کرده باشد يانكرده باشد آنرا به گونه داستان نوشته است در اين كتاب چند تا قهرمان را در مي يابيم .

زير عنوان كتاب نوشته شده است كه : علمي ، اجتماعي ، انتقادي و نوشته شده است كه جمع و ترجمه (م.ن) كه همان محي الدين انيس است .

نو يسنده بحثهاي حقوق سياسي را از منابع گوناگون گردآوري و ترجمه کرده است اما نمودار است كه خود آنرا باز نوشته است .

كتاب آموزه يي از نمايشنامه داستان است در بخش اعظم كتاب قهرمانان مستقيماً ظاهر مي شوند و به گفتگو مي پردازند

كه كاملاً صبه نمايشي دارد . به گونه مثال :

احمد : خيلي خوش آمديد از روزي آمديم شما را به غير از سه دفعه بيشتر نديديم شما يده كه مشغوليت شما زياد است كه ما را فراوش كرده ايد .

رئيس : بلي از يك طرف بنده گرفتار (به لهجه شوخي و از طرف ديگر شما مشغول) نتيجه بايد چنين باشد .

احمد : اوه عزيزم شما شوخي مي كنيد مگر في الحقيقت كه ماهم گرفتار هستيم و در اين باب حق شكايه دارم كه هيچ چيز ما را نگر فتيده شايد كه به تعارف است شما احتياجي ميداشتيم .

رئيس : در حالي كه بنده را به تقصير متهم ميسازيد براي موافقه مجبورم حقيقت را عرض كنم بنده در هر شب به حضور شما مي آمدم .

احمد : خير معلوم شد كه شما هر شب در مجلس حقيقت نمايي ميدهد حالا كه اين قسم آمدن شما به طور ايفاي رسمي تان بود و فرضا اگر به منزل ملاقات خصوصي قبول نمايم آيا در باب تقصير در معارف متمايان چه كرده مي توانيد ؟

رئيس : اگر مسا عدت نكردم مگر در بعضي اموري كه مغلق كنار نمايي مداخلت هم داشتم اگر آنرا منظور بدارند عرض ميكنم (۱) .

گاهي داستان از زبان شخص سوم روايت مي شود و از حالت نمايشنامه يي به حالت داستاني ميگرايد .

((احمد كه چهارم نفر رفقا

(۱) م.ن ندای طلبه معارف يا حقوق ملت ص ۸۰

بود و در بین آنها به سبب مهارت ملی خود محترم است سبقت کرده گفت اقوالی را که برا در ما حسن بیان کرده اند عین حقیقت است. در اثنای که او مشغول این بیانات بود یک طریقه یی برای امرار مدت عطلت در خاطر من گذشت اگر شما نیز به این فکر بنده موافقت نمایید البته خیلی خوشوقت خواهم بود. (۱) نویسنده یا به سخن خود ش مترجم (۲) در صفحه اهدای کتاب (۳) این اثر رایك رمان علمی میدانده و می نویسد.

(وآن عبارت از رمان علمی است که مضمونش لسان حال معارف امروزه است از خداوند متعال فلاح مقاصدان را از نشر آن خواها نم).

کتاب از نه اجتماع صحبت می کند و گفتگو هایی را که میان شرکت کنندگان این اجتماعات میگذرد نقل میکند غرض از انعقاد مجالس در مورد نتیجه مکاتبات و مدارس است و چنین طرحی در سالهای اول امارت امان الله خان طرح روز و طرح روشنفکرانه است.

در این گرد همایی ها در مورد حکومت، فواید حکومت، احتیاج به قانون، عدالت، هیات، اجتماعی حقوق سیاسی و حقوق مدنی در باره مجالس عالی، مجلس وکلا، حقوق، اقسام و اهمیت آن حریت

(۱) همان کتاب ص ۳

(۲) تصور می شود که کتاب به ناشران شجاع الدوله خان وزیر امنیت عمومی اهدا شده باشد (م.ن.ک به ص ۲ غرض از طبع کتاب).

مساوات و مسایل وابسته به اینهاست.

قهرمانان کتاب آدمهایی اند با نامهای عبد الحمید، احمد، حسن، شیخ ابراهیم پرو فیسور و لوی اسماعیل، رئیس، سعید و ...

گفتگوها بازبان ساده صمیمانه و مستدل است گاهی حالت های سخنرانان نیز معرفی می شود مثلاً (با لهجه سرور) (لهجه عصبانی) و غیره ...

توصیف و صحنه آرایی در کتاب وجود ندارد انگار نویسنده می خواهد بسیار شتابزده حرفهای را از زبان قهرمانان آماده کند و هرگز رغبتی به وصف ندارد.

نویسنده یا گرد آورنده که در پایان مقدمه کتاب زیر عنوان (غرض از طبع کتاب) نام مؤلف را برای خویش نوشته است مرام اساسی کارش را با فتن یسک (مذکره) برای جوانان میداند و می نویسد:

((پس به عون الهی و مدد دجناب عالیقدر جلالت ما ب رئیس هیات تنظیم هرات و زیر امنیت عمومی آقای شجاع الدوله خان به جمع کردن يك مذکره برای نو جوانان وطن محبوب خود موفق شدم از خداوند متعال فلاح مقصود را خواهانم)).

زبان نگارش کتاب ساده، بی پیرایه و حتی عادی است و گاهی نا درستی های دستوری در آن به چشم میخورد (۱) در صفحه ۱۹۱

(۱) انیس زبان و ادبیات دری را در همان سالها پس از بازگشت از مصر در هرات و به ویژه از شادروان سرور جويا آموخته بود.

به اصطلاح رمان علمی ندای طلبه معارف هرات گو یایک بخش و بخش نخست چاپ شده است و حتی آخرین جمله کتاب اینطور است (ترقی: چون تفصیل آنها خیلی مطول است بقیه را برای شب آتی می گذاریم. رفقا شکریه نموده منظور کرده از هم متفرق شدند).

باری کتاب «ندای طلبه معارف» در فن نمایشنامه نویسی و هم در راه داستان نگاری کاری است از چمند و قابل دقت و انگار نویسنده تو فیک نیافته است که بخشهای دیگران را بنویسد و یا اگر نوشته هم باشد اقبال چاپ رانیا فتنه است. (۲)

برای اینکه خواننده به نگارش کتاب آشنایی بیشتری به هم رساند سطرهای آنرا بازمی نویسم:

((اول واردین این اجتماع همان چهار نفر جوانان نو دا خل شونده بودند و تا وقت انعقاد مجلس به ذکر کردن احوالات پای تخت و اصول اجتماع و مقصد از آن مشغول شدند.

سعید که پسر بزرگ پروفیسور است گفت: پدرم مایانرا از این مجلس مطلع ساخته باشند و آن امر فرمودند: بناء علیها برای معرفت وظایف خود ها آمدم» (۳)

(۲) ندای طلب معارف نخستین کتابی است که در هرات چاپ شده است.

(۳) همین کتاب ص ۵۴

تصویر عبرت

تصویر عبرت داستانی است به شکل کتاب جداگانه و انگار نخستین داستان افغانی است که در سال ۱۹۲۱ در هند چاپ شده است.

این کتاب پایه سخن دیگر این داستان با داستانهای دیگر تفاوت های آشکاری دارد. هر چند که نویسنده اش نتوانسته است کاملاً از روال افسانه سراییمهای سنتی خودش را بیرون کشد اما توانسته است که ویژگی های داستان معاصر را در کتابش جای دهد.

تم داستان را از زندگی اشرف و خانواده های درباری برگزیده است اما با پرورش و پرداخت داستانی آنرا رنگ هنری زده است.

نویسنده کتاب خود نیز از سرداران است و کتابش را با امضای (سردار عبدالقادر خان افندی) چاپ کرده است.

تصویر عبرت بر روال داستان های قدیمی به بابها تقسیم شده است و شامل نه باب است، و یک دیباچه به شرح زیر:

باب اول: بی بی خوری جان.
باب دوم: صحبت بی بی - خوری جان با عیال مستوفی.

باب سوم: وضع حمل بی بی - خوری جان.

باب چهارم: چهله گریز خوری جان در منزل سر دارخیر - الدین خان و خیال نامزدی پسرش.

باب پنجم: رفتن بی بی - خوری جان به شهدای صالحین نزد صفدر ملنگ.

باب ششم: کدخدایی سردار عبدالمنان خان.

باب هفتم: منا قشه خشو و عروس.

باب هشتم: فوت سردار شمس الدین خان.

باب نهم: رفتن بی بی خوری جان به حج و فوتش.

قهرمان اساسی داستان بی بی - خوری جان ما در سردار عبدالمنان خان است که سرانجام در مدینه در میگذرد و داستان به پایان میرسد.

داستان پر است از طنزهای سخت و کوبنده و افشای عادات ناپسند خانواده بی بی خوری و لی لازم است در آغاز اندک از دیباچه کتاب را بر خوان نیم تانو پسندی و روحیه ضد استبدادی نویسنده را در یابیم:

هیئات! هرگاه خورد بیمن را گرفته به چشم غور مطالععه نمود. این هفت ملیون ملیت غیور اسلامیه افغان به جز صفات انگشت شمار که عبارت باشد از هممان نوازی، حفظ ناموس و اشتیاق جهاد آن هم به امید آنکه حورچنان در آغوش آید.

کیمیا گر بهرد به غصه و رنج آبله اندر خرابه یافته گنج

چیزی دیگر که دل را سرو رو دیده را نور حاصل آید. به نظر نمی آید لهذا در این حال یا افراد ملت یا رجال دولت و یا شخص امیر مستبد که بر تخت امارت نشسته ذمه وار اند. لکن چون احساس ملی به کلی سلب و فرد فرد از فرایض ملی عاری اند و از جهالت صفات همه ملل مهذب به دور بین

نیه می بینند و مدنیت و اخلاق شان را نکته چینی بلا دلیل نموده مضمون مضحکه میسازند و بر همین اکتفا مینمایند و شب و روز بر همین متوجه اند که باید آیین

شان همان باشد که در زمان نوح و بخت النصر بوده مبادا خدا نا - خواسته شعاع تمدن داخل ظلمات افغانستان گردد. لهذا ملت را مغرور باید خواند. آنچه رجال دولت اند خودشان شب و روز کوشانند که به چه نوع رعیت رابچایند و صباح و مسالرزان که چون الیوم اعلی حضرت (امیر - صاحب) میله طباخی در باغ بالا دارند مبادا که کوفته زیاد نمک و چالو کم نمک شود و اعلی حضرت تاجدار که رشته تقدیر هفتاد لک نفوس در کله تدبیرشان است به غیظ درآمده فوری آن بخت

برگشته را عزل و عیال و اطفالش را بخت و مال و اموالش را تاج نماید. البته اینقدر مستغرق امورات شخص است که دنیا و مافیها به کلی فراموشش گریخته چه جایی که بتواند هرگاه علم کامل و نیت نیک هم داشته باشد متعرض ذات شاهانه گردد. حال آمدیم بر وجود ذیجود خود تاجدار باوقار ما شاء الله هر یکی شان

بر مسند و سریر سلطنت قدم رنجه میفرمایند: از این که خاطر را راجع به صلح عموم نمایند اعلان شاهی نافذ میگرد که خوانین فلان طرح لباس را ترک نموده و فلان وضع را اختیار نمایند فلان عطر که پسندیده ذات ملوکانه نیست در میانی ریخته فلان عطر را به عوض استعمال نمایند. در خانه اگر کس است یک حرف بس است.

پس ازان این نویسنده توانا و شوکاف و تصویری گر واقعیت ها در مورد تصویری عبرت و چگونگی نگارش آن چنین می نویسد.

غرض از ارقام ((تصویر عبرت))
 هیچ عداوت شخصی و خصوصیت
 ذاتی نبوده از فضل حضرت
 ذو الجلال نیست الا اینکه چون
 اخگر مراد از باعث مشاهد حال
 زار و حرکات بی وقار ملت عزیز
 در دل شعله ور بود لهذا به تحریر
 این رومان مظهر شد اگر چه
 مصنف مسکین میداند که هدف
 دشنام و الفاظ زبون خواهد شد
 چرا که :
 نوای بلبلك ای گل! کجا پسند
 آید

که گوش هوش به مرغان
 هرزه گو داری
 مگر چون خدمت ملت فرست
 است پس :
 در بیابان گر به شوق کعبه
 خواهی زد قدم
 سرزنش ها مگر کند خار مغیلا
 غم مخور

نویسنده از خوانندگان خویش
 بوزش میخواهد تا او را ببخشند
 و قلم عفو بر گناهش کشند و آنگاه
 دیباچه را چنین پایان میبخشد .

مصنف حقیر بر تقصیر از خوا-
 نده گان محترم مستدعی است که
 قلم عفو بر خطایش کشیده این
 چند سطر را که به طور افسانه
 تحریر شده خواننده غور فرمایند نه
 اینکه پیش از خواندن دشنام ،
 خلعت دهند .

غرض نقشی است کز ما بازمانده
 که هستی را نمی بینیم بقای
 مگر صاحب دلی روزی بر حمت
 کند در حق این مسکین دعایی
 خداوند ! به روح پر فتوح

رسول اکرم و نبی افخم این ملت
 مسکین را از حضيض ذلت کنده
 بر سر یر عزت نشان و این شب
 یلدای جهالت رابه روز جو زای
 علم و ترقی مبدل ساز .

رو مدار که این ملت عزیز ما
 فتاده در چه همچو جا هلان باشد
 ز فضل و رحم تو هر گز بعید
 نتوان بود

ز علم و فضل سرشان بر آسمان
 باشد
 احقر العباد محمد عبد القادر
 افندی

نویسنده در همین دیباچه
 به نقش زن و مظلومیتی که در
 جامعه افغانستان آنروز داشته
 است اشاره میگرداند و میگوید .

بارك الله به این عقل و همت
 ببايد گریست فرض منصبی زن
 را همین قرار داده اند که باید مثل
 ماکیان چوپه کشد و لگد خورد ،
 چنانچه گاه گاه بعضی اشخاص که
 دم از علمیت میزنند در مجالس
 همچو اشعار زبون را به افتخار
 میسریند :

هر گز به این گناه نگیرد خدا
 ترا
 زن را همیشه چوب و لت بسی
 گناه زن

در همین دیباچه است که به
 روحانیت ریاضی و سلسله میثاق
 و می نویسد :

((ای هموطنان آخر این جماعت
 تابه کی چرا قول ملا صاحب لغمانی
 و حاجی صاحب پغمانی که شب و
 روز در مسجد نشسته مفتخوری
 را کسب نموده و چشم به راه اند که
 کی حلوی شب جمعه فلان مرحوم
 یا مرحومه با حیل فراوان و
 عرق گلاب رسد که نوش جان
 فرمایند و مسأله استنجا و
 طهارت رابه شاگردان تعلیم
 نماید .

نگارنده قصد نقد داستان
 را ندارد اما لازم به یادآوری است
 که برخی از خصوصیات و ویژگی
 های داستان را بر شمرد .
 تصویر عبرت از تصویرهای

گویا و زنده انباشته است . تصویر
 هایی که لازمه داستان به یژه
 داستان دراز و زمان است از
 نخستین صفحه داستان با این
 تصویرها بر میخوریم و بعنوان
 نمونه نخستین تصویر آنرا از
 نظر می گذرانیم :

((هوای سرما میوزد . بر ف
 همه جا راحله سفید پوشا نده گویا
 به جز از سفیدی رنگ دیگر به
 نظر نمی آید .

در شهر کابل در کوچه بارانه
 چندین عمارت از شدت برفتاب
 مقاومت نیاورد و غلتیده و يك
 عجزه هشتاد ساله و يك عروش
 و يك عیال برا در شردویا سه
 نفر اطفال نیز مجروح و هلاك
 گردیدند .))

خصوصیت دیگر داستان
 استفاده کامل از زبان محاوره
 است استفاده درست و بجای .

گفتگوها به لهجه مرکز و دور
 از هر گونه شائبه ادبیات پراگنی
 است . در دشنامها در گفتگوهای
 دوگانه در تک گفتارها همیشه می-
 توان زبان اقشار معین و مصطلحات
 شانرا با تمام امانت داری آن
 شنید و این خصوصیت نمودار
 آنست که نویسنده به چگونگی
 داستان اروپایی آشنا بی کامل
 داشته است .

نویسنده گفته ها را نقل قول
 میکند اما هنگام نقل سخن قهرمان
 خویش بازبان قهرمان صحبت
 میکند بازبان ادبی و روشن -
 فکراته خود .

روایتها تصویر ساز یها و
 گفته های خود را بازبان ادبی می-
 نویسد اما گفتار قهرمان را برابر
 با سطح سواد قهرمان و برابر
 با طبقه اش عیار میسازد .

(بقیه در صفحه ۸۷)

نویسنده : س. خ. دیوپور •
گرداننده به دری: پوها ند
رحیم الهام

اثر مندی عملی هنر

شاعر شو روی آنرا منا قهقهه بین
(فزیکشناسان) و (غزلشناسان)
خوانده است. (فزیکشناسان) می-
کوشیدند تا توافقی عملی هنر را با
مقایسه باسیانس، که اهمیت عملی
آن انکار ناپذیر است و با سرعت
و ایقان پیشرفت میکند، ثابت
کنند. «(فزیکشناسان) متعصبتر هنر
را بیهوده و بنابراین برای
(مردم جدی) ناشایسته اعلان
کردند. و آنها ذیحق می بودند و
(غزلشناسان) دعوای میا ختند،
اگر کار کرد صرف ((تغییر طبیعت
توسط مردم)) می بود در این-
زمینه فعالیت هنر واقعاً صرف
نظر شدنی و به تناسب سیانس بی-
ارزش است. اما هنر برای جنبه
دیگر کارکرد، و بنابراین برای زنده گی
جا معه در مجموع، ضروری است.
از این رونقش آن عظیم و انکارنا-
پذیر می باشد.

مادر جهان تنها با تاجر بهی
بیولوژی یکی اسلاف انسانی به وجود
میا ییم. دو مین تاجر بهی مهم که
انسان را متمایز میسازد، تاجر بهی
اجتماعی، تاریخی را، در رو ند
زنده گی مان به کمک دیگران، به

از فعالیت مادی به دست میاید،
فعالیت ذهنی صرف در خدمت
آن است. وسایل دو گانه بی که
جهان را تابع انسان میسازند و
قابل تشخیص اند: (فعالیت مادی)
عملی و (فعالیت ذهنی) نظری،
در صورتی که تمام اشکال اساسی
اخیر الذکر در جا معه رشد یافته
کما بیش مستقلانجام مییابند، و
تخصص مردم را ایجاد می کنند.

اما سخن در باره کارکرد اجتماعی
بیشتر از این است. بنیانگذاران
اندیشه مترقی در باب یکی دیگر
از جنبه های آن سخن میگویند:
((تغییر مردم توسط مردم)) این
جنبه با وجه نخستین پیوسته گی
نزدیک دارد، اما خود ویژه گیهایی
نیز دارد و در آن کلید شناخت
تمام پدیده های اجتماعی مربوط
به این جنبه کارکرد، که به
خصوص هنر نیز در آن شامل
است، جا دارد.

در حدود بیست سال قبلاً
مناقشه بر سر و صدایی توسط
س. پ. سنو نویسنده و دانشمند
انگلیسی به راه انداخته شد و
هنوز هم گاه گاهی به گوش
میرسد که بوریس سلووتسکی

نهاد زندگی جامعه کارکرد
اجتماعی است. تمام مسا حات
زندگی به صورت مستقیم یا غیر
مستقیم در خدمت کارکرد قرار
دارند، و بنابراین این به گونه یی از
گونه ها بر آن اتکا دارند. از مطالعه
پیدایش و تاریخ کهن جا معه
بدون استثناء بر میاید که صورت
بندی کیفی نوین (غیر بیولوژیکی)
فعالیت اجتماعی، عملی فعالیت
ذهنی مورد ضرورت جا معه را پدید
آورد و در خدمت آن قرار گرفت:
فعالیت معرفتی، قضاوتی، نمو-
داری و ارتباطی، پس کلید شناخت
ویژه گیها و روابطی ما بین هر یک
از آنها، و شناخت طرزهای
عمده ی تکامل حیات ذهنی را در
ویژه گیها و تحولات زنده گی عملی
جا معه می توان یافت.

چنانکه بنیاد گذاران اندیشه
علمی گفته اند، تمام فعالیت های
گوناگون جا معه، اولتر از همه،
متوجه ((تغییر ماهیت مردم))
است، به عبارت دیگر متوجه
تولید کالای مادی و همچنان انکشاف
خود تولید و دیگر مومسات-
اجتماعی است. نتایج عملی تنها

خصوصاً مردم بزرگسالتر، بدست میاوریم. این عملیه پیچیده، که برای جا معه ضرور است، و بنابر این توسط جا معه نظارت و کنترل می شود. عبارت از رشد انسانی به حیث موجود اجتماعی، شمول او در زنده گی جا معه، در جمعیت های گوناگون مردم، و در ساحات فعالیت مورد ضرورت جا معه می باشد.

اولتر از همه، این فعالیت است که هدف آن ((تغییر دادن طبیعت توسط مردم)) می باشد. در اینجا رشد انسان به شمول او در یک نظام تاریخی تشکیل شده تولید اجتماعی با تقسیم مشخص کار در آن و بانیر و های مولده مختص به آن، که فعال ترین عنصر آن انسان است، تعلق دارد. بنابر آن این امر مستلزم آماده گی تخصصی و تجدید تربیت مردم است، که بر اساس تبحر در تجربه های حاصله از کارکرد ((تغییر دادن طبیعت توسط مردم)) در تمام ساحات آن صورت می گیرد. و این وظیفه عمده فعالیت اجتماعی، ارتباطی است که در خدمت جنبه معینی از کار قرار دارد.

اما رشد انسان تنها صورت بندی وی به حیث یک عنصر نیروی مؤلفه جا معه نیست. رویهم رفته هرچه را انسان انجام میدهد، هر کاری که میکند (نه تنها در کار بلکه در زنده گی مجموعاً، نه تنها در زنده گی اجتماعی بلکه در زنده گی تشخیص)، ما از سهم گرفتن در ارتباطات متقابل معینی با دیگر مردم و فهماندن طرز دیدش به آنان و به شخص خودش، به امور خودش، و امور سایر مردم، به جمعیت های گوناگون در کار و در زنده گی، به گروه های اجتماعی،

طبقات، ملتها، به جا معه و به طبیعت در مجموع ناگزیر است. انسان در عملیه اجتماعی شدن، عالی الفور جزئی از گروه های اجتماعی و یک فرد منحصر به طرز های دید خود، شناخته و تجربه شده به شیوه خود شن، به جهان پیرامونش و به خودش می گردد. این طرز های دید در تمام فعالیت های انسان، به شمول آنها، برای جا معه ضرور اند، عامل نیرو مندی می باشد. بنابر این، نیرو های اجتماعی همانقدر دلچسپی زیاد به تشکیل و طرز های دید و گونه ها (تپسهای) مردم (غالباً گونه های متضاد، در حالت منافع آشتی ناپذیر طبقات در حال مبارزه) دارند که به آماده گی تخصصی خود دارند.

این طرز های دید، علی رغم تمام تفاوت های فردی آنها، مشترکات زیادی دارند، زیرا منافع، احتیاجات و خواسته های مردمی که به یک گروه اجتماعی تعلق دارند مطابق می باشند. در این زمینه نیز، صورت بندی انسان بدینگونه مبتنی بر همگونی تجربه اجتماعی، تاریخیش می باشد نه بر تجربه ی تغییر دادن طبیعت با مومسات اجتماعی، بلکه بر تغییر دادن مناسبات شخصی انسانی. و این دیگر تجربه ی تخصصی نی بلکه تجربه ((عام)) است. مورد ضرورت مردم از هر رشته ی تخصصی و در تمام ساحت زندگی است.

فعالیت مورد ضرورت جا معه برای تشکیل و تغییر ما هیئت روابط گوناگون انسان مطابق به ضروریات جا معه (از این

بیان طبقه) این است کار کرد اجتماعی ((تحول مردم توسط مردم)).

به خاطر باید داشت که در این نه تنها کار کرد مادی، بلکه کار کرد ذهنی هم نتایج عملی می تواند داد. البته، مهمتر نقش را عوامل مادی، علی الخصوص عوامل اجتماعی، اقتصادی بازی خواهند نمود. اما عمل ذهنی هم می تواند در خود اساس روابط شخصی نفوذ نموده، به اعماق شخصیت فرارسد و آنرا چنانکه مؤسس نخستین دو تعداد لانه برداشتی که از ناول ((چه باید کرد)) چر نیشیفسکی داشت گفته است «باز دیگر بشکا فده» در این صورت «تغییر دادن» ذهنی به تشکیل طرز دید های نوین یا تعدیل طرز دید های موجود انسان به واقعیت و به خودش منجر می گردد و سر انجام نه تنها در خدمت کار کرد قرار می گیرد بلکه تا حدودی با آن میا میزد و وظایف خود را انجام میدهد.

بنابر این می توانیم ما نشاند رهبر کارگران جهان از وضع مرکب ((ذهنی-عملی)) فعالیت انسان سخن گوئیم. و این نه تنها عناصر عملی و ذهنی است، بلکه اشکال گوناگون فعالیت ذهنی نیز است، که با هم می آمیزند.

تنها دانش، از زیاده ها، طرح پلان و ارتباطات حیث، و این جنبه کار کرد چنانکه حاصل ذهنی می گردد که نتیجه عملی

میدهد، یعنی بر شخصیت انسان می اندازد، به همین سبب است که هر ساله با ختار پیچیده ی بشر کیستی داد، که هنر و هنرهای انسان

نوعی پلانگذار، محقق، متخصص و معلم، تیوریسین و کارگر عملی، روشنفکر و کارگر سر مشق است: جهان را در صورتهای خیالی هنری بازسازی میکند و آنها را در اثری که از ماده خاصی بر مبنای یک نظام ارتباطی هنری معین و به کمک مهارتها و تکنیک مشخصی ساخته است میگذراند. شرح ماهیت چندین بعدی هنر در همین سخن مضمّن است. و کلید فهم ویژه گیهای هر یک از این ابعاد نیز همین است.

اینها، علی الخصوص از ماهیت بیمانند آماده گی ((عام)) انسان منتج می گردند. مآثر به حرفه ای دانش و مهارتهای رافرا می گیرم که قبلاً وجود دارند و بر آنها به حیث مواد حاصله عینی تسلط می یابیم. بنابر این، آنها را میتوان از طریق پرورش و تحصیل فرا گرفت. تجربه به عام آموخته شده نمی تواند: باید ((تجربه شود)) توسط هر کس از هیچ نطفه گذاری می شود، باید هر کسی آنرا به طور مستقل از طریق احساس و ریاضت کسب نماید تا یک بخش عضوی را به اش با جهان و خودش یک بخش تشخیص گردد. و هر چند، در واقع این تجربه به طور تاریخی صورت می گیرد و بصورت کلی در بسا اشخاص یکسان است، و به خاطر اینکه محتوای عینی دارد، تنها به شکل کاملاً شخصی و ذهنی اثر مند می گردد.

به این سبب نیروی عمده ای که شخصیت را در حیات عملی انسان میسازد، طرزهای دید گوناگونش را در اقتضای آن گوناگون، از طریق ارتباط متقابلش با انسانهای پیشمار در تماسش

با حادثات متنوع و در حالات مطلوب و نامطلوب شکل میدهد، حیات عملی انسان است. اما در حالی که اینها خیلی نیرو مند اند، تأثیرات زنده گی نیز پیشبینی ناشدنی و شاید متضاد، و تجربه هر شخص محدود به زمان و مکان زیستش، به معالقاتش و بسای مردمی که با آنها به تماس میاید، می باشد. از سوی دیگر، جامعه ضرورت دارد تا به شیوه ای سازمان یافته و اثر مند و بر مبنای شناخت و تکاثف تجربه اجتماعی تاریخی بر اکثریت مردم اثر بیندازد. این هدف را تجربه ای ((تغییر مردم توسط مردم))، و تمام وسایل تأثیر ذهنی و عملی بر آورده میسازند. هنر به سببی متمایز است که این وظایف را با ((محاكاة)) زنده گی، با تعقیب طریقه های آن انجام میدهد.

هنر، بر عکس دیگر و سایر این جنبه های تجربه ای، هدایت های از پیش ساخته، ارزیابیهای بیقید و شرط با معیارهای مطلق و وضع نمیکند. با محاكاة زنده گی چنان نمونه های کار آمد زنده گی را ایجاد میکند که بتواند تغییرات مشابه بازنده گی را در انسان پدید آورد، یعنی نمونه هایی که او را به حادثه ها، مشاهدات، عاطفه ها و بازتابهای قابل قیاس بازنده گی بکشاند، تا او را در واقع به قیمت پیروزیها و شکست ها، سود و زیانهای خودش، به نتایج مشخصی برساند و مستقیماً وادارش کند تا تجربه ای را که بدینگونه کسب نموده است تحمل نماید و در اعماق شخصیت خود جای دهد.

البته این عملیه، طوراً محسوس ولی نیرو مندانه، توسط اثر هنری هدایت میشود و احساسات و اندیشه های حاصله از آن نتیجه توجیه و تعمیم بسا از مشاهدات زنده گی، تجربه بسا اشخاص و حتی نسلها توسط هنر مند است که در بزرگترین آثار هنری به بیان ماده در غلو ترین ستاره ها متراکم می گردد. بالنتیجه، هنر نه تنها بر کدام طرز دید خاص، بلکه نسبتاً بر احساس طرزهای دید انسان، بر هسته های شخصیت انسان، تأثیر وارد میکند، و نه به طور مستقیم بلکه به صورت غیر مستقیم، و در اقتضای گوناگون و راه حل مختلف زنده گی احساس میشود.

هنر یک افزار اجتماعی نیرومند و بی نظیر تشکل کامل شخصیت است. و این هدف عمده ای عملی هنر، ویژه گیهای اساسی هر یک از جنبه های آن و از امتزاج آنها راجه حیثیت کل کامل تشبیه میکند.

برای ساختن نمونه های اثر مندی زنده گی، باید زنده گی مطالعه شود. وجود هنر بدون شناخت واقعیت ناممکن است و مختص بودن این شناخت راغایه ای عملی هنر تثبیت میکند. هنر به منظور انداختن انسان و طرز دیدش در قالب واقعیت، دیدش در قالب واقعیت، مناسبات مردم با آنها منعکس میسازد، و نیز خود مناسبات را می شناسد، در نمودار ساختن آنها بی سعی میورزد که مختص به یک دوره خاص به گروههای گوناگون اجتماعی و گوناگون (تیبهای مردم باشند، میکوشد تاجوهر آنها منابع و جهت انکشاف آنها را بر ملا سازد.

بنابر این، هنر مند به جستجوی چنان تضاد هایی در زنده گی می-پردازد که جو هر مناسبات انسانی در آنها مخصوصا واضح باشد، و چنان پدیده هایی را بر می-گزیند که از طریق تفحص در طرز دیدگوه های معین شخصیت انسانی را جمع به آنها، به وی اجازه میدهد تا این گونه (تیپ) را به روشنی هر چه تما متر آشکار سازد.

درواقع، این طرز های دید در سطوح مختلف زنده گی شکل می-گیرند مرجع آنها می تواند مشخص مجزا و معمولی، یا حادثه ای مهم موثر بر مردم بسیار، و مشتمل بر تعدادی از حقایق و حادثات باشد. انسان یا اشخاص منفرد و با گروه های بزرگ آنان، هر دو با جریانهای اجتماعی، طبقه ها، ملتها و تمام بشر ارتباط دارد. هنر میگوید تا تمام آنها را با تمام گوناگونی آنها احتوانماید، و بنابر این واقعیت را منعکس می-سازد، یعنی حاصل این روابط را هم به طور مشخص با تمام تجلیات آن (این ویژه گیهای هنر های زیبا، سینما، تیاتر و امثال آن است) و هم به شکل کما بیش تعمیم شده، حتی چنان بیحد تعمیم شده که این حاصل به صورت بالواسطه نمودار ساخته می شود و روابط مردم در حالت انتقال به کیفیتی نوین گزاش داده می شود (این ویژه گی مثلا موسیقی آلی است) انعکاس میدهد در عین زمان، حتی نمودار ساختن اشیای معمولی به مستندترین صورت در هنر معنای عام بلکه رمزی را گرفته می تواند.

هنر در شناخت پدیده های واقعیت از دیدگاه انسان به آنها، مجبور ارزیابی آنهاست. روی-عمر فته بر داشت شخصی از چیزی عمدتا تبارز همان چیز است. بنابر این جنبه های شناخت و ارزیابی هنر با هم متداخل بوده از هم جدا نمی توانند بود. اما اگر در سطح شناخت هنر مند طرز های دیدگوناگون را به عین یک پدیده منعکس سازد، پس در سطح ارزیابی، این هر دو پدیده و طرز های دید در بازوی آنها را تبارز میدهد. بنابر این هنر وظیفه ((ارزیابیها را تثبیت می-کند)).

از نگاه تاریخ دو شکل عمده عرض وجود کرده است. یکی شکل عینی، به قسم ارزیابیها و نتیجه های منطقی، این شکل بر معیارهای نظام معنا های عینی اتکا دارد، و در خارج از مافع خواسته ها و الهامات شخصی فرد واقع است. دوم شکل ذهنی که عواطف همین فرد را احتوا میکند. با ارتباط به خود فرد، این شکل نمودار منافع، خواسته ها و الهامات او بوده، بر معیارهای نظام معنا های شخصی که از تجربه اجتماعی، تاریخی روابط همگون شده انسان با ((عین)) نشأت گرفته است استوار است. به این صورت، نه تنها در مورد شکل ذهنی، بلکه در مورد شکل عینی هم، شاید ارزیابیها درست باشند (یعنی با ارزشهای موجود عینی مطابق باشند)، مگر ممکن است نادرست نیز باشند ممکن است ارزشهای فکری اصلی یا خیالی را نمودار سازند، یا اینکه طرزهای دید بلمو سانه، فردی، حتی

اختیاری راجع به جهان را بیان کنند. تنها ارزیابیهای عاقلی می توانند در اعماق شخصیت نفوذ کنند و به طرز های دید خود آن ما عینا مبدل شوند و به حیث رهنمای اعمال مطلوب اجرای وظیفه نمایند.

به همین علت است که در تلاش و تدابیر به منظور عرضه کردن ارزشهای اصیل، نه تنها ضروریات فوری تحول جامعه می باشند، باید به ((قضاوتها)) خودویزه کی معانی شخصی و نیروی پربوای عاقلی بدهد. این بدان معنی نیست که ارزیابیها ی هنر همواره عاقلی می باشند. بلکه به استدلالها، و استنتاجهای منطقی در هنگام ایراد مفکوره های فلسفی، سیاسی، زیبایی شناختی و امثال آن، دست زده، شتو نده خواننده یا بیننده را به تامل وادارد و به نتایج معین ایدیولوژی رهنمون-نش سازد. اما، در حقیقت، برای آنکه این مفکوره ها و استنتاجها به پذیرنده گان (هنر) متعلق گردند هنر باید آنها را از یک فیلتر عاقلی بگذراند و معنای شخصی به آنها بدهد.

محتوای «ارزیابی ارزیابیها» رانیز هدف عملی هنر تثبیت میکند. چه گونه انسانی را میخواهد بسازد، چه سان طرزهای دید را تأیید میکنند و چه نوع را رد می-نماید؟ ارزشهای این ارزیابی بر آنها تکیه میکند همین است؛ ارزشهایی که در آرمای نهایی اجتماعی طبقات مترقی، در مفکوره های انقلابی، یا اینکه در مفکوره ها و توقعات نیروهای ارتجاعی بیان می شوند. در اینجا سست که هنر در مرز ایدیولوژی قرار می-

گیرد و جنبه متعلق به آرزیا بی آن
باجنبه نمودار سازی آن همسر حد
می شود.

هنرمند تاثیر ذهنی و عملی
اثر خویش را نمودار میسازد یا
طرح میکند، و آنرا در نخستین گام
روابط و گونه های مردمی
تثبیت میکند که اثر متوجه آنها
می باشد، در این قسمت هنر
خاصا و به شدت از طبقات آشتی
ناپذیر متاثر می گردد و خود در
مبارزه آنان سهم فعال میگیرد.
در هنر تضاد طبقاتی در روابط
و گونه های مردمی به صورت
آگاهانه تجلی میکند که آنرا تأیید
میکند، بر صد آن مبارزه میکند
، به آن دلچسپی نشان میدهند، یا
انرا می پذیرند.

هنر خودش در تشکل و گسترش
آرما نهایی مترقی، بانثان دادن
خواسته های مبرم جامعه در
گونه نوینی از مردم و روابط
آنها باجهان و با خودشان، و بیافتن
چنین مردم و طرزهای دید نویسن،
حتی در زنده کی امروزی، سهم می-
گردد. جنبه نمودار سازی هنر،
ناجایی که به روابط انسانی، به
متابع و رشد آن مربوط است، به
آن اجازه میدهد تا آینده را پیشبینی
نماید و از طریق آن عمل ((تغییر
مردم را توسط مردم))، در واقع
توقعات نوین آنرا از هنر، ابرار
دارد.

نمودار سازی باشناخت
وارزیابی واقعیت هر دو رابطه ی
نزدیک متقابل دارد. تدقیق در روابط
موجود در زنده گی معا صر و در
تجربه و میلانات رشد آن کمک
میکند تا طرزهای نوین دید و گونه
های مردم و احتیاجات جامعه ی
که در آن نضج گرفته اند، حتی
در نطفه، افشا شوند و تشکل

آرما نهایی نوین آنها متقا ضسی
شناخت عمیق و آرزیا بی درست
زمانه کنونی می باشد. این
سخن بر اثر منفرد نیز صادق است
برنامه ی تاثیر فکری و عملی اثر،
که توسط هنرمند آفریده میشود،
تا حد زیادی گزینشی اورا از امور
زنده گی و سازمان دادن آنرا به
حیث ((نمونه)) بی از زنده گی
تثبیت میکند، و خود این برنامه
توسط هنرمند در روند شناخت

وارزیابی واقعیت آفریده می-
شود. اما وی در اثر خویش نه تنها
این برنامه را، بلکه و سایر
سازماندهای و رهنمای همگون
سازی فعال پذیرنده ی هنر و توجه
خلافانه محتوای زنده ی امر را
(جایگزین) میسازد. نا گفته پیداست

که یک اثر هنری، یعنی شیتی مادی
هنری، بر اساس لدام نظام زبان
هنری ساخته می شود. اما این
یک زبان ویژه ییست. در ادبیات
کشور شوراهای بر تار برد میخانیلی
روش نمودار شناختی مطالعاتی
زبان در ساحت هنر انتقاد به جای
صورت گرفته است. کار برد
چنین روشها در این ساحتها
به علت بی اثر است که ویژه گی
فکری و عملی هنر را، که نه تنها
مشخصات عمده ی آفرینش صور
خیال هنری را، بلکه احتوای آنها
را در ساحت اثر نیز تثبیت می-

کند، در نظر نمی گیرد، و این
احتوا نمودن حلقه مرکزی زنجیر
تفاهم را بین سازنده ی اثر و پد
یرنده گان قراوان آن تشکییل
میدهد.

نمودار شناختی نظامهای
ارتباطی اجتماعی را ذهنی و
اطلاعاتی میداند. و فی الواقع
این مطلب در تمام ساحتها که

برای عمل ((تغییر طبیعت تو سه
مردم)) به کار میرود صدق میکند:
وظیفه اساسی این نظامها عبارت
از این است که مخاطب را از
نتایج فعالیت ذهنی ایجاد کنند،
اطلاعات تفهیم شده آگاه سازند
اثر هنری نتایج فعالیت ذهنی
سازنده خود را نیز تفهیم میدهد، و
به نحوی که آنها را نیروی عملی می-
بخشد، و این نیرو به تنها برای
نه ((چیزی)) تفهیم شده است
بلکه آن چیز «چگونه» تفهیم شده
است نیز متکی می باشد. بدین
صورت ارتباط (معا صمه) خود سر
حاصلت ذهنی، عملی را، احراز می-
کند. تفاهم باز مانی صورت نمی-
گیرد که در بر انگیزش و رهنمایی
کردن فعالیت خود مخاطب به نحو
مطلوب موفقی گردد، باز مانی
که اطلاعات صاحب اثر در اعماق
شخصیت او (مخاطب) همگون و

هضم نگردد. بدون چنین تعاملی
نه تفهیم ((نمونه)) صاحب اثر و نه
تأثیر عملی آن صورت می گیرد.
تفاهم (ارتباط) مؤثر لم از لم
به سه طریق عمل میکند:

یکی اینکه وظیفه اطلاعاتی
دارد، از این دیدگاه به خواننده،
بیننده و شنونده نتایج شناخت و
ارزیابی واقعیت را، که توسط
آفریننده اثر صورت گرفته
است، باز میگوید. دوم، اینکه
وظیفه دلالتی دارد، از این لحاظ
((ارزیابی ارزیابیها)) را القاء
میکند، یا اینکه موقوف آفریننده
اثر را در پذیرنده تعبیه میکند. و
سوم، اینکه وظیفه ی سازماندهی
دارد. از این نظر مشاهدات و
تجربیات و تاملات مخاطب را که
به وسیله اثر هنری بر انگیزش
شده اند با هم ترکیب میکنند و اورا
در جهت استنتاجها، ارزیابیها و

اهدای فی که توسط آفر یکندهی اثر
طر حریزی شده استر هنمون می-
سازد .

این وظایف با هم یکجا یک
عملیهی ترکیبی واحد را تشکیل
میدهند . مقدار معینی از مواد
حیاتی لازم است تا مشاهدات ،
تجربیات و اندیشه های که
توسط آفر یکنده اثر نقش بسته
است در شعور پذیرندهی اثر نیز
پدید آید . و باید این مواد به چنان
شکل خاصی تقدیم و تنظیم
گردد که تأثیر القائی ایجاد کند ،
چنان تأثیری که بدون آن تحریر
فعالیت خود پذیرنده و نتیجه گیری
مطلوب وی از آن ، امکان پذیر
نمی باشد .

این وظایف مرکب و پیچیده به
کمک ذخیره یی از وسایط ،
وسایل خاص و ساختارهای ثابتی
که در هرگونه یی از هنر تشکّل
می یابد و رشد میکنند حل میگردد:
ساختارهای ((داخلی)) که بر
تنظیم مواد عمده در (نمونه) هنری
آن اطلاق میگردد ، و ساختارهای
((خارجی)) که بر تمام عناصر
شیئی مادی هنر ، بر فنون و صنعت
های ایجاد آن اطلاق میگردد . در
ویژه گی عملی و فعال هنر کلید
شناخت قانون نمندیهای اساسی
تشکّل ، غنا و کار برد این ذخیره
را می یابیم .

تا اینجا در باره مقصود اجتماعی
هنر ، در باره کار برد آن در مورد
بر آورده ساختن ضروریات
جامعه به رشد ترکیبی شخصیت
آن سخن گفتیم . اما هنر برای
فرد نیز به منظور بر آورده شدن
احتیاجات هنری اولازم است . این
ضرورتهای هنر ، معمول التذاذ
هنری فرد ساختار دارد .
پیشتر گفته شد که هنر تمام
((ارزیابی ارزیابیهایش)) را به

صورت عواطف تو لید میکند . اما
این عواطف خاص و هنسری
هستند و در همین اواخر توسط
صاحب نظران شو روی به دقت
مورد تحقیق قرار گرفته اند .

یکی از سیماهای ممیز این عواطف
این است که همواره مثبت اند ،
یعنی به اقناع عاطفی میسر دارند .
حتی تجربه های که در زنده گی
واقعی منطقی باشند ، به عبارتی دیگر
ایجاد درد ، غمگینی و تأثیر نمانند
هنر ، به گفته ل.س. وایکو تسکی ،
روا نشناس شو روی ، به

((تغییر ماهیت احساسات))
معروض میگردد . به همین سبب
حتی یک اثر غم انگیز (تراژدی)
دروپسین تحلیل متعالی می باشد .
هنر با انتقال عواطف هنری و
تبدیل کردن آنها به بخشی از
شعور خواننده ، بیننده و شنونده
از طریق القاء ، در عین زمان به
آنان لذت نیز می بخشند .

این التذاذ بایکی از ویژگیهای
اساسی دیگر هنر ، که نتیجه
ماهیت ذهنی و عملی آن است ،
مر بوطه یی گردد . قبلا گفتیم که هنر
باید پذیرنده گان خود را به یک جهان
همگون با مشاهدات ، تجربیات و
تأملات خویش بکشاند ، اما این
کار تنها توسط انگیختن منافع
و تحریر یک خواست شان در جهت
داخل شدن به این جهان ، عمل
کردن در آن و تسلط یافتن بر آن
صورت گرفته می تواند . زیرا
اظهار دلچسپی و سهمگیری مستقیم
در حادثاتی که هنر شرح میکند ،
تجربه کردن مشتاقانه آنها و دقت
نمودن بر آنها ، زنده گی مارا غنی
میسازد . بنا بر این التذاذ هنری
بر آن پهلوهایی زنده گی که هنر
افشاع میکند ، بر نیرو ، تعامّلیت

و عمیقی که این عمل را انجام میدهد
نیز اتکاع دارد ، به الفاظ دیگر با
جنبه شناخت ییو سته گی دارد .
این بر خورد فعالانه بیننده ،
خواننده و یا شنونده بازنده گیی
که در آثار هنری انعکاس می یابد ،
به آنان زمینه یی (که هر شخص به آن
احتیاج دارد) اتحاد با مردم دیگر ،
زمینه اتحاد و انسی هر چه تعامل
با مردم دلچسپ ، غنی از لحاظ فکری
شاید حتی برآورده را میسر می -
سازد . در این امر یک منبع دیگر
التذاذ هنری مضمّن است .

در اینجا شایسته گی هنر به
حیثیک ((کتاب درسی)) به نظر
می خورد که یک وظیفه تنویری و
همچنان جبران کننده را به سر
میرساند . در واقع راه ما رابوسی
ورود به حلقه ها و مردمی باز می -
کند که در حیات واقعی همواره
میسر شده نمی تواند ، به ما اجازه
میدهد تا خویشتن را با تجربه ها
و انعکاسات ، در باره خود ما ،
اشخاص دیگر ، جهان - که در زنده گی
عادی و روز مره میسر نیست ، غنی
گردانیم ، دلچسپی های نو یی -
آرزوها و الهامهای نو یی در ما
ایجاد میکند .

همه یی اینها بالذات عملیه یی
ایجاد است . همکاری فعالانه
پذیرندهی اثر هنری با تولید
کنندهی آن شرط لازم اثرمندی
عملی آن است . در عین زمان ،
طرز دید فعالانه و ابتکاری را جمع
به واقعیت یکی از جنبه های
لازمی طرز بینش زیبای شناختی
انسان است که در روحیه یی به
صورت تجربه زیبایی شناختی
واقناع هنری انعکاس می یابد .
ظرفیت پژوهشی هنر نیز یک
منبع التذاذ هنری است .

التذاذ از کمال هنری يك اثر،
از کنترول کامل هنرمند بر
موادش، از فنون ویژه هر نوع
هنر، از کار برد هنرمندان تمام
وسایل، وسایط و ساختمانهای
دستداشته از ذوق و بی نقصش،
از اهتمام ظریفانه اش به تمام
باریکیهایی که لیو تولستوی آنقدر
مهم می پنداشت، و به اثر هنری
نیروی خاص و جذابیت منحصر
به فرد میدهد، نیز حاصل میشود.
تمام اینها منبع دیگر است برای
اقتناع عمیقانه ای که از هنر اصیل
به دست می توان آورد.

له گریکو څخه تر ولاسکويز او موریلو پوری

اوصاف او مشخص رنگو نه کارولی دی او پدی شیوه کی یی دو مړه مبالغه کړی ده چی مثلاً رڼا هغومره چی بایدوی تر هغه زیاته بریښی اوسیوری یی تر هغه چی با یسد تیاره وی لا تیاره او تټ ترستر گو کیږی. او لاسکويز هم دغه نیمگړی تیا له کاراواژ یو څخه زده کړی ده او په استعمال اوکارو لو یی لاس پوری کړی دی.

دکاراواژ یو دانخور گری سبک او شیوه دری برا له خوا چی په خپله یو غیر اسپانیا یی او پردی انخور گردی او په ۱۶۵۹ م کال کی په اسپانیا کی زیریدلی، خو دیونانی انخور گری سبک چی د کریت په ټاپو کی دود و، هغه په اسپانیا کی هنرکی دودولی دی. له همدی کبله به یی هغه گریکو یعنی یو نانی باله. لکه چی لیکل کیږی هغه په ۱۵۴۵ کال زیریدلی او په ۱۶۱۴ کال مړ شوی دی. ونیز ته یی سفر کړی دی، او یوه موده هم دتسمیانو شاگرد پاتې شوی دی.

گریکو په ۱۵۷۵ م کال کی اسپانیا ته کډه وکړه او په پاتی ۵۹ منځ کی

لود. چی د خپلو معا صرا نو څخه یی متمایز کاوه. پدی معنی چی دده معا صرانو د سترو و شخصیتو نو دخیرو په انخورکولو لکياوو، پداسی حال کی چی کارواژ یو دخپلو کارونو معلول طبیعت وټاکه. سر بیره په دی چی کارواژ یو په خپلو انخو رو نوکی ریزه کاری او دقت مراعات کاوه او په داسی وخت کی چی دغه هنر مند دا ابتکار اوچت پراوونه نغاړل، همکارانو یی لا په هماغی همیشنی شیوه یعنی دستر و شخصیتو نو، با چپا نواواشرا نو دخیرو په انخورو لولکياوو اوکارونه یی وچ او له او چتو ابتکارو نو او نو بنسټو نو څخه تشوو. او دا کار به یی هم دونیز او فلو رانسرد رجالو او شخصیتو نو دخیرو په برخه کی کاوه. او له دغی شیوی څخه یی لاس نه اخیسته.

همداوجه وه چی دکارا واژ یو معاصران ورځ ترور ځی د انحطاط او هنری ابتدال په کنده کی رغښت ل.

له کارا واژ یو څخه زیات آثار ندی پاتی شوی خو هغه څه چی ورځ څخه پاتی دی په هغو کی یی نگه

په اسپانیا کی د ښکلوهنرو نو پر مختگ اود هنری نهضت رامنځ ته کیدل دهغو الها مو نوپوروپی دی چی دفلا ندر اوبیاد ایټا لیا له سیمو څخه ور ته کیدل.

داځکه چی هنر له فلا ندر څخه بلژیک او ها لند ته خپور شو او داوړوستی هیواد هغو خت داسپا نیاتر بیرغ لاندی و چی بیاوړوسته دمذ هبی جگړو او شخړو په اثر دغه هیواد بیل اوځا نته خپلو او شو.

وان ایک چی دفلاندر د سیمی و په ۱۴۲۸ م کال کی اسپانیا ته سفر وکړ او وروسته تر هغه یو زیات شمیر نور هنر مندان هغه هیواد ته ور کډه شول. وروسته تردغه جریان نه ناپو لی اوسیسیل هم په اسپانیا پوری وتړل شول او پدی توگه داسپا نیا هنر دایټا لیبی له هنر سره ایغه نیغه اړیکه او رابطه پیدا کړه.

په دی وخت کی و چی دانخور گری هنر په ناپولی کی وزیږید او دکاراواژ یو (۱۵۶۹-۱۶۰۹ م) په رسمه یی وده وکړی او پر مخ ولاړ.

کاراواژ یو ځا نله اسلوب در

هنر هفت قلم

ثلث:

یعنی سوم حصه و نام خطی از خطوط هفتگانه و در کتب مدار الفاضل و کشف اللغات نوشته شده است: ثلث ازان گویند که دران سوم حصه و ضول قلم باشد و بعقیده خودم حقیقت ازین قرار است که در اکثر حصص حروف ثلثه حصه قلم و در یک حصه تمام قلم وصول می یابد و از همین سبب قلم ثلث نویسی را به سورت محرف (کج و نو کداری) باید خط کرد تا این نژاد را درست رعایت بنمایند و هم اصلا بجهت شناخت نامی گذاشته اند و یا ممکن سو مین خط اختراع کرده این مقله باشد.

چون این مقله به تاریخ پنجاه و بیست شوال سنه ۲۷۲ ق در بغداد چشم بدنیاشود و در همان سر زمین تحصیل علم نمود و به تاریخ یکشنبه دهم شوال سنه ۳۲۸ ق در بغداد به عمر پنجاه و شش سالگی چشم از دنیا بست به توسط جویندگان علم و ادب افغانستان هنر خط او هم در آنجا منحصر نمائده به قندهار و هرات و بلاد نزدیک آن رسید اما چون اقسام خط ایجاد کرده او اشکال اولی به خود داشت در بلاد ما خط

ثلث و محقق و ریحان را به طور مخلوط نوشته اند و در حقیقت یکنوع خط ثلث خراسانی به وجود آوردند و این شیوه ها دیر زمان باقی ماند و در روزگاری که ماشین طباعت روی کار آمد قطعات چاپی از آثار قلم خطان ترك عثمانی بکابل رسید و این وقت در مقامات علمی و ادبی افغانی طرف مقایسه قرار گرفت و فهمیده شد که خط ثلث نویسی عثمانی ساختمان دیگر دارد و خراسانی نوع دیگر.

در سنه ۱۳۲۶ ق حسن حلمی ولد مصطفی حکاک زاده ، ترابزونی وارد کابل گردید و گفت من در خطای شاکر گرد کسی هستم که صاحب قلم نام داشت و نظر به لطف و مساعدتی که از مقامات افغانی دید، تابعیت خاک هنر پرور افغانستان را قبول نمود چون در نوشتن خط ثلث رومی عثمانی و فن حکاک مهارت تمام داشت با مور مذکور در کابل مؤظف گردید و از آثار قلم او نشانه های برجاست و صنایعی را در کار ضرایخانه و پسته خانه و الواح احجار ابراز نمود و مصادف بایام تاسیس مکتب عصری در کابل بتاسیس مدرسه

خطاطی و حکاک به صفت آهر و معلم مقرر شد و دو ازده نفر شاگردی او در فن خطاطی و حکاک تعیین و ده سال دوام دادند و اما فردی که در خط ثلث جاگزین او گردد ممکن نشد و فقط شباهت بهم رسانیدند و شیوه های مخلوط اصلاح نگردید و بعضا عقیده داشتند که ثلث رومی را در افغانستان حلمی افندی رواج داده است.

این حرف را هم قبول داریم و اما بسیار قطعات خط ثلث آثار مطبوعات به قلم دیگر خطان بزرگ ترك عثمانی نیز به کابل رسیده و میرسید و اما ترکان احرار رسولی عثمانی مقیم کابل هم دران عهد عقیده داشتند که اگر امروز ده نفر خطاط ثلث نویس ما هر در تمام ممالک اسلامی به سبک عثمانی باشد یکی آن حسن حلمی ترابزونی ثم افغانی است که آنرا به لفظ بیگ بابا یاد می کردند و او لین فرد با فضل و هنر از ترکان که وارد کابل شده است حلمی افندی است و در وقت موسسید باین خاک مقدس رسیده و در حقیقت مکتب نوی را عملا در کشور عزیز ما در خط ثلث باز کرد و از مردان علمدوست

افغانیستان هم نهایت قدر و احسان دید.

چون خودم در ابتدای جوانی جوینده آثار مترقی حسن خط در ادوار مختلف بودم. از پدر محترم هم يك ممنونیت خیلی بزرگ دارم که راه پیروی مکتب عالی عثمانی در قسمت خطوط عربی تشویق و راهنمایی فرمود. و داستانیهای را که در مقامات بزرگ شنیده و قطعاً تی که در دست داشت بمن بویعت سپرد.

وازهمن زمان دریا فتم که مشکل ترین و هم زیباترین خط عربی خط ثلث است. و اما بشرطیکه اگر بروقی اساس مکتب معروف عثمانی نوشته شود. و هم افتخار بس بزرگ است که سبکهای خراسانی هم در هر نوع خطی به عین اساس قدامت آن به طور مجزا و مستقل حفظ گردد.

اما خط ثلث اثر قلم من به طور عموم پیروی اساس عثمانی است. و این نکته را هم باید فراموش ننمایم که استاد حسن حلمی در اوایل ماه جوزای سال ۱۳۰۲ ش در کابل وفات یافت. و من در سال ۱۳۰۴ ش دفعه اول قلم در دست گرفته و از سال ۱۳۰۹ ش به خوشنویسی آغاز کرده ام.

و اگر که به طور مستقیم، از مرحومی سر مشق نگرفته ام از نوشته های او در خط ثلث آنچه در سراج الاخبار افغانیه و امان افغان و بعض کتب و رسایل و قطعات دیده ام. بی بهره هم نگذشته ام.

وازشیوه های مخلوط هرگز پیروی نکرده ام. و از همین جهت است که می توانم خط ثلث را از خط محقق و ریحان به صورت ما هرانه تجزیه نمایم. و آنچه

را که در خصوص هر گونه خط میگویم، عملاً باثبات برسانم. ثلث خط عنوانی و هم تزئینی و مخصوص مهر در انواع خط عربی و هم مشکلترین و زیباترین در تمام صنایع خط عربی است. و خطاط ثلث نویسن حیثیت بزرگوارتر دارد.

ریحان:

نام خطی و برگ کشت و سبزه و گل نازبو و هر گریاه خوشبو دارد. خط ریحان در قرن سوم اسلام از بغداد، توسط ابن مقله آغاز یافته. و از آن سرزمین بافغانستان و دیگر سرزمین هارسیده است. اما خطاطان در مرور سالیان ما نند خط رقاع شکل تزئینی هم به آن داده به شیوه های گوناگون تصنع داده نوشته اند و در الواح عمارات نیز به کار برده اند. و اصلاً يك شکل نگارش ترسیم شده و تکلفی دارد.

ولی در مرور بعد هما نظوری که بدیگر انواع و اقلام خط اسلامی کوشش های مداوم و فراوان بکار رفته و شکل اولین را باشکال تکاملی آن رسانیده اند. در خط ریحان همچنان توجه دقیقه و عالمانه به کار رفته به شکل شبیه خط ثلث و محقق و نسخ. نوع اصلاح شده و بهتر و خوانا تر از ادوار اول پیدا کرده است. که نمونه های آنرا در آثار علامه مینماییم. و در بلاد عربی به نام اجازه هم یاد کرده اند و ریحانی نیز میگویند چنانکه ثلثی و نسخی یاد مینمایند. و در کتاب المنجد بهمین نام یاد شده است. که خصوصیات آنهمه را از روی اشکال می توان ارائه کرد. و نام این خط نظر بمعنی خوبی که دارد در اقوال شاعران دری زبان

به صورت ذو معنین کلمات بسیاری بهر گونه تو صیف ظاهری و معنوی آورده شده و شهرت ادبی بیشتر از اقسام خط دارد.

محقق:

محقق بضم میم و فتح حای مبهمله و قاف اول مشدد مکثور - تحقیق کننده. و آنکه سخن را بدلیل ثابت کند. و در صورتیکه قاف اول مشدد مفتوح تلفظ شود به معنی آنچه که تحقیق شده باشد. و نام خطی از شش خط که ابن مقله آنرا وضع کرده است. خط محقق که از قرن سوم اسلام از بغداد آغاز یافته، چون از خطوط کوفی با تحقیق زیاد بوجود آورده شده و شکل خوانا و عام فهم داده شده است.

بدان نام شناخته اند. و طبعاً در ایجاد و ساختن آن تحقیق بسیار به کار رفته و یا بصورت ادبی نامی بدانگونه خط گذاشته شده است تا از هم شناخته گردند.

خط محقق با خط ثلث از نظر شکل قرابت دارد. و از همین جهت است که در کشور عزیز ما در اغلب جاها هر دو خط را از هم فرق نکرده اند. و در کتابهای قدیم افغانستان خط محقق دیده میشود و اما به نام ثلث یاد میکنند. چنانکه خود هم در کتاب مسجد جامع پو لی - تخنیک کابل خط ثلث و محقق را از جهت بعضی نزاکت ها با هم آمیخته مطابق با سلوب قدیم اینیه تاریخی افغانستان شباهت داده ام. و چنانکه خط ثلث خالص را چنان الفبای بلندی که اشکال خط کوفی را در بین گرفته باشد نمی کند. و این روش در حقیقت تمثیل از يك عنعنه قلمی و خطاطی طرز

نمونه خط شکسته (توقیع) و عبارت آن از ینقرار است :
 میدهد دل را شه تیمور ز اشعار تویند
 میتوان تعلیم حر فاذ مردم دانا گرفت
 اثر خامه ، عزیز الدین و کیلی پوپلزایی .

بِخَاتَمِ لَفْظِ عَلِيٍّ كَرِيمٍ بِكَرَامَتِكَ

كَرَّمَ افنديسَ نَايِ جَوَاهِرِ نَدَا

۱۳۶۰

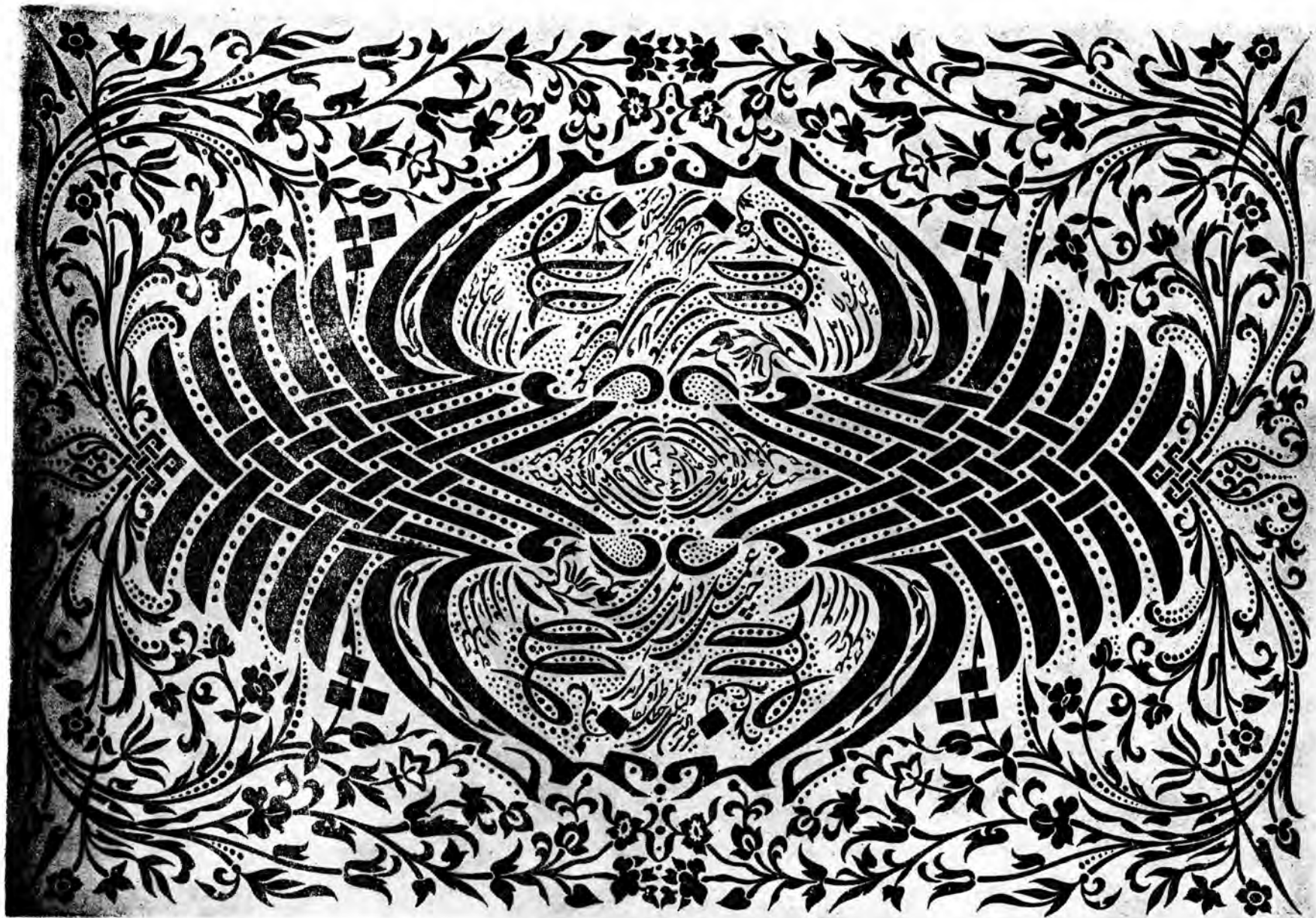
چو بجزوه بگردش از ویرانه ویرانه

در چهارم که بر سر شیشه شواختر است

که در بجزوه ها از امتیاز و قرائت

بخط ابن الدری و کمالی و بنیانی

نمونه خط شکسته (توقیع) که صنعت خطاطی و نقاشی آن از دست عزیزالدین و کیلی پوپلزائی است . و اصل عبارت آن چنین است :
 (خپل عمل دلاری مل دی) بصورت مقفل و آئینه یی و توانانی نوشته شده است .

قدیمترین نوع خط کوفی که به نام مکه یی و هم معقلی مشهور است .

خراسان است گه اصلا نبا يـ
ثلث را با محقق پیوست و مخلوط
کرد.

توقیع:

نشان کردن فرمان و بمعنی
دستخط و نشان بنی فرمانروا بر نامه
و منشور و باصول خطاطی در
حقیقت مقصد او طغرا و امضاء بخط
پیچیده و توقیع فرمانروا که
در جبهه و آغاز فرمان دستخط
نماید و خط طرز مخصوص
فرمان را بهمان نسبت شهرت
داده اند و در فرهنگ لغات این
نکته تصریح شده است که:
توقیع فرمانی را گویند که به قهر
باشد بخلاف منشور و اما در
مدار الفا ضل و کشف اللغات
نوشته شده است که:

(مناشیر، محقق، نسخ، ریحا ن
رقاع، ثلث، تعلیق و متاخرین یک
خط دیگر ازین استخراج کرده اند
که نامش نستعلیق باشد و اصلش
نسخ تعلیق است زیرا که مرکب
است از خط نسخ و خط تعلیق)

و در دو کتاب موصوف توقیع
و مناشیر رايك نوع خط شمرده
اند اینكه هر دو خط طرز شكسته
و مخصوص بكار بردن فرمانها
قرار یافته است اشتباه نمی توان
کرد و اما توقیع و مناشیر
شكسته دري مانند نام خود را
شیوه نگارش نیز از هم تفاوت
دارد.

چنانکه در خط شكسته دري شیوه
های موجود است.

مناشیر:

جمع منشور و بمعنی فرمانها
است و بالخصوص که فرمان
لطف باشد و خطی که مخصوص
نوشتن فرمان شناخته شده به
آن نام می شنا منند و به طوری
که گفته شد از بدو ایجاد تا

قرن اخیر در پهلوی همه انوا غ و
ا قلام خط از شکل اولی باشکال
قرون اخیر تصحیح و تبدیل شده
بدست استفا ده ابنای عصر رسیده
است.

و این نوع خط فرمانی در بلاد
عربی به نام دیوانی مشهور و در
نزد ارباب انشاء به نامهای توقیع
و مناشیر، یر لیخ باشیوه های
مختلف شناخته شده و سبک
های بی به وجود آمده است و سبب
آن است که در قدیم در ادارات
بزرگ، انشاء پردازان و خطاطان
نهایت ماهر را بجهت انشاء و
ارقام می پذیرفتند و خطاط
نقل گیرنده فرمان را به نام منشی
تصویری نیز میشناختند و می
ستودند و نویسنده مشخص
دیگر را به نام طغرانویس حق
دخالت در نگارش سرصفحات
ارقام میدادند خط فرمانی
(توقیع مناشیر، یر لیخ) در زبان
دری بعدا به نام شكسته و شكسته
آمیز و فرمانی نیز معروف و منسوب
گردید و آن همه انواع خطی است
که از تعلیق دری سرچشمه گرفته
و برای زود نویسی مكاتبات عاجل
قبول شده شكسته برای آن نام
گذاشته شده که برخلاف
نستعلیق دارای خمیدگی ها
نوشته می شود و این شكستگی
ها برای آن است که سطوح
و جملات زود تر نوشته شود و هم
خط مخصوص فرمان از خط
صفحات کتاب اختصاص یابد.

این نوع خط در ظاهر نسبت به
نستعلیق سهل و ساده و اما اگر
مطابق بمقررات فنی و اختصاصی
آن نگاشته شود، خیلی مشکلات
دارد و چنانکه در تاریخ خوانده
ام در ازمنه قدیم خطاطان و
انشاء پردازان را بالقاب جواهر

فروش بازار معانی هم ستودند
اند و این ستایش برای آن بود که
جمله و نکته بی ربا حسن لفظ و
معنی با هم پیوستن و يك كلمه را
با كلمه دیگر زینت دادن از نوادر
روزگار شمردن و اسباب حیرت
ارباب خبرت را فراهم آوردن
منظور و مقصود بوده است.

رقاع:

بکسر اول، پاره ها و نوشته
های مختصر و این جمع رقع است.
و نام خطی است از شش خط که در
قرن سوم اسلام این مقله در بغداد
وضع کرده است.

خط رقا ع اصلا يك خطه ز ثینی
کو فی است که اندك شباهت
و قرابت بخط کو فی و هم محقق
وریحان دارد و این شیوه را از جهت
شناخت بهمین نام شناخته اند.
در کتابهای قدیم افغانستان و
بالخصوص لوح مزار محمود بن
سبکتگین در غزنه يك حصه پابرجا
مانده است.

كلمه رقا ع اگر که جمع رقع
است و رقع بضم اول و سكون
قاف و عین پارچه جا مه و کاغذ را
گویند اما در خطاطی دو نوع
خط را بنام رقا ع و رقع شناخته
اند خط رقا ع قدیم شیوه نزدیک
بخط تزئینی کو فی دارد و حتی از
اقسام خط کو فی شناخته می
شود و خط رقع که از مرور دو
قرن در بلاد ترکی و عربی بصورت
مترقی رواج یافته شکل خلص و
ساده و بدون تکلف و تظاهر
و اما در معنی بسیار متین و مستحکم
و از جهت زود نویسی و سیله
مکاتبه و مفاد مطبوعات خیلی
پر ارزش و مروج دیده میشود.
یعنی رقا ع و رقع در اساس کلمه
هر دو یکی و اما از نظر نوعیت

خطی که بدو سبک و شیوه معمول گشته تفاوت زیاد از هم دارند.

رقعه:

خط ر قعه عربی و ترکی ظاهراً يك خط نسبتاً ساده و بدون تکلف و تظاهر و اما معنا دارای خیلی متانت و استحکام و برای زود نویسی رقعات عاجل و عادی مورد قبول در باب فن قرار یافته چنانچه مانده خط نسخ برای ساحتها ن حروف سر بی مطابعت نیز سازگار است.

در سال ۱۳۱۹ ش و زارت تعلیم و تربیه افغانستان میخواست، برای نوشتن متون پښتو، خط ر قعه عربی را نیز عمومیت بدهد. و خود چون در آنوقت به مدیریت نشریات ریاست فاکولته حقوق و علوم سیاسی بحیث خطا طعضویت داشتیم. بقرار خواهش اسمعیل - حکمت مشاور مقام وزارت موصوف در نوشتن چند نمونه مطابق به خصوصیات زبان پښتو سهم گرفتیم. و اما نظر به آنکه خط نسخ از قدیم در افغانستان برای متون زبان پښتو معمول شده و آثار زیاد باین خط بجا مانده و

اعتبار صوری و معنوی بیشتر و بهتر دارد، شورای عالی معارف فیصله کرد که همان خط نسخ معمول باشد و خط ر قعه هم توسط خطا طان تقویت و نکات هداری شود. خط ر قعه مروج امروزی، خط واضح و خلص و مختصر و برای زود نویسی نامناسب و عبارات فوری و عاجل و عنوانهای صفحات اخبارها معمول شده است.

تعلیق:

در لغت بمعنی در آویختن چیزی را و نوع قدیمی از اقسام خط و شبیه خط شکسته دری و خط دیوانی عربی و اندک صورت نستعلیق نما دارد. تا آنکه بعد از ممالک دری زبان خط شکسته و در ممالک عربی و ترکی خط دیوانی جاگزین آن شده در فرمانها بکار رفته است.

خط شکسته تعلیق دری تا پنجصد سال قبل در افغانستان و ایران و بلاد آنظر فرود جیحون و هندو دهلی بکثرت در فرمانها بکار میرفت. و خطی که به نام سبک ماوراالنهر مشهور شد همان خط شکسته تعلیق دری است که در نوشتن آیات و بلاد

مختلف این ساحت از مروج تاریخ اشتراك دارند. تا آنکه از مروج دوقرن خط نستعلیق و شکسته جاگزین آن گردید. و سبب ایجاد و رواج آن نوع خط در فرمانها و نامه ها این بود که شکل

زنجیری داشت و يك حرف به دیگر حرف پیوسته و مسلسل نداشت می شد تا احدی نتواند در

بین کلمات و جملات متن کدام کلمه و یا جمله ای قصد ابگنجاندن یا کلمه و یا جمله ای را حذف بتواند. و اعتبار خط شکسته تعلیق روی همین منظور و مقبولی طرز سلسله آن بود که اگر با ب انشاء در افغانستان و ایران بعد از این نزاکت را در خط نستعلیق و شکسته حفظ کردند خط شکسته زنجیری را هم بدین مقصود بوجود آوردند. و اینگونه خطوطی را که ما ازان نام بردیم به نام خط فرمانی و یرلیغ نیز شهرت داشت. و خط توقیع و مناشیر نیز منسوب بهمان صفت است. اما خط فرمانی بلاد عربی و تبرک عثمانی همانا خط دیوانی امروزی باقی ماند.

توفیر لوجه الله علیه وندو حفر تله وایض
وجوهه عشیه یوم الخیس السبع یقین من شهر
ربیع الآخر سنة الحک وعشیر واربع مائة غفر له

نمونه خط رقاع که بر اساس نگارش عهد غزنوی افغانستان به قام عزیز الدین وکیل پوپلزا بی خطاطی شده است .

دَخَلِي عِرْفَانِ

دَلْتِه لَوِي غُرُونَه نَر غُونِ پَرِي

دَشَرُونْد وَرِنِ پَرِي كِنِي چَلِ پَرِي

بَوَر لَوِي شَاو خَو لَكَمِ پَرِي

سِتَر كِي لِي دَو تَه پِي هِلِ پَرِي

لَوِي خَاو نَدَه ! تَوَلَم تَه پِي !

تِلَه نَمَاي پَه بِنَكِلِدِي !

لِيكُونِي عَزِيز الدِّين وَكَلِي

فَيَوْمَ خَمِيسٍ جِئْنَا لَهُمْ نَهْشَ شَمْسِيَّةٍ تَلْفِيقُ طَهْفَتِيهِمْ مُسْتَطِيشَا كَلَامُ خَطِّ طَبِيعِ
 خَطِّ نَسْخِ خَمِيسٍ جَلَامُ سَلَامٍ كَلَامُ فَصْلٍ جِهَتِ تَلْقِينِ حَبِينِ تَعْلِيمِ عَنِيهِمْ مَمْلَكَةِ سَقَلِ
 هُ عَلَيْهِ طَبِيعَتُهُ نَظْمِ مَلَامِ سَلَامٍ بِعَهْدِ قَلَمِ نِيَّتِ عَقِيَّتِ نِيَّتِ نَكْشِ فِينِ سَلِيقِ هُ عَتِيقِ هُ فَنِ تَنِ
 يَقُمُ سَتَعَجَلُ شَدَمُ . چَهْمُ هَلَتْ صَحْتِ صَنَعَتْ قَلِيلُ وَحُسْنِ نِيَّتِ جَلِيلِ تَفَكُّكِ عَمَلِ كَيْفِ مَكْتَبِ
 شِ سَلَفِ مُشْكَلِ مِينَا يَدُ . مِنْ جَمَاهُ هُمُ سَبْكَ مُخْتَلَفِ نُهُضِ تَفْنِ خَطِّ عَمَلِ عِلْمِ صَحِيحِ
 شُدَّ بِيَشِكْ هُمُ حَبِينِ مُشْفَقِ نِيَّتِ مُعْظَمِ تَحْفَهُمِ يَكُنْ . عَزِيزُ الدِّينِ وَكِيلِ هُ فِتْقَلَمِ

الرِّقْعَةُ الْكَلَامُ
 وَكَانَ فِيهَا

نمونه خط نسخ مسلسل و این شیوه مخصص برای نشان دادن پیوندهای حروف بکار برده شده است .
 و در حقیقت صنعت خط نسخ معرب است .

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

شماره ۱۳۶۱ هجری قمری

این رسم الخط در کتاب توحید و تائید کلام و عقاید و فروع دین است

نمونه خط کوفی از شیوه‌های یازده صد سال قبل از هجری

دج. جعفر و ف لیکنه
د حضرت گل حسامی ژباړه

د ښکلا پیژندنې ذوق

ټولنی او طبیعت په د ننه کی د
انسان ټول اړیکې احتوا کوي او
په عین حال کی د استیتیکي ماهیت
پوری تړلی دی.

ذوقی تحلیل، استیتیکي عالم
دی چی د استیتیکي تصور را ټول په
اساس فورم ترلاسه کوي. په
ټولو ارزښتونو لکه هوښیار توب
اوبی عقلی، درستۍ اونا درستی
عادی او غیر عادی کی کولای شو
استیتیکي کیفیت و مو مو. مو
کولای شو یوی حادثی، پېښی
او حرکت ته چی درست، نورمال
او عاقلانه وي ووايو چی ښکلی دی
ښه دی. او په حقیقت کی وایو یی
هم او یا ددی په عکس.

پدی توگه له ښکلی او بدرنگ
څخه زموږ تصور د ذوق په جونک
کی واقع شویدی. په دی معنی
چی ذوق، یوازی د استیتیکي تحلیل
تظا هر دی. اگر چه نه شو کولای
انکار وکړ چی په هر ذوقی تحلیل
کی استیتیکي کیفیت شته دی.

او نه شو کولای انکار وکړ چی
استیتیکي ذوق په خپله د ذوق
څانگه کی زینه ده. او بهتره به دا
وی چی ووايو دخپلواکی څانگه کی
درلودو نکی ده.

استیتیکي ذوق یو دارنگه مهارت
دی چی د هغه په سیوری کی موږ

بادوقه سپری تل خپلی (اړیکې)
له شی، عین، چاپیریال او نورو
سره روښانوي. له دی امله د
«ذوقی تحلیل» مسا له را منځته
کېږي. په هر تحلیل کی، ټاکلی
لیدنه او تصور موجود دی. دا
لیدنه او تصور په ټولنه کی منځ
ته راغلی دی اود تجربو په ترڅ
کی یی ځان څرگند کړی، او
بشپړتیا یی موندلی ده، د هر
شی، پېښی او حرکت په هکله
ټاکلی تصور شته دی چی د هغه
په اساس، موږ دا شی، پېښه
او حرکت صحیح طبیعي ښکلی
او له اخلاقو سره متنا سبب
اود هغوی په عکس بولو. په دی
اساس ذوق یوه داسی مقوله ده
چی په هغه کی بیلابیل اجتماعي،
سیاسي، اخلاقی د ښکلا پیژندنې
او نور تصورات په کلی حالت کی
څرگندیږي.

او امداد ښکلا پیژندنې ذوق؟
ولی موږ زیات د ښکلا پیژندنې
له ذوق څخه گړیو او هغه میدان
ته راښکلو؟ یو هیرو چی ذوق یا
ذوق تحلیل دیر پراخ دی او هم
استیتیک ذوق او استیتیک تحلیل
په ذوق او ذوقی تحلیل باندی به
تأثیر کولو کی ستر اهمیت لری.
ځکه چی ذوق او ذوقی تحلیل د

له هر څه وړاندی به وگوو چی
ذوق څه شی دی؟ مشکله ده چی
په آسانی او په یوه جمله کی دی
پوښتنی ته ځواب ووايو. دو مړه
ده چی یو دارنگه څیز شته او د
ژوند په ټولو اړخونو کی ځان
څرگندوي. نه شو کولای چی د
ژوندانه یو داسی اړخ پیدا کړو
چی په هغه کی د ذوق مفهوم و نه
شی کولای تطبیق پیدا کړی. په
هر څه کی کولای شو د ذوق یابی
ذوقی ښه و مو مو. کیدای شی
ذوق نیمگړی هم وی. او په هر
حالت نیمگړی ذوق، به له بسی
ذوقی څخه ښه وی.

نو سره له دی چی د ذوق
تعریف مشکل دی، لیکن کولای
شو د هغه ښی مشخصی کړو. له
هر څه وړاندی وایو چی ذوق
داسی څیز دی چی په هغه کی د
(ارزښت) کیفیت موجود دی.
په دی معنی کی ذوق دیو مفهوم
په عنوان، زیات له استیتیکي
مفاهیمو لکه ښکلی، بدرنگ
او مسخره سره ورتوالی لری.
کله چی وایو فلانی سپری ذوق لری
زموږ منظور دادی چی نوموړی
کولای شی ښه او بدرنگی او بد
رنگ و پیژنی.

په طبیعت او ټولنیز ژوندانه کې د شیانو او پېښو استیتیک—
څا نګر تیاوی، درک کوو اوارزښت
پېټاکو.

دا پوښتنه را منځته کېږي چې
دا مهارت چیرې او څرنگه هست
کېږي؟

د خیال پالو نکو په انګیرنه،
ګویا د ښکلا پېژندنې ذوق، یعنی
د پېښو طبیعي او اجتماعي شیانو
د استیتیکي څا نګر نو د درک او
ارزښت وړ کولو مهارت یو فطري
مجرد او نه بدلېدونکی مهارت
هم دی. په خپله دې اېډیا لیستی
نظر یې هم ډول ډول تاریخ او
څرګند تیاوی درلودلی دی او اوس
پې هم لري. په خپل وخت کې
څا نګرې، علمي نظریه د هغې په
وړاندې ودریدله چې هغې هم
څا نګرې تاریخ او څرګندونې
لرلې او لري یې. اما دا رښتیا ده
چې نه شي کیدای استیتیکي ذوق
فطري وي. یو داسې مهارت دی
چې دا اجتماعي تجربې په بستر
اود کار په بهیر کې زیږېدلې دي
فطري نه دي بلکې تاریخي
دي.

دیدروویلی دي: ((ذوق یو
سېمپلټ دی چې د تکرار شوي
تجربې څخه هست کېږي... د
هر شي بدوا لې او ښه والې په
آساني سره درک کوي. په چټکتیا
او ژوندۍ شکل سره ښه، بد،
ښکلی او بدرنګ ته ارزښت ورکوي...
ذوق د هغه مشاهدو
محصول دی چې هره ګړۍ او شیبه
پې تر سره کوو.))

نو ذوق فطري نه دی یو داسې
کیفیت دی چې دوخت په تیریدو
سره ترلاسه کېږي او همدلته دی
چې ویلای شو استیتیک ذوق مشروطی
څا نګرې نلري. انسان د زمانې

تجربو په بستر کې د تړاو ټینګو
کو میګو، عالي، بدرنګو او ښکلو
خاصیتونو په هکله ټاکلي تصورونه
هست کېږي دي چې استیتیک
ذوق ددې تصورونو په اساس
ژوندانه اود هغه استیتیکو اړخونو
ته ارزښت ورکوي.

اوس به وګورو چې د استیتیکي
ذوق تحلیل څرنگه دی؟ د هغه
خاصیتونو کوم دي؟

دیو شې یا پېښې په شاوخوا کې
د علمي څېړنې له پاره مشخصې
څېړنې او سپړنې لازم دي. مګر
په استیتیکي ارزښت کې هغه ته
کومه اړه نه لرو. استیتیکي ارزښت
په موږ کې د شیانو او پېښو
د مستقیمې اغیزې له هستیدو څخه
را منځته کېږي او له هغه تاثیراتو
څخه چې هیجان، لذت او خپګان
پې زموږ په حواسو کې ایجادوي،
څرګندېږي. له دې کبله وایي چې
ذوق اود هغه له جملې استیتیک
ذوق یو څا نګرې کیفیت دی،
فردی دی... ذوقو نه سره بېل
دی: «هغه څه چې زړه یې ومني،
ښکلی دی!» ښه داتیک ده چې
استیتیک ذوق د مستقیم کیفیت
په معنی دی. مګر د هغه فردیت
دنو موږې د نیکې یا بدې ټاکونکې
نه دی. که له دې څخه بل څه و
هغه وخت د ذوق اختلاف په اړه
دوې اوو ښته او ذهني پکې حکم
چلاوه او داسې و انګیرله چې
هیڅ عیني اصل، د ذوق د ښه والې
او بدوا لې د شرایطو په ټاکنه کې
اغیزمن نه دی.

که چیرې یو ننداره لیکونکې نه
غواړي د ښار د تیاتر وډانې ته په
ښه سترګو ګوري دا له دې کبله
نه دی چې داودانې خرابه ده بلکې
له دې امله چې په دې وډانې
کې دنو موږې کار بریالی نه و.

پلیخانف ويلي دي: ذوق
یوازې د لیدلو د حس په معنی
بحث او څېړنې ته اړه نلري.

هغوی چې استیتیک ذوق فطري
بولي، داسې انګیري چې د ذوق
بدوا لې او ښه والې اود هغه
نابرابري او اختلاف هم فطري دی
او پدې توګه د ښو ذوقونو
ځاوندان غوره کسان دي.

مګر داسې نه ده، استیتیک
ذوق چې د زمان سره مل دی، د هغه
ښه والې او بدوا لې هم له
چاپېریال، شرایطو، وضعیت
او روزنې پورې اړه لري.

د دیدرووینا له مخې: په بدو
څو په ښې مخې کې د ښه ذوق
مو جودیت امکان نه لري. مګر آیا
نه شي کیدای چې د خپه، بدخو په
او بدرنګ انسان ذوق درست او
په ځای وي؟ دا په خپله کلی خبره
لري.

په هر حال د ذوق څا نګر نه
یعنې هغه خاصیت چې له مستقیم
توب څخه زیږېږي، بې ګمانه دی.
استیتیک ذوق له پېښې او شني
څخه زیږېدلې عالي طغي انعکاس
دی. دسترګې په رب کې هست
کېږي د آمادګۍ او دقت څخه
پرته را منځته کېږي اوله دې کبله
کولای شو استیتیک ذوق
«خوښیږي می یانه» په ساده
فورم کې بیان او څرګند کړو. د
نقاشي دیوانر په هکله د «خوښیږي
می یانه» دو یلو له پاره لازم نه دی
چې سړي متخصص وي.

یوازې انسان کیدل کای دی.
چې انسان یې - احساس کوي - په
ټاکي عاطفه هست کېږي هیجان
لري او له لیدو څخه لذت اخلي.
په همدې اساس دی چې ذوق
په تحلیل اوږي او داتحلیل د
(خوښیږي می یانه) په شکل بیانېږي

یواز ی دارنگه کولای شو د ذوق خانګړ نه ، ښه والی او بدوالی اود هغه صحیحوالی او سموالی وښیو. له کومه ځایه به پوه شو چی په رښتیا سره به تا کی استیتکی ذوق ښه دی او (ښکلی) په سمه توګه درک کوی ؟ هغه لذت چی له یوشی ، پښی او حرکت څخه ترلاسه کیری نه شی کیدای دذوق معیار اود ښه یا بد ذوق ښه وی. ځینی وایی هر څه چی وی یوازی زما له پاره لذت ښونکی وی ، دا څیر نه له اشتباه څخه ډکه ده ، علمی نه ده داستیتک ذوق له طبیعت سره یو شان نه ده ، مثلاً امکان لری چی یو سړی دخپل کور دیوالونه په ډول ډول شیانو ، گل ، الوتونکو او رنگا رنگ اشکالو باندی ښکلی کړی او له هغو څخه لذت واخلي . مګر دالذت سرشاره عینی معنی نه لری او له نیک ذوق څخه نه زیږیږی.

دعلتونو دټاکنی او عینی منشاء له پاره چی داستیتک ذوق په ښه توپ باندی دلالت کوی د طبیعت هیجان او استیتکی احساس د دوهم ځلی څیر نی غوښتنو نکسی دی. داسی فرض کوو چی تاسی په تیاتر کی دنداری په لیدو مشغول یاست کله غمجن او کله موخا طرپریشا نه کیری حتی سترګی مو له او ښکو څخه ډکپیری او کله لاڅا نه دی . په دی علت دی چی ننداره تاسی په هیجان راو لی او هیجان په بیلا بیلو شکلونو کی ځان څرګندوی . (جبار لی) به ویل: ننداره چی ددی په ترڅ کی چی صحنه تعقیبویدا رنگه باید په هیجان کی وی چی د فکر کولو او څیرنی له پاره

فرصت پیدانه کړی یعنی اثر باید هغه دارنگه تر اغیزی لاندی راو لی چی په بشپړه توګه دصحنی په مخ پښو کی واوسیدجبار لی خبره داده چی داستیتکی اثر اغیزه باید دندار چی په هیجانونو کی منعکس شی . دی هیجان ته دهیجان او استیتکی حس نوم ورکوو.

استیتکی ارزښت یعنی ذوقی تحلیل ، ددی هیجان له نتیجی څخه را منځته کیری . په بل عبارت له ده څخه یو ډول نتیجه اخیستنه ده له همدی کبله ده چی نه شو کولای استیتکی هیجان له استیتکی ذوق سره ګډ کړو. په ذوق باندی دهیجان او استیتکی احساس تبدیلول په دوو اصلو پوری تړلی دی :

۱- په خپله دشی ، عین ، پښی او حرکت پوری او که فرض کړو په دی یا هغه هنری اثر کی.

۲- په خپله دانسان په دنننی نړی پوری . د هغه له پوهی تجربی او تخیل پوری ، احساس ساتو له ژور تیا او همدارنگه له ملیت اود جفرا فیایی سیموله څانګړی نو پوری چی په هغه کی ژوند کوی .

داټول داستیتکی هیجان کیفیت ټاکی او په نتیجه کی داستیتک ذوق کیفیت او استیتکی تحلیل مشروطوی.

کهچیرید هغه هنری اثر کیفیت چی اوریوی یایی وینو او یایی لولو ضعیف وی ، په موږ کی به یو ضعیف هیجان را منځته کړی او یابه هیجان را منځته نه کړی او یا دا چی کهچیری زموږ پوهه تجربه او احساسات ضعیف

او کمزوری وی هغوخت به هم له ښه اثر څخه لازم لذت وانهخلو او هغه ته به واقعی ارزښت ور نه کړو څوک چی دبالت له هنرسره آشنانه دی ، البته ددی هنر په نسبت به کمزوری استیتک ذوق او هنری ذوق لری . ددی ټولو سره سم په استیتک ذوق کی به دانسان نړی لید او طبقا تی تمایلات هم داساسی شرط په څیر خپل اساسی شرط څرګند کړی . چرنیشفسکی څه ښه لیکلی وو چی: دنیاسته اندام لرو نکسی اولاله رویه ښځه دسا ده بزگر خو ښیری ، مګر اریستو کرات سړی ظریفه ، نازک بدنه اوپراوی ښځه غوره بولی.

په دی اساس استیتک هیجان باندی داستیتکی تحلیل او وینستنه او په بل عبارت په استیتک ذوق باندی داستیتک حس تبدییل ، عینی عناصرو پوری اړه لری یو پخپلسری څیز ندی .

داده چی وایو ، کولای شو په استیتک ذوق باندی اغیزه وکړو اولایی ښه کړو ، کولای شو تر هغه حده یی ورسوو چی دټولنی دهیلی او غوښتنی وړ فاضله مدینی ته نژدی وی . له دی ځایه دی چی دذوق د مفهوم پراتیکتی اهمیت مشخص کیری ، باید هڅه وکړو چی دنویو انسانانو استیتک ذوق ورڅ په ورځ لاسی بشپړ شی .

داستیتک ښه ذوق دروزنی له پاره باید څه وکړو؟ له هر څه وړاندی ښایی چی دانسان استیتک حس غوره درجی او کیفیت ته لوړ شی اود هغه حس نړی لاسی غنی شی او هوښ لرونکی احساسات وی چی وکولای شی ، فکر وکړی.

البته ددا رنگه احساس دخواو ند
کیدلو له پاره باید سپری دلازم
حسی معیار څښتن وی. فورم او
مضمون دوحدت او حرکت په
حال کی ووینی دټولنیزو پیښو
او هنری آنا رو استیتکی حسو نو
دهغوی دایله یالو، کړکترو نو
سره په تنا سب کی ووینی او
ویخیږی.

خو دازموږ هیله ده چی انسان
باید دلوږ استیتکی حس څښتن وی.
نسبت استیتکی تحلیل ته او همدا
رنگه ذوقی پو کولای شی لوپه
مرنبه ترلاسه کړی، له بلی خوا
پوی هیلی ته دعمل دجا می، د
اغو ستلوله پاره هم لازم دی چی
انسان په پرله پسې توگه خپل
فرهنگی اخلاق، خبرتیا او
مشاهده لایا ته کړی.

ځکه چی یوازی په دی حال کی
انسان قادروی دژوند پیښو ته نه
په یو اړخیزه توگه بلکی په بشپړ
او ټول شکل کی ارزښت ورکړی
او تحلیل او څیړنی ته کښینی او
داد استیتک ذوق دتماییت، او
سموایی له پاره ضروری شرط
دی. په دی حال کی استیتک ذوق
دشی دعینی استیتک اود عین

او پیښو سره متنا سب کیږی چی
انسان په مادی ژوندانه کی له هغوی
سره مخامخ دی.
ژوند په یوځای ولاړنه دی
بشپړتیا مو می اود هغه شیانو
دایره چی استیتکی ارزښت
لری پراخیږی. تصورات او استیتکی
عنا صر هم بدلون مو می. داستیتک
ذوق تحلیلو نه که هرڅو سره
فردی هم وی، او پدی معنی کی
په هره اندازه سره دتکرار وپنه وی
دانسان د فلسفی، سیاسی او
استیتک نظر سره دیو غړی په شان
اړیکی لری اود هغه داستیتکی
تحلیلونو او اجتماعی مناسباتو له
گټو سره مشخص کیږی.

هغه څه چی په هر عصر کی د
استیتک ذوق دکیفیت داخلاف
باعث دی، اجتماعی مناسبات
دی. داد استیتک ذوق دعینسی
عنا صر و اجتماعی تبحر به ده. او
له دی مخی دی چی د((ذوقی-
تحلیل)) دنا ممکنوالی ادعا تشه
او بی اساسه ده، غوره ذوق دڅیړو
اترو او بحث په پای کی څرگندیږی
او په اساسی توگه استیتک ذوق
دتنقید په بستراود خرابواو بد-
رنکو ذوقونو په اصلاح کی لوړی

هر تپی ته لاره مو می.

داستیتک ذوق د عینیت په
تصدیق سره هغه هیڅکله په
معیاری شکل نه اړوو. استیتکی
توجه چی هرڅو مره ډول ډولوی
ذوق به په هماغه اندازه سره بیل
وی. په دی حال کی هر ډول والی
دعینیت څخه دزیږیدلی کیفیت په
څیر د مطالعی وړ دی.

داستیتک ذوق هر ډول توب
هیڅکله په دی معنی نه دی چی د
خپلو تاریخی ارزښتو نو اهمیت له
لاسه ورکوی دهرشی ارزښت، د
خپلو شرایطو او مکان په نسبت
ټاکل کیږی.

داستیتک ذوق په روزنه کی په
هره اندازه دفرهنگی کیفیت،
خبرتیا او مشاهدی نقش زیات
شوی، د هنر اغیزه به هم په هماغه
اندازه بیا وپی وی. تصادفی نه
ده چی د استیتک ذوق سره یوځای
د هنری ذوق مفهوم هم ذهن ته
راځی. کله چی یو څیز اوداستیتک
ذوق عنصر په هنری اثر او پی
داخلي استیتک ذوق نه بلکی هنری
ذوق زموږ په مخکی دی.

(پای)

سراج الدین سراج استاد هنرهای زیبای پوهنځی زبان و ادبیات

انعکاس واقعیت‌های اجتماعی در هنر

دانشمندان و هنرشناسان از قدیم‌ترین زمان تا امروز نقایصی بگونه‌های مختلف مبنی بر طرز تفکر خاص خود از هنر نموده‌اند؛ یکی هنر را وسیله بازی و سرگرمی و دیگری هنر را وسیله کسب لذت، یکی هنر را تقلید از طبیعت و دیگری هنر را طبیعتی که به آن احساسات انسان افزوده شده است و زمانی هنر را راسیاست و هنر مندراسیاست. مداروگاه‌های هنر را وسیله فرونشاندن موثقی عقده‌های روانی و غریزی پنداشته‌اند. اما باین نکته که هنر مولود اجتماع است و یکی از خصوصیات زندگی اجتماعی است همه متفق‌الرای‌اند، هنر مانند سایر فعالیت‌ها و خصوصیات زندگی دارای دو منشأ خارجی و داخلی می‌باشد که بر یکدیگر تأثیر متقابل داشته و در مسیر انکشاف زندگی انسان یکدیگر را تکامل می‌بخشند و رشد می‌یابند. منظور از آنچه بنام منشأ و یا عامل خارجی یاد کردیم طبیعت جامعه نبود بلکه محیط خارجی انسان

(جامعه) می‌باشد طوری که در بالا گفتیم هنر در روند تکامل اجتماعی جزئی از فعالیت‌های اجتماعی انسان است. تکامل هنر نیز بانکامل انسان و جامعه انسانی وابستگی کامل دارد. فعالیت زیبای شناختی انسان نیز وابسته به نیاز اقتصادی، روانی و ایدیولوژیکی جامعه انسانی از جامعه نخستین اشتراکی الی جامعه پیشرفته ترین امروزی می‌باشد.

نقش هنر را نیز در تکامل بخشیدن فرهنگ زندگی مادی و جامعه نمی‌توان نادیده گرفت. همانسانکه هیچگاه هنر نتوانسته منحصراً جزء شعور اجتماعی از تأثیر دیگر عوامل اجتماعی (سیاست، ایدیولوژی، مذهب، اقتصاد و غیره) برکنار بماند و به قسم مجزای عرض وجود کند. هنر همیشه از بهای‌های زندگی اجتماعی رنگ گرفته و در انعکاس خصوصیات زندگی جامعه بشری و مناسبات حاکم بر آن جامعه رول خود را به نحو

شایسته‌ای انجام داده است. در این بررسی سعی به عمل خواهد آمد تا هنر (بالاخص هنرهای تصویری) را در مسیر تحول و تکامل اجتماع انسانی از بدو تشکیل خود (جامعه اشتراکی نخستین) با در نظر داشت مناسبات اجتماعی موجود در ارتباط به دینا میسم شئون اجتماعی و دینا میسم سبک‌های هنری که خود زاییده یو یا یی حیات اجتماعی است با مطالعه دوجزء خیلی عمده و مفید (منشأ اجتماعی هنر، هدفمندی و رسالت اجتماعی هنر) حتی المقدور مطالعه نماییم و کوشش خواهیم نمود تا جلوه‌های اجتماعی هنر را در فورماسیون‌های اقتصادی و اجتماعی جدا جدا و در مدنیته‌های کهن چون مصر، بین‌النهرین، یونان و روم باستان، در دوره قرون وسطی دوره رنسانس و در اجتماع بورژوازی معاصر و به همین سان در اجتماع مترقی از نظر دور نداریم و همچنان میکوشیم روابط متقابل نظرو عمل، مناسبات هنر و سایر تحلیلات نظری جامعه،

مناسبات هنرهای مختلف یک طبقه با طبقه دیگر را در ارتباط با هم مطالعه کنیم :

انسان در جامعه زیست می کند و بوسیله جامعه با طبیعت ارتباط پیدا میکند زیرا اصولاً جامعه محصول تضاد آشتی ناپذیر انسان و طبیعت است ، از این روتأثیر متقابل طبیعت و انسان توسط جامعه صورت می پذیرد بناء به خاطر شناخت هر یک از اجتماع از جمله هنر ، از یک نگاه باید عوامل مؤثر در انسان را در فعالیت های جامعه انسانی و مراحل گوناگون رشد و تکامل آن بجویم و از سوی دیگر تأثیر انسان را در جامعه که تراشیده احتیاجات و خصوصیات جسمی و روحی اوست بررسی کنیم ، و الزاماً باید به نحوی شیوه و جهت تکامل آن پدیده را از تأثیر متقابل این دو امر (جامعه و انسان) بر یکدیگر دریابیم .

بناء آنچه در باره هنر می نویسیم سعی می نمایم تا هم منشأ روانی (تضاد بین عاطفه و ادراک) و هم وظیفه و نقش آن را در زندگی نوع انسان آشکار سازیم برای اینکه وظیفه و حدود هنر مخصوصاً هنر متریکی را مشخص کنیم می باید ریشه های اجتماعی و روانی آنرا بیابیم و آنها را در حال رشد و تکامل بنگریم و تأثیرات و انعکاسات آنها را بر یکدیگر که منتج بسه تغییرات کیفی هنری میگردد مورد مطالعه قرار دهیم .

هنر محصول تکامل جامعه ، به صورت مستقیم و یا غیر مستقیم ثمره کار و فعالیت انسانها است مناسبات اجتماعی ، ارتباط

طایفه تولیدی و پاناشی از تولید و افراد بشر بایکدیگر است این مناسبات دارای اشکال و قوانین معین و مخصوص می باشد . که

از یکطرف ریشه این مناسبات اجتماعی انسانی ، غریزی است (بر اساس احتیاجات مستقل از شعور و اراده انسانی قرار می گیرند) به خاطر آنکه رفیع

احتیاجات مختلف درین شکل کاملاً متغیر و آسانتر عملی میگردد . بناء بیوند افراد انسانی با هم به

صورت دلخواه و با هرج و مرج و تضاد فی بنوده بلکه بزنگی اجتماعی آنها انطباق دارد . دو ما

تا آن هنگام که آگاهی و ادراک بر تمام خصایص زندگی بشری تسلط نیافته باشد بر داشت

از این ارتباطات یعنی تأثیر متقابل خود به خودی زندگی اجتماعی به طور خود به خودی انجام می گیرد پس یک هنر عند

حه بخواد و چه نخواهد تحت تأثیر مناسبات جامعه خود قرار می گیرد و این مناسبات در آثار هنری

وی منعکس می شود و از جانبی اشکال و حالات مختلف مناسبات اجتماعی در خصوصیات روانی

و طرز تفکر انسانهایی که وارد آن اشکال و حالات و مناسبات هستند موثر است و هنر مندرکه از

یکطرف منعکس کننده احتیاجات و حالات روانی بابر داشت از واقعیات زندگی اجتماعی است

لایدان حالات را در آثار خویش انعکاس میدهد .

در اجتماعاتی که قوانین خود به خودی زندگی تأثیر عمده دارد .

مناسبات اجتماعی دستخوش کشمکش ها و مبارزات درونی است ، بناء هنر مندر چنین

است ،

جوامعی ناگزیر به یکی از دو قطب این کشمکش ها (موافق و یا مخالف) وابسته خواهد گشت و این امر مسلماً هنر وی را تحت تأثیر قرار خواهد داد . ازینرو

هنر خالص و برتر از مناسبات اجتماعی نمی تواند وجود داشته باشد به فرض اینکه یک اثر خارج

از مناسبات موجود و جاری در جامعه یعنی اثر ایدالی به وجود بیاید مسلماً بیانگر شکل دیگری

از مناسبات اجتماعی است که به هر حال می تواند عقب افتاده تر و یا پیشرو تر از مناسبات موجود

در جامعه باشد .

هنر جزء از فرهنگ بوده و به بهلولی معنوی فرهنگ پیوندد

دارد در جوامع منقسم به طبقات هنر نیز چون سایر ارزشهای

مادی و معنوی خصلت طبقه ای دارد به طور مثال در جامعه نخستین

اشتراکی (کمون او لیه) هنر آفرینی بر مبنای یک نیاز اقتصادی

استوار بوده بستگی نظر و عمل در جوامع ابتدایی که هنوز

طبقات به وجود نیامده بود ، زیاد است ، عمل با جادو (خیال آمیخته

است و واقعیت عینی از خیال جدا نیست ، ازین جهت جامعه ابتدایی

جامعه ای است بسیار ساده ، و متجانس ، همه افراد در انجام

همه امور شریک اند یعنی همه کاره اند . این همه کاری و همگونی در

نظر و عمل و وجود دارد ، هر فردی به تمام جامعه تعلق دارد و برای جامعه زندگی میکند اموال

جامعه از آن همه است و فرد کاملاً وابسته جمع است ، در چنین

جامعه ای از تقسیم کار و اختلافات حرفه ای خبری نیست . پس اولاً

کارهای عملی از تارهای نظری

وجنبه عینی از جنبه ذهنی امور غیر قابل تفکیک است و تا نیا نظر فرد نمودار کامل نظر جمع و فرد نما- یانکر روح جا معه است بین نظر فرد و جمع تضاد نیست .

نقش کوزنی که در مغاره ای تنگ و تاریک آفریده میشد و اثرات ناشی از ضربات چماق و سنگ در قسمت تیره پشت و گردن آن بیه نظر میرسید ، از دیدگاه انسان دوره شکار گر- گشا و یا کلیه حل پرابلمهای غذایی و حیاتی آنها بود . که این امر انعکاس دهنده خواست تمام جا معه است هنر این سلاح نیرو- مند در خدمت همه افراد جا معه قرار دارد و هنر مند به ندای جمع لبیک میگوید .

پرداختن به امور هنری در کمون اولیه هنر مند را از شرکت فعال و مستقیم در امر تولید بدور نمی- کرد به بیان واضحتر بگوئیم مقوله ((طبقه)) هنوز وجود نداشت روی این علت بود که اشتغال هنر مند در پهلوی سایر فعالیت های عملی برای ادامه حیات انجام میگرفت . در جا معه ابتدایی هنر مند به خاطر امتیاز و گرایش اجتماعی که یکی از عوامل فرعی حیات اجتماعیست آفریده میشد بلکه آفرینش هنر بمنزله دست یابی به نیروهای رام نشده طبیعت بود و هنریکی از وسایل معیشت (عوامل اصلی حیات اجتماعی) به شمار میروند بناء نتیجه چنین حاصل میشود که خواستگاه نخستین هنرها زندگی واقعی بوده است فعالیت های هنری در آغاز جزء لاینفک فعالیت های ضروری حیات فردی و اجتماعی شمرده میشد ازین رو واقعیت صریحا در آثار هنری این دوره

انعکاس یافته است .

مارکسیسم لنینیسم جریانی تولید نعم مادی را سرچشمه و رشد فرهنگ معنوی میداند با تغییر و تحول زیر بنای (اقتصادی) یک جا معه که مناسبات جدید اقتصادی برقرار شود هنر که مرتبط آن است و جزء از فرهنگ معنوی به شمار می رود نیز عوض می شود .

رسد نیروهای تولیدی ، و پیدایش مهارت و تخصص در امور ، سبب از هم گسیختن اجتماع واحد اولیه گردید ، جا معه به طبقات و اقشار کونه- کون تجزیه شد کاهن و کارگذار حکومتی بدلیل مصروفیت در کارهای مذهبی و حکومتی از فعالیت و شرکت در کارهای عملی کناره گرفتند ، دیگر کار عملی برای آنان تحقیر آمیز بود . بدین ترتیب با ظهور (طبقه) در بطن جا معه کمون اولیه وحدت جا معه از هم پاشید شخصیت اجتماعی بپیدایش ((طبقه)) و استثمار طبقاتی به سقوط نشست .

هنر مند درین جا معه لابد عوض انعکاس خواست جا معه همگون و متجانس کمون اولیه گوش به سفارش کاهن و حکمگذار و یا پادشاه بود که در معابد و قصرها به ذوقشان هنر بیافریند . که بدین ترتیب پرداخت هنر از زمینه اصلی اش (پرداختن بکلیت مشترک جا معه) جدا گشت و به عزالت - کده اشرا فیت نشست .

هنر و سیله آرامش روحی طبقه زحمتکش گردید تا با ایشان از تحکیم مواضع طبقاتی سخن بگوید و این امر (تحکیم مواضع طبقاتی) را لازمه پیشرفت جامعه بداند .

در جا معه طبقاتی ، کوشش

میکند تا هنر این ندای نیرومند جمع را در خدمت هدفهای خاص گروه کوچک و حاکم بگمارند ، سرود مقدس به سرو دی در مدح حکام و صاحبان قدرت تبدیل شود یکی از طرق عمل ، جمال پرستی و خوشنمایی و استغاده این طبقه از دست آورد های هنری است ، هنر باید مبلغ نحوه فکری و مبین خواست ها و تمیلات کاذب این طبقه باشد ، هنر باید به عنوان ابزار ، کاری به کار رود که بتواند کار بردی چون ارضاء حس فرا گیری ، غرور و تکبر ، امیال و شهوات و برتر پنداری داشته باشد طوری که قبلا تذکر رفت شکارچی عصر پارینه سنگی (سنگ قدیم) به خاطر پرورش استعداد هنری خود و یاب به خاطر تزئین اثر نمی آفرید و برایش خوش آیند نبود که مغازه تاریک را بانگاره های گوزن و گاو نر آراسته سازد و آن هم به چنان قدرتی که حتی امروز به خاطر واقع گرایی و قوی بودن آن همهی ماتحت تاثیر آنها قرار میگیریم اندیشه غلبه بر طبیعت سرکش و رام نشده ، چیره شدن بر پرابلم های طبیعی او رابه این کار و امیداشت ، گرچه این اندیشه شکل غیر صحیح و نامطلوب را به خود گرفت ، اما برای انسان آفریننده اثر و جا معه اش عمل حیاتی بشمار میرفت و معلول یک نیاز مبرم حیاتی بود اما این همه طرز دید ها در ساحت آفریدن هنر در جا معه طبقه ای به نحو دیگری جلوه میکند ، اکنون نیاز به خود آرای و خود نمایی طبقه بالای جا معه بر سایر خواست های آن غالب شده و جهت شکوه مند

جلوه دادن و قدرت نمایی خود هنر-
مند را در خدمت هدف فردی
خود قرار میداد.

بد نیست این جلوه ها را در آثار
هنری مصر باستان که از نگاه
مناسبات اقتصادی و اجتماعي
یکدوره بردگی است از نظر بکند -
رانیم و با ارزیابی بعضی آثار
هنری این دوره این تجلی را در آن
بینیم مصری های باستان معابد
و آرامگاه های پر عظمت و شکوه -
مند فراغنه و معبد یا مجسمه -
ابو الهول را صرف به خاطر
تزیین سرزمین شان بنا کردند
بلکه مبنی بر اندیشه نیرومند
دولتشان و سرفرازی کشور
شان ساخته شده ، هنرمندان و
پیکر تراشان یونان قدیم چون
فدیاس ، هایرون ، پولیکلیتوس
ولیو نارد داو نچی ، میکلائو
ورافیل در دوره رنسانس اروپا ،
فراسیسکو گویا ، تیو دور ژریکو ،
در قرن هجده ، ادوارد مونته و نگوک
پال نیز آن در قرن شانزدهم ، پابلو -
پیکاسو و همچنان شعرا ، نویسندگان
و موسیقین هایی که به خلق
آثار هنری همت می گمارند ،
هیچگاه در فکر تجربه بیپایان
زمینه شکل نبوده اند ، آنها برای
معاصران و نسلهای مابعدی
خود اندیشه های پیشروی بودند و
آثار ارزنده و پر اهمیتی را به
ارمغان گذاشتند که به مدد آنها
توانستند مردم را آموزش دهند
و اعتلا بخشند تلاش میکردند با
مردم را در راه زندگی بهتر
ترغیب کنند اما با وجود و جوه
مشترک هنر ، هنرمند و هنر منجم
عناصر تأثیر پذیر ، انعکاساتی
از مناسبات گونه گونه اجتماعي
هر مد نیت به قسم علیحده دارند ،

بناء تفاوتها ی از نگاه بیانیگری
در هنر مصر ، یونان دوره های
رنسانس و بالاخره از جهات
قرون معاصر به چشم میخورد که
لازم است تا جهت و صوح این
مطلب هنر منجمت یک قور ماسیون
اجتماعي همه جانبه تحلیل و شرح
شود.

جای شك نیست که هنر مند
مصر با نبوغ خود که مجسمه
(نفر تی تی) ملکه فرعون را از
سنگ تراشیده و چهره یک انسان
را به کمال مهارت نشان داده
است الحق می توان گفت که
سرود راستینی در ستایش انسان
سر داده و سنت انساندوستی در
هنرش هویداست . این اثر از
نگاه تکنیک خیلی عالی است معلوم
می شود که مجسمه ساز به مقام
الهیات خانم فرعون اعتقاد داشته
و مسلم امیدواری داشته تا در عمل این
اندیشه ی ذهنی خود را پیاده سازد .
درین اثر به خوبی دیده میشود که
هنرمند انعکاس دهنده خواست
تحمیل بسندانه و تفوق طلبانه
طبقه بر سر اقتدار بوده و فرعون
که هم نقش حکمرانی و هم نقش
مذهبی داشته توانسته است خود
را منجمت یک قدرت عظیم مذهبی
تبارز دهد . حاکمیت مذهب و
نقش آن در آثار هنری مصر
باستان خوب تبارز یافته است
هنر شناسان ((طبیعت گرای))
را در هنر مصر انگیزه و تسلط
مذهب میدانند . مصریان به
زندگی بعد از مرگ عقیده مند
بودند و آنها به وجود
همزادی که به نام (کا) یاد میشد
اعتقاد داشتند از نظر آنان (کا) بعد از
مرگ می توانست در وجود انسان به
زندگی ادامه دهد ، این عقیده در

مصر باستان باعث مویایی گردن
جسد مردگان و باعث ایجاد شیوه
(طبیعت گرای) در هنر مجسمه
سازی و نقاشی مصریان گردید .
مجسمه شیخ البله یا شهر دار
ساکره در مصر به خوبی می-
تواند دلیل اثبات این مدعای ما
باشد .

(مجسمه شیخ البله در حدود
دو هزار و پنجاه سال قبل از
میلاد در زمان سلسله قدیم فراعنه
مصر از چوب تراش شده) .
مجسمه کاتب مصری که از سنگ
تراش شده ، نیز از نظر شیوه ،
طبیعت گرایانه است . این مجسمه
تسلط بیچون و چرای فراعنه را
بر زندگی مردم تهنی دست بیانی
میدارد (کاتب) در حالتی قرار
دارد که کوشش بر مان را بساب
است و می توان تصور کرد که
مناسبات برده داری در مصر
با وسعت هر چه تمام حکمفرما
بوده است مقبره های به بزرگی
اهرام مصر که از عجایب
جهان اند چگونگی می توانست
بدون نیروی کار کارگران اعمار
شود مسلما هزاران نفر به کار
شمارند در امر اعمار این بنا های
جاودان برای فرعون گمانه
میشده و بسا بردگانی بوده اند که
در زیر بار سنگین تاسر حید
مرگ کار کرده اند .

در بعضی از تصاویر مثلاً
تصویر (نار سر شا) یا (مه نس)
که در بشت یک لوح سنگی است
و به نام لوح نار مر شاه یاد
می شود . (رضا علامه زاده ، هنر
تمدنهای پیشین ص ۴۰) شیوه
طبیعت گرای مراعات نگر دیده
است . اما تصویر شاه و یافرعون
درین جا از تصاویر دیگر فرقد دارد

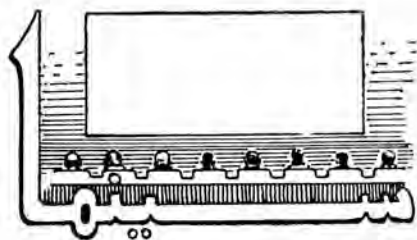
تصویر فرعون طوری کشیده شده که روی و تنه از نیم رخ و شانه ها از روبرو دیده می شود این شیوه در تصاویر بردگان تمام مراعات نگرفته دیده بندگان تمام از نیم رخ نشان داده شده اند عین شیوه را می توان در تابلوهای (برندگان اسیر، برده و از باب، شاه دخت و دو خدمتکار شش) مشاهده کرد علاوه بر قاعده و یا اصل فوق، تفاوت های دیگری از نظر شکل باشیوه طبیعت گرایی به نظر می خورد اما قاعده فوق رابه نام اصل رو برویی (فرانتالی) در هنر مصر می نامند این اصل به شکل يك اصل و یا قاعده قرار دادی در هنر ایندوره باقیمانده روش فوق صرف در تصویر نمودن و تمیز فرامنه از بردگان بکار برده میشود، تا بدین طریق شکوه و عظمت، مقام خدایی، و نیروی فرعون را بر بردگان تثبیت کند این روش ناشی از ضعف تکنیکی هنر مند نبود بلکه خواست طبقه حاکم (فرامنه) بود که هنر مند را به ازان اطاعت میکرد و فرمایشی بود که از بالا به پایین تحمیل میشد اما هنر مند با استفاده از این تکنیک (اصل) اختلاف طبقاتی را در جامعه نشان داده است آرنولد هاو زهر هنر شناس آلمانی را نظر بر اینست که: هر چند هنر مندان اکثرا در آن دوره متعلق به طبقه پایین جامعه هستند ولی آنها آگاهی طبقاتی ندارند و اگر هم داشته باشند با توجه تسلط طبقه بالایی قادر نیستند این

آگاهی را در هنر خود تبار دهند مخصوصا هنری را که برای اربابان خود و به فرمایش آنان خلق کرده اند وی معتقد است که هنر مند این دوره برای اولین بار باینند هنر خود رو برو است و هنرش را برای برگزیدگان هنر پرور خلق میکند. بر مبنای عادات و تشریفات که در طبقه بالا وجود دارد هنر مند میخواهد با استفاده از اصل رو برویی هیچ چیزی را از دیدگاه صاحبان قدرت و خریداران هنر خود پنهان نکند و همین علت بود که هنر مند تصویر را از دو دیدگاه هم از پهلو و هم از روبرو با هم ترکیب می کند تا بهتر و واضحتر به بیننده منتقل شود دلالی که در فوق برشمرديم تاجای صحیح است اما نباید نادیده گرفت که هر دلیلی که در مورد وضوح يك موضوع و یا بحث عنوان می شود فقط میتواند قسمتی از واقعیت را دربرگیرنده باشد به صورت کل، زیرا دلالی در مقابل این ادعا هائیز موجود است. همان نمیرود این که میگویند هنر مند دوره فرامنه مصر آگاهی طبقاتی نداشته و اگر هم داشته قدرت بی آن را نداشته نمی توانستند است کاملاً درست باشد زیرا آگاهی طبقاتی بشکل ساده و قابل درك آنرا هر کس دارد. شاید عمیقاً علل آنرا نتوانست تشخیص بدهد، آیا برده که زیر بار کشتی سنگهای بزرگی که اهرام مصر را ساخته اند جان میداد و یازیر شلاق برای ارباب

و فرعون کار میکرد نمیدانست که با ارباب تفاوت دارد؟ نوکرانی که در مقابل ارباب خود زانو می زدند و کمر خم میکردند مستقیماً اختلاف طبقاتی را بیان میدادند، اربابان هم از این بیان صریح نه تنها ناراحت نمی شدند بلکه، خیلی هم لذت می بردند و برای شان مایه افتخار بود، آیا شاعری در باری که مدح شاه را مینماید و تخت شاه را بوسه میزند خود بیان صریح اختلاف طبقاتی نیست؟ مسلماً که هست اما بیانی نیست؟ اختلاف تازه ای که شکل و یا جنبه اعتراض تبعیض طبقاتی را در جامعه نداشته باشد چیزی نیست که با مخالفت طبقات بالا رو برو شود.

ماخذ:

- ۱- تو لستوی لئون هنر چیست: ترجمه کاوه دهگان: چاپ تهران ۱۳۵۳
- ۲- زی منکو ولا دی سلاو، انسان دوستی و هنر: ترجمه جلال علوی تیا: تهران ۱۳۵۷
- ۳- داکتر آریانپور، اجمالی از جامعه شناسی هنری.
- ۴- مجله دنیا نشریه سیاسی و تئوریک کمیته مرکزی حزب توده ایران شماره ۳-۱۳۵۷
- ۵- ترجمه شیر وائلو فیروز، گستره و محدود جامعه شناسی هنر و ادبیات تهران - ۱۳۳۵
- ۶- هنر برت رید، هنر و اجتماع: ترجمه سروش حبیبی: تهران ۱۳۵۲
- ۷- هنر تمدنهای قدیم در باره هنر

از: ر. دریا

سخنی چند پیرامون فلم دهکده‌ها بیدار میشوند

((دهکده‌ها بیدار می‌شوند))
تازه‌ترین محصول هنری افغان فلم و دایرکتی از خالق علیل بود که بعد از سالها رکود و توقف در کار تهیه و تولید قرار آورد های هنری اخیرا به وسیله ایسن موسسه به اکران آمد وعده ای از خوانندگان ساخته های سینمای ملی و داخلی را به سالوهای نمایش کشید و به تماشا فرا خواند.

دهکده‌ها بیدار میشوند را به سبب های ویژه ای که در همین نوشتار به آن اشاره های خواهیم داشت، بایست در دو رخ و از دو دیدگاه به بررسی گرفت و سوره و مضمون را جدا از شیوه و شکلکرد پیاده سازی آن در کاربرد سینمایی و شکل ارائه دهی و بیان تصویر به مطالعه آورد.

سوره در این فلم بر محور حوادثی دور میخورد که با پیروزی هر انقلاب ملی و دموکراتیک در جامعه ای که انقلاب را در آغوش خود به پرورش گرفته، رخ مینماید و در شمار دشواری ها و مشکلات طبیعی و پیش بینی شده به حساب میاید و از ایسن روی افغان فلم خواسته است با

ارائه ای این ساخته ی هنری باز آفرینی داشته باشد از رخدادها و رویداد های در سطح ملی و به وقوع آمده در بعد از انقلاب که کاری است میمون و خجسته و لازم و ضرور در این مرحله از زندگی ملی.

محل وقوع حوادث در فلم یکی از روستا های کشور است، روستایی تپیک که می تواند خصوصیت های از همه دهات و پابخش بزرگی از آنرا بازتاب باشد، آدمها و شخصیت های قصه ای فلم نیز از میان همین روستا ها و باینش و سطح آگاهی مردم دهکوره ها بانتخاب گرفته شده اند و همین ویژگیها سبب می شود که نگرنده بتواند به باور گیرد که بیان تصویری فلم بر عینی گرای و عمیق بینی و شناخت از هنر هفتم استوار

بوده و کارگردان در تلاش خود برای باز نمایی به گونه ی نسبی موفق است. اما داستان فلم با آنکه سوره ای حماسی و انقلابی پشتوانه ای آن است و میشود با استفاده از طرح آن سناریوی خوبی را به تهیه گرفت در شکل ارائه ی سینمایی خود به گونه ای

است که نه نشانی از ویژگیهای یک سناریوی هنری دارد و نه هم از موازین قصه نویسی هم چون طرح و توطئه، کره اندازی و کره کشایی و اوج و فرود و مانند آنرا در آن سراغی می توان گرفت. در حادثه سازی داستان فلم

رو یارویی رزمندگان و پاسداران انقلاب با ضد انقلاب و اتانیه با سیرت ملی جا معه در تضاد فکری اند. به طرح میاید و زندگی خانوادگی روستا نشین بعنوان مدل و الگوی از همه ی خانواده های دهاتی به نگرش گرفته می شود و تصویر بندی می گردد.

خانواده ای که پدر، فریب ضد انقلاب را خورده و در صنف مخالفین دولت درآمده و دود و پیرجون در پذیرش آیدای انقلابی، دفاع از آن و رهنمایی بخداست سر بازی در تردد فکری قرار دارند، مادر ی که در اندوه و وا همه ی از دست دادن پسران خود است و برای درزن خانوادگی که حقانیت انقلاب را به درک گرفته، مسؤولیت قومانده پاسداران را پذیرفته و تلاش دارد تا با شناخت آوری را ستین عمل ضد انقلاب

مردم را در مبارزه با آن مشوق گردد. نتیجه گیری ها نیز برمنوال همین رویدادهاست، پدرخوانده نادم و پشیمان از چنگ ضد انقلاب می گریزد و با خود خاطره ها و یاد بودهایی از ددمنشی ها را به همراه میاورد پسران او داوطلب خدمت سر بازی میشوند و در فرجام هم فلم با غر و سبی پسر بزرگ خواننده به پایان میاید.

به این گونه می بینیم که طرح قصه افزون بر حماسی بودن مایه گیر از همه ی رخدادهای جاری جامعه در زمان انقلاب است اگر سوژه و مضمون فلم دهکده ها از این دیدگاه به بررسی گرفته شود که هنر و ادبیات ما و درین شمار هنر سینما باید جهت عوض کند و به جای پرداخت به مسایل غیر واقعی و یا غیر ضروری بازتابی از واقعیت های عمقی و درونی جامعه باشد باید محتوی سناریو رابه تایید گرفت و آنرا به عنوان کاری از هنر، و ادبیات دوره ی انقلاب به شمار آورد و مفیدیت آنرا صحه گذاشت اما اگر بررسی و معیارهای ارزشگذاری مایه پذیر از موازین وضابطه هایی باشد که هنر را حیثیت هنری میدهد به این نحو شباهتی نمی توان بود چرا که :

هنر والا ترین مشخصه خود را در انسانی بودن از نظر محتوی و توانایی القایی در فورم و شکل میجوید و اگر در یک اثر هنری یکی از این دو ویژگی باکاستی و سستی رو برو آید، تاثیر آن به بخش دیگر نیز حتمی مینماید، چنانکه انسانی ترین

محتوی ها و سوژه ها اگر فاقد قدرت القایی باشند و در فورم پرداخت به گونه یی باشد که نتوانند عواطف را با هم پیوند دهند و گره زنند و یا مفاهیم به ارائه آمده و آنچه را که هنر مند خواسته است به بیان آورد در ذهن نگرند، خواننده و شنونده انتقال نیابد از زش انسانی اثر نیز در ذهن خود هنر مند محدود مینماید و همگانی نمی گردد، یعنی هنر مند توانایی ندارد که پیام انسانی خود را به دیگران رساند و به همین سبب هم موثریت، و مفیدیت چنین کاری از نظر اجتماعی معادل صفر باقی مینماید.

به همین گونه یک محتوی بد و غیر واقعی اگر در فورم هنری چوکات بندی گردد، از قدرت القایی برخوردار است و اندیشه نهفته در اثر رابه دیگران پیام دهی میکند، چنین پرداخت ها که بیشتر رنگی از هنر بورژوازی دارد از نظر هنری با ارزش و از نظر انسانی فاقد اصلت مینماید.

در فلم دهکده ها بیدار می شود طرح داستان انسانی است و در آن می توان نمودهای واقعی ایرا از عمق و درون جامعه در حال شگوفانی ما به سراغ گرفت، اما چون قالب بندی این طرح در ست نیست و در مجموع کمتر محتوی در فورم می هنری به بیان میاید و از قدرت القایی کمی نیز برخوردار است چنانکه به مشکل می توان با برداشت که نگرند با دیدن اثر موفق بدریاقت پیام فلم شده و این پیام با قدرت القایی که بیان تصویری باید پشتوانه ی آن باشد در ذهن نگرنده از خود جای پایی

باقی گذاشته باشد. از بافت و گونه ی پرداخت داستان و سناریو که بگذریم به شکل ارائه و بیان تصویری فلم میرسیم که جای سخن بیشتر دارد:

نخست باید گفت که بیان تصویری در دهکده ها بیدار می شوند، بیانی هنری نیست و اگر هم باشد به حدی اندک است که به آسانی می توان از آن گذشت و یادی نکرد.

در این فلم به جای استفاده از بیانی یکدست سره، ناب و با قدرت هنری که به اثر خصوصیت القایی بخشد و پیام رابه ذهن تماشاگر نشانند. گاه به تصویرها بیانی شعاری میدهد، گاه خبری و زمانی هم فلم را از داستانی و هنری به سوی خصوصیت ها و شکل کار مستند سازی ها میکشاند و دیگر اینکه در فلم به جای اتکا به بیان تصویری بیشتر از بیان گفتاری استفاده می شود و در همه جا سخن و مکالمه به جای تصویر کار کرد بیانی دارد در حالی که سینما هنری است تصویری، از این روی، هر سخنی، هر پیامی و هر مفهومی باید در آن بازتابان تصویر به بیان آید و اگر تصویری ها گویایی داشته باشند، خوب به انتخاب آمده باشند، حرکت و تسلسل شان با هم منطقی باشد و در کار القاعو تاثیر القایی به گونه یی در پی هم قرار گیرند که در مجموع مفهوم و احادی را ارائه کنند و شات به شات و نما به نما نیز نشاندهنده ی نکته یی باشد که به نگرند تازگی داشته باشد و در آخر بینندگی و بیداری نوعی احساس عاطفی و گره زنی

آن باعاطفه گر کتر فلم نیز نقشی را ایفاکنند در این صورت می توان انتظار داشت که این گونه از بیان خیلی بهتر و بیشتر از کلمات و کارگیری از بیان گفتاری در القای مفاهیم و انتقال آن از ذهن سینماگر به ذهن نگرنده مؤثر باشد و از عملکرد هنری نیز برخوردار گردد.

عیب دیگری که به این اثر می توان بر شمرد موجود نبودن هیچ زمینه رمزی، نشانه یی و سمبولیک در فلم است که این عیب در بیشتر ساخته های سینمای کشوری ما جای فراخ دارد و در فرا آورده های هنری ماکتر ساخته یی را می توان یافت که به بیان تصویری خودویژگویی رمزی و نشانه یی داده باشد. نمادهای تصویری در فلم دهکده ها بیدار می شوند هیچ گفتمانی در پس آنچه آشکار به بیان میاورند، ندارند، از این روی فلم به داستانی مصور شمیله است که بی جهت صحنه ها در آن به درازی ملاکت باری میرسد بی آنکه در تاکید های تصویری و مکالمه های یکنواخت و مکرر و حادثه های که وقوع یکی در پی دیگری قصه ی فلم را به فرجام نزدیک میسازند سخنی استعاره یی جز بیان روانیتی و جود داستانه باشد.

هر فلم خوب هنری با یسود برخوردار از این خصوصیت باشد که هر توضیح تصویری و بیان تصویری در آنچه مربوط به بازی بازیگران میگردد، دور خود و بعد داشته باشد، بعد بیرونی و بعد درونی و عاطفی، یعنی ارائه دهی به گونه یی باشد که نگرنده

فقط با جلوه هایی از شخصیت بیرونی کرکترها و بیرونگرده بلکه به عمق عاطفه آنان بر دو باین و سیله مشی روانی هر یک رابه شناسخت گیر دوبه انگیزه های عمل دست یابد و سبب واکنش ها را بداند، تا به این و سیله شناسخت یک بعدی و یا جلوه ظاهری نباشد و تماشاگر بتواند عاطفه اش را با عاطفه آدمهای قصه ی فلم پیوند دهد.

اما در فلم مورد بحث این ویژگی و خصوصیت را کمتر می توان به سراغ گرفت. آدمهای قصه ی فلم اگر همه یک رخ خود را بیش نشان دهند و همه یک بعدی نباشند، بیشتر شان چنین اند و این سبب میگرد که نگرنده خود را بیگانه از عاطفه آنان انگار دور ره به درون شان نجوید.

کمره در فلم چرخش مناسبت دارد و زاویه های را که به انتخاب می گیرد، می تواند فضا و اتمو سفری متناسب بارو حیاتی شاتها و نمادها خلق کند و ترکیب و کمپوز یسیونی متوافق با محتوی را نشانگر گردد. اما نور پردازی فلم بی حالت و بی رمق است تا جایی که خیلی از صحنه ها و در این شمار صحنه های نخست فلم در حالیکه از نظر رزمائی روز را مینماید در فلم چنان کدورتی است که شب هنگام تلقی می گردد و گاه آدمها و مناظر را اشباح به نظر میاورد.

بازیگران نیز به استثنای قافرخ، ناصرعزیز، هدف سایره اعظم و الفت که در کار خود در خوشی دارند دیگران نتوانسته اند و یا کمتر توانسته اند قالب نقش های خود را در یابند و در آن

فرو روند و نهاد عاطفی کرکتر خود را باز نمای کنند و معلوم نیست کارگردان چرا به جای بازیگران خوبی که در سینما، تیاتر و رادیو تلویزیون می شود یافت. دو تن از آواز خوانان به شهرت رسیده را که هیچ یک تجربه یی در بازی ندارند بر ای ایفای نقش های پر اهمیتی از فلم به انتخاب گرفته و باز هم از ارزش هنری کار خود کاسته است ؟

شاید دلیل این کار استفا ده بردن از شهرت این آواز خوانان و محبوبیتی که در هنر خود یعنی خوانندگی دارند بوده باشد که کاری است نادرست چه افغان فلم در این ساخته که روحیه ی سخت حماسی دارد باید بیشتر در اندیشه توانایی در بازی ها می بود تا قدرت القای اثرافزونی میگرد و نه بازاریابی به گونه یی که هدف نگرندگان مشخص آن فقط دیدن دو آواز خوان به شهرت رسیده در پرده باشد و نه بهره گیری عاطفی از محتوی و مضمون فلم. صدا پردازی و مکیاژ در فلم خوب و قابل تایید است و نمایا نگر تلاش هنرمندان خوب ما علی عالمی و نجیب سلطانی.

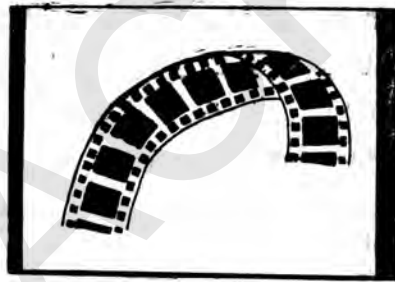
اما پیوند کمتر نمود هنری دار و گاه چنان مینماید که بریده های وصله گون به هم جسییده شده باشند و این تعجب انگیز است چه مائکون از قدیر رشیدی ادیتور این فلم کارهای هنری و کم عیب فراوانی دیده ایم. باهمی اینها که بر شمردیم کار افغان فلم را از این نظر که در نخستین ارائه ی هنری که در سال های بعد از انقلاب باسر ما بهی خود ارائه داده است می توان به تایید گرفت که ساخته

تلاش صمیمانه دست اندر کاران آن و بی هراسی شان از سفر به نقاطی که گاه خطرات احتمالی هم از جانب ضد انقلاب در آن متصور بوده است در خور ستایش است و بیانگر اینکه رهروان هنر ما برای باز آفرینی واقعیت ها از هیچ خطری ترس ندارند و در راه پیروزی انقلاب از خود سرسپردگی نشان میدهند.

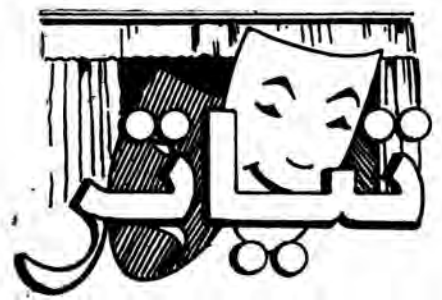
کارهای بهتر این موسسه می باشیم، کارهایی که همچنان مایه پذیر از رخداد های جاری در جامعه بانگ رشی عمیق و دور از رویه بینی باشد و بتواند هنرو ادبیات حماسی، رزمی و انقلابی ما را شگوفایی بیشتر بخشد.

و سخن آخر در مورد فلم دهکده هایبیدار می شوند این است که

اش را هدفمندی در پی است، هدفمندی ای که نمودی از ادبیات و هنر انقلابی دارد و در آن تلاش بر این است تا هنر سینما رنگی از واقعگرایی داشته باشد و با چنین پنداری است که کمبود ها و نارسایی های فلم را به بی تجربه گی ها در حماسه آفرینی های سینمایی حواله میدهم و در آینده درانتظار

از رؤف را صغ

مروری به دو نمایشنامه‌ی (حماسه مادر) و (شیطان به دام افتاد)

درا ماتیزه‌د استان کو تاه
(حماسه مادر) اثر نو یسنده توانای
دهه های نخست قرن روان شوروی
ودایر کت و به استیج آوری آن
کاری بود تازه که اخیرا
بهو سیله دکتور نعیم فرحان
به انجام آملو خوا هند گان و
نگر ندگان آثار جدی و بر جسته
تئاتری را به تالار کابل ننداری
به تماشا فرا خواند .

ماکسیم گورکی که حماسه
پردازی است بزرگ با احساس
عمیق انسانی، آگاه هی اجتماعی و
شور انقلابی در همه داستانهای
کوتاه و بلندش، در قصه هایش
و در رمان هایی که به جاو دانگی
نشسته اند، همه جا سر بدنبال
انسان بر تر دارد. در کاوشش
ابر مردان است و در پی ساختن
آفرینش انسان والا، انسان
والایی که خلاق مثنوی معنوی چراغ
بدست و ملول از دیو و دد انسان
نماید گرد شهر میگرد و آرزوی
یافتن آنرا دارد و انسان والایی که
نیچه نیز سرگردان ره در پی اش
دارد و به انسان از مرز انسانیت
گریخته ندا میدهد که بی معنویت

و بی انسان سالاری نمی توان
زیست .

آری وگورکی نیز به این انسان
بر تر عشق میورزد و ایمان دارد
از دیدگاه او هر انسان اگر به مرز
خود آگاه هی رسد، اگر بشناخت
راستین دست یابد و اگر از پندار
پایرون نهد، خود کامه گی و خود
نگری را در خود به کشتار گیرد
و «من» عاطفی اش را با (من)
اجتماعی انسان همه دوره یسی
پیوند دهد و دگر خواهی را،
جاگزین خود خواهی سازد، خود
یک انسان بر تر است. گورکی در
قصه هایش آدم ها و شخصیت
های داستانی خود ش را از میان
منجلا ب های جامعه به گزینش می-

گیرد، آدم ها و شخصیت های که
در درازای زندگی خود همه جا
قامت خمیده بیداد اهر یمنان
اند، باتازیانه ستم آشنا یسی
دارند و طعم تلخ فقر و گر سنگی
و بیماری آشناترین مزه زندگی
ند و هزده شان است و ویژه گی
کار او در این تصویر سازی که
جامعه نیم مرده ی فشرده شده
در استیلا ی نظام های از پیخ

پوسیده خان سالاری را به
خواننده ارائه میدهد در این
است که از سوئی این آدمها، و
شخصیت هابعد عاطفی خود را،
بعد عاطفی ایکه هرگز در چار
دیواری کوته بینی و ذهنی گرای
وتکروی و درونگرایی محصور
نمانده به نمایش میگذارد و با این
ترتیب بهانه یی میشود به اینکه
خواننده بازندگی آنان به درون
زندگی جامعه ره پوید و از سوئی
دیگر آنان بایاس بانا امید ی با
حرمان و دل مردگی بیگانه اند، به
نیروی امید پیش میتازند، توانایی
می گیرند، از سیاهی و ظلمت
بسوی روشنی و سپیده، بحرکت
میافتند، در برابر سالاری و
زور سالاری قامت استوار
میدارند، در برابر بیداد، داد را
فریاد می کنند و با این فریاد همه را
به عصیان فرا میخوانند تا فر دل
رایابند، فردارا بسازند و آنرا
انباشته از عدل و داد به انسان
تحقیر شده و تو هین شده ی زمان
خود و همه زمانه های دیگر
پیشکش بدارند که چنین است
داستان (مادر) گورکی که
از جاو دانه های ادبیات جهان

است و چنین است همه قصه های کوتاه او و در این شمار داستان ((حماسه مادر)) او که افغان ننداری آنرا دراماتیزه کرد و به استیج آورد.

«حماسه مادر» برش زما نی ایست در برگیر چند لحظه کوتاه از زندگی امیر تیمور لنگ این انسان سازنده تاریخ بخشی از خراسان بز رگ دیروز.

همینکه پرده باز می شود نگرنده بالخطای از زندگی مردی دیدار دارد که به ادعای خود شش و به تایید تاریخ به انتقام گم شدن و مرگ فرزندان شش، شمشیر را، بران ساخته، دیارها را در نور دیده، سلاطین را از تخت به زیر کشیده، در شهرها و روستاها همه جا دریای خون روان ساخته سرهای فراوان را به باد داده و از این سرهای بریده شده مینارهای بلند ساخته است.

امیر تیمور را می بینیم دربار - گاه پرشکو هوش، با درباریان چاکر ما ب و چاپلوس منشا نه اش باشاعران مدیحه پردازش، بسا رقاصه های به قول شاعران دروغ پرداز در باری موی میانش و با ده نوشی های فراوانش، گور کی در بیان داستانی خود به ارتباط این دربار از شاعری به نام (کرمانی) نیز اشاره هایی دارد که شاید همان خواجوی کرمانی معروف و هم دوره ی امیر تیمور باشد که با حافظ و عماد فقیه و سلیمان سعد نیز در یک زمان میزیسته است، هر چند شعری که در نمایش تری این اثر به وسیله همین شاعر در دربار تیمور خوانده می شود و با این بیت به آغاز میاید که:

«ای علم کبر بر افراخته»
«تاج تو وضع سر انداخته»
نه از خواجوی کرمانی است
نه از حافظ و عماد فقیه و نه هم از دیگر شاعران راه یافته در دربار تیمور که ما آنان را می شناسیم و شاید در امانت و کارگردان با رعایت این نکته که محتوای شعر در باز نمایی برخی از ویژگی های شخصیت امیر تیمور ساز - گاری داشته است آنرا از شاعر دیگری به عاریت گرفته باشد.

باری کرمانی در بار تیمور خواه خواجوی کرمانی باشد و یا کرمانی دیگری درسخنان خود با امیر طمن و هزل گونه هایی نیز دارد که هر چند هم در داستان حماسه ما در گور کی و هم در متن دراماتیزه شده افغان ننداری از روی همین اثر به آن اشاره رفته است برخی از اهل پژوهش آنرا از عبید زاکانی میدانند، و برخی از وحشی بافقی و یا شاعرانی دیگر که هیچ یک هم دوره ی تیمور نبوده اند، مانند این نکته که ما آنرا از متن نمایش به انتخاب گرفته ایم: تیمور در جریان سخنانی که با کرمانی شاعر دارد از او می پرسد:

((- با این خصوصیات که تو برای امیر قایلی، اگر مرا به فروش گذارند، حاضر می چند دینار خریدارم باشی؟

و کرمانی پاسخ می دهد:
- بیست و پنج دینار،
تیمور بر افروخته می شود و فریاد بر میاورد:

بیست و پنج دینار؟ این فقط ارزش کمر بند من است؟
و کرمانی با آن لبخند استهزا آمیز خوابیده در بستر لبانش جواب می دهد:

- امیر را عمر دراز باد! من هم بهای همان را میپر دازم و گر نه وجود شانرا دیناری هم خریدار نیستم)).

اگر به نوشتارها و روایت های تاریخ باور بدایم تیمور - لنگ که درد از دست رفتن فرزندش وی راعقده مند ساخته است و به انتقام این ر خدا، ده ها هزار تن را به خاک و خون میکشد و از آبادانی ها ویرانه می سازد، کسی نیست که با او بتوان چنین سخن گفت و شخصیتش را در رویارویی با خودش بایک دینار هم برابر ندانست اما هدف گور کی از آوردن چنین گفت و شنود هایی در این داستان این است که نشان دهد در هر دوره یی از تاریخ در هر مرحله یی از زندگی جوامع انسانی و در زیر هر گونه شرایط ناگوار و اختناق سیاسی و اجتماعی هرگز حق و صدای حق نمرده است این آوای مقدس فقط به سستی آمده بی آنکه در برابر باطل و در رویارویی با بیداد، بمرگ و کشت آمده باشد.

گفتم که گور کی در پی یافت انسان والا و انسان تر است و گفتیم که آدمها و شخصیت های داستانی او بایاس بیگانه اند و با میدلبسته و همین خصوصیت منشی و نهادی است که آنرا یاری میدهد تا در برابر بیداد استایابند، حماسه بیافرینند و از خود قهرمان بسازند چنانکه در داستان (حماسه مادر) هم که در واقع ستایش نامه یی است برای مادر، این حماسه سازی و قهرمان آفرینی و آشتی و پیوند با امید و بیگانگی از یاس را به آسانی می توان هم در وجود مادر

گم کرده فرزندی که به دربار تیمور راه یافته است به سراغ گرفت و همدرمنش کرمانی شاعر گفتگوها در این داستان دراماتیک تیزه شده بر محور شخصیت مادری می گردد که از کشور دور دست، از آن سوی اقیانوس ها در پی یافتن فرزندش ره به کشور قلمرو حکومت تیمور می سپرد، فرزندی که دزدان دریایی او را به اسارت در آورده و خود مغلوب سلطان پایزید شده اند و ما در که شنیده است تیمور به پایزید پیروز آمده اکنون فرزند خود را از او خواهد گزید.

اکنون دو انسان، دو انسان با دو منش و نهادناهمانند روی هم استاده اند هر دو فرزند گم کرده اند و هر دو درد جدایی از فرزند رابه احساس گرفته اند اما شیوه برخوردشان با این رخداد همانند و همگون نیست، یکی که گویا همه ی جوامع انسانی را در این حادثه گناهکار میدانند شمشیر انتقام بر میکشد، هزاران سر را از تن جدا میسازد، هزاران مادر رابه سوگت فرزند می نشانند، در همه جاتخم مرگت میکارد و جوی خون به راه میاندازد و میخواهد با ارضای حس حاکمیت خواهی اش به تسکین عاطفیی دست یابد، اما دیگری به نیروی امید دل می بندد، شهرها و کشورها را در می نوردد، از خستگی، از گرسنگی و از راه بی پایانی که همه جا در برابر او دراز افتاده است هراس به دل راه نمیدهد، مایوس نمی گردد، با افتادنها و بارفتن ها و نیافتن ها هرگز

آرزویش را نمی میراند و اکنون هم که در برابر یکی از جلادان تاریخ ایستاده است خودش را ضعیف نمی انگارد، بلکه قدرتش را، نیروی ایمانش را و امیدش را برتر از هر توانایی می داند و بالاخر نیز بی آنکه در برابر این قدرت به زانو افتد و چون دیگران سرساید باقا متافراشته بااراده آهنین و با توانایی انسان انسان والا، از او فرزندش را می طلبد.

آیا صدای این ما در دربارگاه تیمور صدای آن هزاران مادری نیست که در جنگها، در لشکرکشی ها و در غارت کردن ها بی که برای ارضای حس خود نگری، خود خواهی و خودکامه گی به راه انداخته شده، در راه دفاع ازداد، خونشان زمین رارنگین ساخته است؟ آیا داد خواهی این زن نمی تواند داد خواهی همه ی ستمکشان ورنجبران باشد؟

و آیا عصیان او نمودی از یک عصیان گروهی برای پیروزی داد بر بیداد نیست؟

و اگر چنین است این زن و این شاعر، این مادر و این کرمانی که ارزش بزرگترین سلطان زمان خود را در رویارویی با خودش با هیچ برابر نمیدانند، مکره مان انسان والا، همان انسان حماسه آفرین و قهرمانی نیستند که مولانای بلخ چراغ بدست در پی آن است، که نیچه او را ابرمرد و انسان برتر میخواند و گورکی در داستانهایی خود آنرا بشناخت میاورد؟

با دیدار از نمایش (حماسه ی مادر) می توان به باور گرفت که

تیاتر گشور ما با همه ی ناپسندماتی های که در گیر آنست، با همه لمبودهایی که دارد و با همه دشواریهایی که در راه پیاده سازی آثار از چادر ادبیات به چشم می خورد، تیاتری است که پوست عوض میکند انسانی، و انسانی تر می شود و کار خود را فراخور ذوق های عالی شکل میدهد.

در دراماتیزه (حماسه ما در) و به استیج آوری آن تلاش فراوان به عمل آمده که از چشم نگرنده به دورنمی ماند، تهیی دیکو ر و لباس مناسب و هم آهنگ بافضای نمایش، لایت متحرک بازیهای حساب شده و دقیق استاد بیست، حبیبه عسکرو عادل شفیعی و دایر کتی که نشان می دهد کارگردان در تمام لحظات نمایش خود حاکمیت دارد، در شمار مواردی است که باید آنرا به تایید گرفت.

«شیطان به دام افتاد» نمایشنامه دیگری بود از افغان ننداری که همزمان با حماسه ما در به استیج آمد و تماشاگر خواهان آثار کمیدی را را ضی از سالون نمایش بیرون کشید.

این نمایشنامه از کارهای ابتدایی ((کارل تو ما س)) نویسنده و دراماتیسست معاصر آلمان است که در بیشترین آثار تیاتری خود از برشت پیروی میکنند و تبالر و راه اوستد ر کارهای تو ما س یعنی همه کارهایی که از تیاتر حماسی برشت پیروی شده است جامع به عنوان تعیین کننده فکر و اندیشه، جهان به گونه یی که در آینده خواهد بود، انسان به عنوان موجودی مورد مطالعه

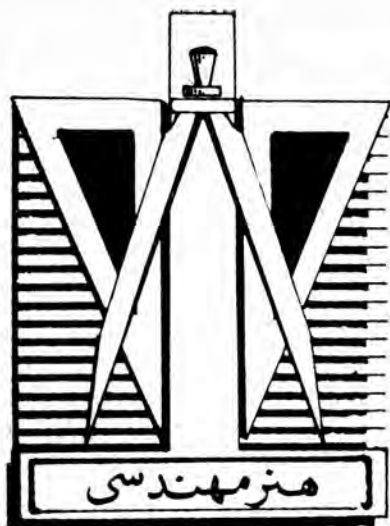
تغیر پذیر و تغییر دهنده و صحنه به عنوان حادثه ای کـــــــه در روال حماسی به بیان میاید ، مطرح میگرد و نمایش به گونه ای است که نگرنده رابه فکرو تحرك و میدارد و به او نکات تازه ای را میاموزاند . باتوجه به اینکه افزون بر این ویژگی ها از خصوصیت های تیاتر بر شمت و کارهای (کارل تو ما س) این است که تماشا گر نباید موقع یابد که خود را در موقعیت آدمهای روی صحنه قرار دهد و یا در برابر آنچه می بیند بی تفاوت باقی ماند و از خود قضاوت و تحرك نشان ندهد ، باید گفت ((شیطان به دام افتاد)) فاقد این

ویژگی ها است و شاید نگارش آن در سالها بی صورت گرفته که (توما س) به تاثیر گیری از اصول مکتب بر شمت نپرداخته بوده است .

در این کمیدی که به وسیله رشید پایا کارگردانی شده تعصب يك پدر پیر در برابر خواست های دختر جوانش طرح قصه ای نمایش را می سازد و نمایش وقتی در جریان کمیک خود قرار می گیرد که تضاد و گونی درون و بیرون پندار و کردار و خواست و اراده با عدم توانایی به کار کرد آن حادثه ساز میگرد و به شگرد فکری و نحوه ی رفتاری پدر شیوه ی خنده آور میدهد محتوی در این

نمایش ارائه دهنده ی هیچ نکته تازه و یابیانی رمزی واستعاره ای برای باز نمایی مفاهیم پنهان در پس عبارات ساده نیست و در مجموع مضمون و سوژه آن نیز با ویژگی های فرهنگ بومی ما هم آهنگی نشان نمیدهد و آدمها و شخصیت های نمایش نیز خصوصیت تازه ای از زندگی و یا عاطفه انسان را در ابعاد شخصیت نمایشی خود ارائه نمی دهند . با همه ی این ها شیطان به دام افتاد اثری است سرگرم کننده که در آن ساختماندیکور و بازی رشید پایا از درخشش بیشتر برخوردار است .

نگاهی به تاریخ دانش مهندسی

ترجمه: عبدالسمیع قرار

آنها دیزاین نموده است کار می کند. او حتما به ساختمان و تخیل تعمیر مهارت و آگاهی دارد اما با وجود آن البته موضوع مهمتر برای او اینست که در باره مردم جا معه طوریکه دین و مذهب، سیاست، تعلیم و تربیه و دیگر فعالیت های که مبین آنست و شاید او را به ساختن آن دعوت کند معلومات کافی داشته باشد.

درین فصل و مبحث خواهیم دید که معمار عصر نوین چگونه (بواسطه) علم و مطالعه خود با احتیاجات انسان گذشته و حالیه آشنایی حاصل کرده و پیشروان او استادان معماری که به واسطه رسم و رواج و انتقال شفاهی رهنمایی شدند، جدو جبهه نمودند تا به احتیاجات خاص انسانی پی برده و ترتیب و تنظیم و هدف و مرام را در تعمیرات خود بیابند.

اشکال سر پناه :

زندگانی معاصر و متمدن آنقدر پیچیده و مغلط است که ما یکنوع مخصوص عمارت برای پناه دادن هریک از تمام فعالیت های حاضره

انسانی که دارای معنی و مفهوم است پی برند.

مهندسی عبارت از هنر طراحی تعمیرات است که بتوانند احتیاجات انسانی را با در نظر داشت صیانت روحی و جسمی به وجه احسن بر آورده ساختن خواهش ها و آرزو های انسانها را به سر حد کمال برساند. در

روز گاران هنر و ادبیات یونان و روم قدیم و در عصر نوین مخصوصا بعد از دوره رنسانس کلمه ی یونانی پلانگذار یا «مهندس»

به شخصی اطلاق می گردید که در بسیاری از رشته های علوم تربیت و دسترس میداشت.

در زمانهای دیگر ساختمان تعمیرات توسط اشخاص صیغه واقعا به تمام باریکی های کار تعمیر معلومات داشتند نظارت می گردید.

نظر به ریشه یونانی کلمه ی ((آرشمیتکت)) دلالت میکند به آرچوز به معنی رئیس و تکتون به معنی معمار.

امروز ندر تا مهندسی بادست های خود بالای تعمیراتی که شخصا

انسان و حیوان هر یک بنوع خود به پناگاه می ضرورت و احتیاج دارند. تا از آفات و بلیات اقلیمی و طبیعی جفا نی که آنها را احاطه نموده است، محفوظ و مصئون باشند.

اما انسان به نوع دیگری پناگاه ضرورت احساس می نماید. آنان به حمایت و صیانتی احتیاج دارند تا از تهدیداتی که هر لحظه به قوای عقلانی، روحانی و احساسات خود شبختی شان لطمه وارد مینماید جلو گیر نماید.

شناسایی و آگاهی از چنین احتیاج عبارت ازین است که بر علاوه محلات موجوده که در آن کار می کنیم، نان می خوریم و می خوابیم، کدام چیز ها باعث آفرینش و ساختمان خانه ها و شهر های ما میشود.

هرجایی که انسانها عمارات واقعا متگاه ها را طراحی می نمودند سعی کردند آنها را به صورت متنوع ترتیب و تنظیم نمایند.

طوری که اساس و بنیان مستحکم و متینی برای فعالیت های روز مره پیش بینی و تهیه نمایند و همچنین به حیات و زندگی

که با آن گر فتار و دست‌گیریا نیم داریم و تعمیرات انفرادی اغلبا در گروپ بزرگتر تعمیرات دیگر ضمو به تشکیلات بسیار بفرنج دسته‌بندی گردیده که ما آنرا به نام شهر یا قصبه می‌نامیم. لاکن تمام اشکال این بناها از همان سرپناه و مسکن اجداد او لسی مشتق گردیده است. معلوماست کمی در باره اشکال لیکه انسان برای سرپناه او لی خویش انتخاب نموده ممکن ما را در دانستن وی بردن بعضی از فکتورهای که طراحی بناها را در طول قرون تحت تاثیر خویش قرار داده بود کمک و معاونت کرده بتواند.

اولتر از همه انسانها به سرپناهی ضرورت و نیاز داشتند که آنان را هم محافظت می‌کرد و هم گرم مینمود. که آتش این هر دو ضرورت و احتیاج را فراهم می‌توانست برآورده سازد. زمانیکه انسانها آموختند که چطور آتش را کنترل و مهار نمایند وقتی بود که راه حقیقی را به صورت بهتری دریافت نموده و میخواستند در محیط خویش خدمات ارزنده و مفیدی را ایجاد و انجام دهند. و آتش را در طبیعتا به صورت قاطع هر دو نقطه محراق سرپناه او لی و مرکز و محراب پرستش و نیایش گردید.

انسان اولیه از نگاه خطر اجتماع و حقیقی برای خود ملجاء و پناهی در چنان جاها مانند مغاره‌های طبیعی و هکذا در بین حلقه و دایره حفاظتی یا امنیتی آتش یافتند.

به طور مثال مغاره‌ی منقوش و مشهور به (لاسکور) واقع جنوب فرانسه یقینا به صورت دائمی جهت ادای مراسم مذهبی و امور جادوگری مورد استفاده قرار می‌گرفت.

اما انسانهای اولیه اغلبا قبایل مهاجر و صحرا نشین بودند و در موقعیکه فصل‌ها تغییر مینمود آنان برای دریافت منابع غذایی سرگردان میگردیدند چون آنان همیشه به مغاره‌های طبیعی دست‌رسی یا فتنه مجبورا به اعمار سرپناه‌های مصنوعی و اولین چپر صحرایی یا کپه‌ها اقدام نمودند.

این کپه‌ها اغلبا مانند آلاچیق‌ها یا کپه‌های مخروطی به شکل بومی‌های امریکا از شاخه‌ها و خمچه‌ها به شکل دایروی که در قسمت راس کپه جمع و محکم میگردید ساخته و تنظیم میشد.

این نوع مخروط بهتریین شکل عملی برای تحمیل و برداشت وزن سنگین پوشش‌نی و یا پوست‌ها بوده است.

اشکال دایروی بعد از تعمیرات ثابت و دائمی بیشتر از همه تعمیرات تیکه به صورت خشت و گل بنا می‌گردند استمرار یافت اما برای هدف و منظور دیگری زیرا آتش روشنی و حرارت خود را در یک ساحه دایروی تا هموار پخش مینماید. مردم می‌توانستند بطریق بهتری یعنی دایره وار بدور آتش جمع گردیده و از آن استفاده نمایند.

علاوه بر آن وقتی انسان دانست که مغاره‌های مصنوعی را اگر به شکل سوراخها و گودا لهای سرپوشیده حفاری نمایند سرپناه خوبی به وجود می‌آید، و آنان احتمالا از روی فراست ذاتی خویش آنرا به شکل دایروی و گرد حفر نمودند چنان شکلی که یک طفل در حفر نمودن ریگ به کار می‌برد.

اساسات کپه‌ی دایروی تقریبا هشت هزار سال قبل از امروز در جزیره قبرس و ترکیه و اردن چندین گداشته شده بود. البته پیشتر از عمارات قدیمه به اشکال ساخته شده بود که دایروی نبودند. اما فسمما بدور ادور یک کانون و نقطه مرکزی، اغلبا بدور آتش دان اعمار و بنا گردیده بود. حتی از قدیم الایام انسانها خانه‌های شام را برای هر دو منظور، محافظت از حوادث و برای اجرای معاملات ساده روزمره در اقامتگاه‌ها گروپ بندی و متمرکز ساختند. هر اقامتگاه مانند منازل انفرادی دارای یک ساحه مرکزی فعالیت برای کار کردن یا شاید مراسم مذهبی بوده که ارتباط نزدیکی و صمیمانه با حیات روزمره زمانهای قدیم داشت.

ما می‌توانیم اقامتگاههای شبیه آنرا امروز در بین قبایل بدوی مانند بومی‌های بورور و در موتو گرو سوسی برزیل ملاحظه و مشاهده نماییم.

اقامتگاههای اتمات و اقامتگاههای مردمان بدوی در مناطقی پراکنده مانند ملایا، آفریقا، و استرالیا تحت تاثیر نقشهای اجتماعی قبایل قرار داشته است.

توجه در جا دادن آن عمارات مهم مانند خانه که برای مردان قبیله مختص و مشخص میشد معطوف گردید و در حفظ نظام و چامعه کمک و معاونت مینمود. مردم در باره‌ی آنچه از زندگی توقع دارند زمانی است که محیط ما حولشان احتمال تغییر پذیری را ندارد و در آن احساس آرامش و اطمینان می‌نمایند.

بهمنش

پابلو پیکاسو

خواهر و ما درش کشید که هم اکنون در شمار بهترین نمونه های اسلوب کلاسیک نقاشی به حساب میروند. پیکاسو توان آنرا داشت که باشتاب و با یک چشم بر هم زدن، صورت انسان، حیوان یا نباتی را بی آنکه مداد را از روی کاغذ بردارد بکشد و با قیچی از مقوا، چنان با مهارت و بی درنگ شکل حیوان، گیاه و انسان را می برید که بیننده را سخت به شکفتن اندر میساخت و این بهترین تحایف یادگاری، برای دوستان و نزدیکانش بود.

پابلو پیکاسو

مادرش ((ماتئو پیکاسو لوئیز)) درمورد نخستین فرزند خانوادہ میگفت که کلمه ی ((پین)) که به منظور خواستن ((پین)) یعنی مداد بکار میروید، او لین کلمه یی بوده که بر زبان کودک جاری شده است هنوز کودک ییش نبود که ساعات متوالی در خلوت می نشست و اشکال کودکانه یی ترسیم مینمود، به نظر خود شش این اشکال ((تصویر شیرینی های بزرگ خانه دار اسپانیا بوده است)) از نظر علمی کودک چیزهایی را می تواند روی کاغذ بکشد که نام آنها را میداند یعنی

پیکاسو را از نجیب زادگان اسپانیا میدانند ولی در مورد اجداد مادریش متفق الرای نیستند، برخی او را به ((ماتئو پیکاسو)) نقاش — ایतालایی نسبت میدهند و عده یی هم به اعراب شمال آفریقا و کولی های اسپانیا که مردمان آزاده و بی تکلف بودند این حدس آخرین در میان نقادان هنری جانبداران

و آثار

بی شمار دارد، زیرا گمان اغلب بر آنست که خصل روحی و سنین اخلاقی کولیها، دراستقلال فکری نگرش پر عمق و پهنای دید عاطفی شیوه ی کار هنری پیکاسو تبلور یافته و درنگ ناپذیرش بازتاب یافته است. پیکاسو اساسات مقدماتی هنر نقاشی را نزد پدرش ((خوزه روینر بلاسکو)) که معلم نقاشی بود به سرعت فراگرفت آنچه را فراگرفته بود با شور و شوق وصف ناپذیری با تحمل مشقت به کار بست، روز و شب از روی مدلهای مورد پسندش نقاشی نمود، در اوایل آنچیزهایی که بیشتر برایش هریز و دلپسند بودند مدل نقاشی هایش قرار می گرفتند، در این زمان بود که یورتریت های گویایی از پدر

پابلو پیکاسو هنرمند توانا، چهره ی پر آوازه ی قرن ۱۹ صلا اسپانیا یی بود که در سال ۱۸۸۱ در مالاگا دنیا آمد.

زندگی، کار

مالاگا که در جنوب اسپانیا موقعیت دارد، بعد از شکست اسپانیان گوتها ی غربی توسط اعراب و مورها در سال ۷۱۱ که از تنگه ی جبل الطارق گذشته بودند، به شکل بزرگتر یمن بندرگاه غرناطه در آورده شد و مالاگا قرنهای پیش ازین بنیافته و از اهمیت ویژه یی برخوردار بوده است.

پابلو پیکاسو سالیان نخستین زندگیش را در همین جایش سر گذاشت او همچنان چهارده سال تمام با بناهای تاریخی سالند، با سایه و روشنی کوچه و پس — کوچه های افسون شده از ماجرای زندگی، روایات و افسانه های کهن، با سپیده صبح در طلوع خورشید بر فراز امواج آرام مدیترانه و صفیر بال پرواز کبوتران در طراوت روح انگیز سواحل مالاگا گذشتاند.

نقادان هنری، به خصوص پیکاسو شناسان اجداد پدری

تصویر شیئی عینی در ذهن با آهنگ کلمه ویالسم شئی توام تشکیل می پذیرد و با آن را بطهی دو گانه و مستقیم دارد طوریکه با نام شیئی تصویر شیئی در ذهن انسان ایجاد می شود و یسا عکس آن در حالیکه بیکسو در آن زمان چیزهایی را که می توانست روی کاغذ بکشد اکثر نامشان را نمیدانست و این خود گویا قدرت حافظه و تخیل خلاق هنرمند به گاه کودکی وی بوده است.

شنهای نرم و مرطوب سواحل مالاگا که با انبوه درختان عریض و بته های پر پشت پوشیده شده و تعداد کبوتران در سواحل آن بیش از کودکان است نخستین پرده مشق و آزمون هنر نقاشی وی در مدرسه بزرگ طبیعت محسوب میگردد. موقعیکه کودک در سواحل مدیترانه به بازی می پرداختند، پابلو بیکسو روی شنهای نرم می نشست و با سر انگشتان ظریفش بال کبوتران زیبای ساحلی را می کشید. همین کبوتران زیبا تا پایان عمر یاران وفا دار او باقی ماندند. چنانچه در اکثر تابلوهایش به نظر میرسد.

گفتیم پابلو بیکسو از حافظه نیرومندی برخوردار بود، طوری که رنگ لباسهای ده سال او را زنده گیش را با آنکه خاطرات آن تا حدودی آشفته و مبهم است، بیاد دارد، موقعیکه در شصت ساله گی، عکسهای دوران چهار ساله گی و هشت ساله گی اش را به او دادند، توانست به سادگی رنگ لباسهای خود و خواهرش را که در کنار هم قرار داشتند به درستی تشخیص کند. بیکسو در چهارده ساله گی

بعد از گذشتادن موفقانه کنکور ورو دی شامل انستیتوی هنرهای زیبای شهر گوردنی شد، او که در نمایش واقعیت به شیوه تقلید محض و اکادمیک سخت استاد بود، بابر انگیختن اعجاب و تحسین استادان و معتمدان، برنده جایزه اول کنکور گردید، اکثر تابلوهای که از آن زمان بر جامانده، قدرت مافوق تصور و قریحه پرنبوغ هنرش را به نحوی به اثبات میرساند.

باو صفتی که شیوهی کار و هنر آفرینی هنرمند جوان در بازتاب واقعیات عینی (طبیعت، جامعه، و سیمای درونی هنرمند در پیوند با ایندو) مورد پسند و تقدیر شما یقین هنرمند استادان چیره دست دوروبرش می گشت، نتوانست ذوق و تشنگی تسخیرناپذیر بیکسو جوان را ارضا نماید. سرانجام به اسلوب شیبیه سازی و واقعگرایی محض که همان شیوهی خشک و بیروح اکادمیک بود، پشت کرد، بابدیرش ((دون خوزه)) را همی ما درید شد. دون خوزه ما مور تدریس نقاشی در مدرسه بارسلون شده بود. بدین گونه هنرمند جوان امکان یافت با مجموعه های هنری نقاشان معروف ((ولا سکوئز، زور باران و فرانچسکو گو یا)) از نزدیک آشنا شود.

پابلوی جوان که تازه پانزده - همین بهار عمرش را میدیدد در مشکل ترین امتحان مدرسه ی هنرهای زیبای بارسلون شرکت جست، اینبار نیز از کوره آزمون زمان با هیبت همیشگی و ظفر مندا نه بدر شد، معتمدان متفقا تصدیق نمودند که او با دیدن تحمل تمرینات ملال آور دوره ابتدایی آماده امتحان است

دوره ی نهایی گردد. این بار نیز الزام زمانه و خواست نبوغ هنرمند چنان بود که راه طولانی و ملال آور یک ماهه را در فرصت یک روز به پیماید و نتیجه امتحان نشانده عجبی بپا کند.

طرحهایی که تا آندهم بوسیله بر جسته ترین فارغان مدرسه بارسلون به عمل آورده شده بود، هیچکدام به پای طراحان هنرمند از روی طبیعت نمی رسید.

اکثر این طراحان که با مدرسه رسمی مدرسه موجود اند، بشجوی می توانند این حقیقت را بازگو کنند.

استادان مدرسه بارسلون به سرعت متوجه شدند که (آزموه) را آزمودن خطاست و بیکسو بیش از آنچه که انتظارش را میسرند به رموز و دقایق تکنیک (فن) و استتیک هنر نقاشی آشنا می دارد و لازم نیست هنرمند جوان آموخته را باز هم بیاورد.

هنر نقاشی چنان جاذبه یی یافته بود که تمام حواس و عواطف دا تشجوی جوان را به خود میکشید عشق به هنرش مانند خون در رگهایش میزدید و بدینگونه آفرینش هنری همه نیازهای عاطفی و انسانی اش را سیراب می کرد.

بیکسو طبیعت ناآگاهانه از سنن آسان یاب و اسلوب های برونج و تقلید محض را در هنرش که خاصه ی زو شنفکران دورانش بود یکسر کنار گذاشت. راهی را برگزید که تا آندهم کوبیده و پیموده نشده بود، این راه در واقعیت را می بود در امتداد راهی که بر سر چشمه های اصلی و بنیانی هنرمند رسید، کماکان نقاشیهایش

به تجسمی از شخصیت درو نیسی
هنر مند، آرمانهای عاقلی وی و
همچنان بنوعی پیوندش با مردم
وطبعت مبدل گردید.

پابلو پیکاسو بدان گونه که
خصلت هر هنر مند نابغه ای است،
در سایر رشته ها شاگرد پرتلاش
ولایقی نبود. مع الوصف هیچکس
یافت نمی شد که زیر دستی و نبوغ
قابل ستایشش ویرا در نقاشی
مورد تحسین و تکریم قرار ندهد.
همه میدادستند و ادعای داشتند
که ستاره اقبال هنر مند در افق
آینده به درخشش آغاز نموده و
به زودی ویرا از منجلا بگمنا می و
بی چیز ی بر مسند شهرت و قدرت
خواهد رساند.

دو خوزه که از نزدیک ناظر
اعتلای کاریکاسو بود، برای
اینکه او را از استقلال شخصیت
بیشتری بهره مند سازد، کار-
گاه مستقلی برایش تهیه دید و
پیکاسو ی جوان که بیست و
نخستین بار خودش را در برابر
پردی نقاشی در یک اتاق محرم و
تنها میدید، تبسم حکیمانها و ظفر
مندانه یی بر لبانش نقش بست و
صورت هنر مند از آن رنگ گرفت
و بید رنگ دستانش را به هم مالید
و سیاهی چشمان ناقرارش را
به یک نقطه ثابت پرده متمرکز
ساخت. و طرح نخستین تابلویش
را در این کارگاه مستقل به وجود
آورد، که ((حمله باسر نیزه)) نام
دارد. تابلو به اندازه یی بزرگ
بود که آنرا با طناب از پنجره پایین
کردند، بعد ها این تابلو با تمام
طول و عرضش مفقود شد و تاکنون
از سر نوشت آن اطلاعی در دست
نیست.

در این تابلو که هنر مند
هیچگونه توضیحی نداده معلوم
نیست منبع الهام و یا دقیقتر

بگوییم انگیزه ها و علت های اصلی
چنین یک طرحی در کدام احساس
و برداشت پیکاسو نهفته بوده
است، شاید انقلاب کیوبایان لازم
رو حی که هنر مند جوان در آن
زمان، در کارگاه مستقلش به
تنهایی در دام کشیده بود و یسا
شاید اینکه پیکاسو می انکاست،
تنها راه رها ییش مردم کشورش
و دنیا از اسارت ذلت ها و فرو-
مایه گی ها همانا ((حمله باسر-
نیزه)) است به هر حال چسبون
این تابلو هم اکنون دردست نیست
بناء صحبت بیشتر در موردش
کاربیهوده یی است.

موضوع دو مین تابلوی پیکاسو
را که در این کارگاه کشیده شده بنا
به گفته رولاند پنروز، دون خوزه
برگزیده است و این بدان جهت
بود که پدر پیکاسو میخواست
استعداد و شایستگی فرزندش
را در فرایند غنا صر مغلق و پیچیده
بنمایاند. به همین سبب خود به عنوان
طبیعی که نبض بیمار را معاینه می-
کند مودل قرار گرفته است.

در کنار راست تابلو زن تارک
دنیا یی که کودک را به آغوشش
کشیده بر بالین زن بیمار در حال
ایستاده دیده می شود، و جو د
زن تارک دنیا در کنار بستر بیمار
در حالی که بانگاه ترحم آمیزی
به بیمار و طبیب می نگرد، و وضع
مریض را مهلک تر و بیمار را
نزدیکتر به مرگ نشان میدهد.

علاوه به آن وضع و حالت خاص
این زن و کودک و طبیب احساسات
شفقت آمیز توأم با حسرت و نا-
امیدی را در بیننده بیدار می کند.

ره ایسم سبک خاص پیکاسو
و گرایش وی در تجسم تیپ های
مشخص و نمونه وار و دیالکتیک
زندگی اجتماعی در طرح تابلوی
((بار دیده از بیمار)) با وصف آنکه

تأحدود ی مفید بوده است.

در سستی نمایان است.
طبیب وزن تارک دنیا به عنوان
دو شخصیت اصلی تابلو که هر
کدام از قشر جدا گانه یی برگزیده
شده اند، زیر فشار حقیقت واحد
(مرگ) که همه به نحوی از انحاء
بدان درگیرند و باور دارند، بر
بالین زن بیمار رفرار آمده اند.

زن بیمار در آخرین دقایق
حسرتبار وداع باز ندگسی و
خاطرات شیرین آن، امیدش را
بر تخریب تاریخی، علمی بشریت
که درو جود طبیب و روحا نیست
چامعاش که در قالب سمپای
زن تارک دنیا خلاصه می شود، بسته
است.

همچنان وجود کودک کی که
بیمار در لحظات و پسین، امتداد
لاینقطع زندگی را در سیمایش
می نگرد، قبول مرگ علاج ناپذیر
را بروی آسان میسازد.

نکته قابل دقت از لحاظ فورم
و پیکره ی اصلی تابلو آنست که
اجزای آلی با خطوط شکسته و
منحنی و عنا صر بی جان به صورت
اشکال هندسی معین روی پرده
آورده شده افزون به آن در کاربرد
رنگها و رعایت نظم و تنا سبب
در سایه روشنی دقت بخصوصی
به عمل آمده است، در این تابلو
چیزی که بیش از همه جلب نظر
مینماید به ویژه این است که حفظ
تعادل و موازنه بیاری ((مقارنه))
به شیوه نقاشان کلاسیک ازو پا
چون میکلائو، رافائل و مبنی چلی
(نقاش دوره ی رنسانس ایتالیا)
رعایت گردیده است.

طوری که در وسط زن بیمار
در دو کنار تابلو دو انسان
رووف و مهر بان که و قس

شمریت اندر دو حالت کا مالا متضاد جا داده شده است . تضاد مطبوعی که در آمیزه ی رنگها و حالت های متفاوتی و فزیک شخصیت های تا بلو بدر میرسد . قریحه ی پرتو غمزد . خندش را بنحو ی آشکار به الیات میرساند .

این تابلو که به نام تا بلو ی ((عام وانسا نیت)) نیز معروف است به ابعاد اکادمیک (عریض و یکصد و پنجاه و دو طول و صد و بیست و یک سانتی متر) طرا حی شده . هم اکنون در نمایشگاه هنر های زیبای مادرید یا مر تپست خاصی پذیرفته شده است . تابلوی (غسل تعمید) و (کودکان کامپنا) که در سال های پانزده تا هفده ساله گی هنرمند کشیده شده . همه نمایانگر الهام و برداشته امته تیک پیکاسو ی جوان از شیوه کار متعارف نقاشان کلاسیک هم عصرش می باشد .

و تا آن زمانیکه به اسلوب کلاسیک و از لحاظ تکنیک به شیوه پدرش دلجا خته بود ، نخستین تابلوهایش را با نام ((روینر - پیکاسو)) به نمایش گذاشت و ای بعد ها که کامکان استقلالش را باز یافت و توانست ارمانهای امته تیک هنریش را به گونه ای که خواست هت ر مند بود روی پرده تقاشی متجلی سازد به صورت قطع با آن ترك علاقه کرد و نام مادر ی خویش (تابلو پیکاسو) را برگزید .

پیکاسو در سال ۱۸۹۹ برای نخستین بار به پاریس آمد و سال بعد به هت کام سفر دو عشق بهترین تابلوهایش را در این شهر به نمایش گذاشت . و از سال ۱۹۰۴ که پیکاسو بیست و سه

سال داشت حین مسافرت های کوبا می که به زادگاهش نابایان عمرش جز فرا تسمه کشه همین دومی اش محسوس میکردید . به محل دیگری رحل اقامت نیفتد . و در همین جا بود که با هنر وران نخبه یی چون (آبولینر) ماتیس ، ماکس ژاکوب و مودلیانی و همچنین آثار هرکدام از این نقاشان از نزدیک آشنا شد .

از سال ۱۹۰۸ پیکاسو با (براک) طرح دوستی ریخت و براک بعدها شما مل گرو می شد که به نام ((گروه پیکاسو)) معروف بود علاوه از هنر مندان شهریکه وارد این

دسته شده بودند لازم است از ماکس ژاکوب ، ماتیس ، کیوم - آبولینر و دوانیه روسونام ببریم . که همگی از غربت و گمنا می رنج و عذاب می کشیدند . و تکریر بنای شخصیت و هنر - آبولو پیکاسو کشیده شدند .

بین سالهای ۱۹۰۹ و ۱۹۱۲ بعد از اینکه تعدادی از آثارش در ونیز ، تیویارک ، روم و لندن به نمایش گذاشته شد . به تدریج پیکاسو سرر بانها افتید و در محافل هنری کشور های جهان مرتب خا ص یافت .

تابلوی «زن افسرده» که در سال ۱۹۰۲ کار شده است .

در زمان جنگ جهانی اول پیکاسو مصروف فعالیت های هنری اش بود و در پایان جنگ با اندر هرتون، فلیپ سویو ویل الوار که از مدعیان دو آتشه سوررئالیسم بودند آشنا شد و این آشنا پی تاحدودی تأثیرات متقابلش را بر سبک کار هنری، هنرمندان برجسته گذاشت.

یکی از طرر حهای پیکا سو که در سال ۱۹۰۶ به سرعت عجیب کشیده شده و گرایش هنرمندانه نوئی ره الیسم (واقع گرایی) میرساند، پیکا سو را در قالب وجامه ی مرد تروتمندی در جمع زنان هرزه نشان میدهد. نکته ی که بیش از همه در این تابلو جالب است این است که شخصیت اصلی تابلو که همانا تصویر خود هنرمند است بانکا های ظریف و معنی دارش موقعیت زنان را در نظام حاکم پول سالاری بورژوازی که در (پرستش کالا) به حد جنس و کشیده شده و همچنان بیننده به مصرف کننده ی اراده مبدل گردیده، مینمایاند.

صورت پیکاسو در وسط این تابلو و کیفیتی که در نگاهش نهفته است در حقیقت مرزی را بین شخصیت سالم درونی هنرمند و محیط ناسالم بیرونی وی ایجاد می کند. بدینگونه پابلو پیکا سوار کان بزرگترین مکتب روانشناختی بورژوازی «فروید یسم» را که بروفق آن جنون خود نمایمی و فیتیشیسم از جمله انحرا فات جنسی وانمود می شد، متزلزل میسازد و نشان میدهد که این بیماری نه در اثر واپس زدگی های غریزه ی شهوانی بلکه در اثر نوعی ذلت و خواری انسان در برابر کالایسی که خود آفریننده آنست بمیان می-

آید و تازمانی که مناسبات کالایی، پولی بر انسان مسلط است محال است بتوان اینگونه انحرافات روحی را از طریق کاوش در ضمیر ناخود آگاه افراد از دامان جامعه سترد. پابلو پیکاسو با ابداع شیوه های جدید پرداخت هنری بعنوان فرزند پر خاشگر و عصیانگر جامعه ی به اصطلاح آزاد بورژوازی به پیشباز فراهم شدن يك انقلاب عظیم در گستره هنر جسو را تسه شتافت، تا آنجایی که نقاشی هایش دگر در دایره تنگ درک هنری و برداشت استه ثیک زمانش ننگجید، جلوه ی غریب و مرموزی بخود گرفت.

برخی اورا درون گرا و پرداخت هایش راسیری در مغفولات ضمیر ناخود آگاه انسان انگاشتند، و عده یی هم نحوه آفرینش هنریش را از زاویه دید نوعی شکسل گرایی محض (فورمالیسم) و نقاشی تزئینی نکر یستند.

معهدا هیچیک از این توجیهات و برچسب ها نتوانستند پیکا سو را از راهی که به خاطر اعتلای هنرش برگزیده بود برگردانند و همانند هنرمندی که مرحله ی فردیت راپشت سر گذارده و بمرحله ی نوعیت رسیده است احساسش استه ثیک و شخصیت درونی اش را در ارمان و ذوق مشترک عالم بشریت همگون احساس نمود. اسلو بهای معروف و رایج نقاشی در تمایلات هنری و پرداخت های ذوقی پابلو پیکا سو اثرات کمابیشی از خود بر جا گذاشتند ولی هیچگاه او برای مدت طولانی پیرو مکتب خاص در نقاشی باقی نماند.

وشاید از همینجا ست که در تمام مراحل و سراسر آثارش از

نوعی دینا میسم بر خور داراست که به آنها از بسیاری لحاظ فوق العاده گی و ویژه گی می بخشید. جای تردید نیست که در میسان سایر پدیده ها و اشکال شعور اجتماعی و فعالیت انسان، پدیده ی هنری فوق العاده بغرنج است و اثرات نوعی قریحه و استعداد در روحی نیز به نظر میرسد، بناء بر ارتباط هم نیست اگر هنرمندان پرنیوئی چون پیکا سو خواسته و یا نخواسته به صورت هیسولای افسانوی و اثرشان جزع گنجینه های ناشناخته و افسون شده قرار ندرم یابد.

ازجانبی هم پابلو پیکا سو در عصری زیست که جهان وعالم بشریت با عظیمترین حصادات ((جنگهای جهانی))، نبرد های علمی و فلسفی و مبارزات طبقاتی و اجتماعی درگیر بود.

انبوه این همه حادثات و دگرگوئیهای سترگ در عرصه های تاریخی، سیاسی، اجتماعی و فلسفی اجباراً اثراتش را بر نهاد های هنری و احساس استه ثیک جامعه، درک و قریحی ذوقی و هنری وی وارد آورد.

پابلو پیکاسو تقریباً تمام عمرش را در فقر و تنگدستی بسر برد و در یکی از محلات از نظر اقتصادی پاریس ((مونمارتر)) اپارتمانی رنگ و رو رفته و قدیمی ایرا به عنوان آتلیه و خوابگاه هس به اجاره گرفته بود. بر واضح است که در چنین موقعی هنرمند شدیداً از جریانات اقتصادی متأثر میگشت و گرایش خاص به پرداخت های هنریش می بخشید.

در یکی از تابلو ها یش ((خانواده بند باز با میمون)) که در سال

۱۹۰۵ کشیده شده ، هنر مند . زن جوانی را که تازه از بازی و نمايش روی سن بر گشته با کودك برهنه يی نشان میدهد ، در کنار چپ تابلو پدر خانواد ه در لباس مسخره سيرك و در کنار راستش میمونی در حال نشسته دیده میشود .

این پرده وضع اصلی و حالت خاص روحي بازیگران سيرك را در عقب سن می نمایاند . پدر خانواد ه با اندام باریك و دستا ن طولیش در حالیکه کلاه مخروطی شکلی به سر دارد بانگاه خاص به روی کودك مینگرد . رستی را که به خود گرفته نشان میدهد دگر مسخره سيرك نیست وزن جوان باحالتی که دارد اکنون مسافر کودکیست که تنها به صورت فرزندش با هزاران امید می بیند و کودك هم که لحظه یی قبل تنها بوده اکنون آغوش گرم بر عطف وقت مادرش را باز یافته است .

نکته قابل دقت در این پرده و در وجود پر سو ناژ های اصلی تابلو های این دوره از نقاشی های بیکاسو که بنام (دور می - سيرك) معروف است ، بیش از همه در آنست که همگی در عین خانه به دو شی و تنگ دستی نظیر خود هنر مند که زمان دراز در فقر و بی خانمانی سر کرده پر نشاط و خوشبختند . شخصیت های این دوره ی نقاشی های بیکاسو که از نمونه های برگزیده سيرك اند ، جز افراد عادی که در حاشیه اجتماع بسر می برند نیستند منظور اساسی از نمایش بازیگران سيرك در عقب پرده آنست که هنر مند می خواهد سیمای دو گانه آنها را به نمایش گذارد ، سیمای هنری ای که بوسیله آن در میان مردم بولدر میاورند و سیمای عادی ای که در

قالب آن بازیگران در عقب پرده بادوستان و نردیگان شان در کمال صفا و صمیمیت سر می کنند .

بهر حال تابلو بیکاسو نظیر بسیاری از هنروران پروسوا س دورا بش لذت مطبوع زندگی رادر ابداعات دمدم تاز تر ((فرم)) و «محتوای» آفرینش های هنریش میجوید و روی دست آورد های که با تحمل مشقات فراوان فراغم آمده نمی ایستد و توقف نمی کند .

تابلوی ((دختر ك بند باز روی گلوله)) که در سال ۱۹۰۷ توسط هنر مند به شیوه ی خاص طراحي شده به دورانی از نقاشی های متعلق است که با باز تاب پروسو - ناژ های نمونه وار سيرك آغاز یافته و در طر حهای به شیوه ی کلاسیك اعتلايش را باز می یابد . دو شخصیت اصلی تابلو فرایند دیالکتیکی تضاد و دلپذیری را در منمهای رعایت سادگی و نظم بشیوه کلاسیك دورا نش مینمایاند حاصل دقت خاص هنر مند طی این دوران می باشد . یکی از این دو شخصیت اصلی پهلوان جوان قوی همگنی را نشان میدهد که در حال نشسته روی پارچه سنگت مکعبی شکل از پشت سرو نیم رخ نقاشی گردیده است .

شخصیت دومی ، دختر ك باریك اندامی را در حال تکیه داشت تعادلیش روی گلوله بز رگشت نشان میدهد .

نمای ظاهری این پرده به قدری بی پیرایه و در عین حال دلپذیر است که نکرند از لطف و عنايتی که هنر مند در تنظیم آن نگاره بکار برده غافل میماند . حفظ تعادل اجزای اصلی و فرعی تابلو به گونه ای که

بیاری مقارنه در پرده ی منحصر به فرد (خانواده بند باز) برقرار است ، یعنی مسخره سيرك بسا میمون در دو جناح ، چون دو کفهی نامتعادل ترازو ، احساس لطیف شاد را در بیننده بر می انگیزد ، چنین توازن و قرینه سازی متریک در اجزای تابلوی ((کودك بند باز با گلوله)) به نظر نمی رسد .

موازی هنر نقاشی کلاسیك چنانکه در نمونه آثار هنر مند ان برجسته مر بوط به مکتب (فلو - رانس) قرن پانزدهم به چشم می خورد ، به جز از آثار دورا ن اکادمیک نقاشی های بیکاسو که در آمیزه با هنر قدیم قسمتا بازتاب یافته ، در آثار بعدیش چندان چشمگیر نیست زیرا هنر مند در مسیر پر جنب و جوش فعالیت های هنریش پیوسته در تلاش دستیابی و گزینش رسا ترین زبانی بوده تا بیاری آن ویژه گی شخصیت های واقعی و نمونه توار تابلو هايش را ، ارمان استه تیک مردم و جامعه اش رادر گستره تبرد عقاید فلسفی و طبقاتی - با جلوه های گوناگون آن بصورت برجسته متجلی سازد .

در بهار سال ۱۹۰۷ تابلو بیکاسو طرح بزرگترین اثر نقاشی اش را ظرف چند روز مختصر در حالی تکمیل نمود که تا آنگاه نام کوبیسم بر زبان رانده نشده بود . این تابلو که به نام ((دختران آوینیون - ۲)) شهرت دارد ، پنج زن عریان را از مقابل و با حالات کاملاً متفاوت می نمایاند .

به صورت کلی در این پرده که بهترین تجسم هنری از موقعیت زنان در جامعه بورژوازی است بدرستی می توان انعکاس سیمای نا هنجار واقعیت جامعه منحط

وآلوده به فساد اخلاقی و بحران درمان ناپذیر جامعه اروپای غربی را در آینه زمان و تاریخ گذشته آن مشا هده کرد.

بار دیگر بر میگردیم به سال ۱۹۰۵ و تابلوی معروف «آرتیست» که نمونه‌ای از کار هنرمند طوسی دوران سیرک است. پرسمو تا ژهای این تابلو در عقب پرده بر خلاف پر سوناژهای سایر تابلوهایش از کارشان را ضعیف می‌نماید. بنابراین نمی‌توانند احساس نفس نشاط و خوشبختی نمایند.

در این تابلو که تفوق «رنگ - آبی» در آن به وضاحت به چشم میرسد آرتیست خردسالی را با مادرش در حالت نشسته نشان می‌دهد. در طرز نگاه و حالت دستان ما در و کودک که گواه زو من فقر و بی حاصلی کار آنها است نگرانی و اثر چار عمیقی نسبت به گذران نا مطبوع زندگی نهفته است. کودک که شناخت و تجربه به زندگی اندک است، و ضمع را طبیعی پیدا شده و در دگر سنگی را با فشار دستانش تسکین می‌بخشد ولی ما در نگران از آیت شده ی کودکش بانگاه حسرتباری به سفره تهی مینگرد.

صورت رنگ باخته زن جوان «ما در» صاف و لی اندوهناک است و حالتی را که هنرمند در نمایش اندوه و نگرانی روحی و برگزیده به قدر کافی طبیعی سمبولیک و معنی دار است و در چنین یک حالتی تنها اندوه و نگرانی را می‌توان ترسیم کرد، اندوه بیکران و نگرانی عمیق زن جوان بار دگر به طرز مطبوعی در امتداد موجی از خطوط پیرا هن و جا درش فرصت تکرار می‌یابد.

تیم رخ «پرو فیل» رو شن دماغ بر جسته، چشمان گرد و صورت استخوانی کودک با نما شانه ها و نیم تنه از مقابل بی شباهت به نقوش بر جسته سنگی بردگان کار کمیش مر بسو ط تمدن هیئت سیست (مشخصات این اسلوب هنری همچنان در هنر بلاستیک تمدن بین النهرین که نیسان گذران نخستین نمونه های آن سمو عربان بودند و بعد ها اکدها و بابلی ها این اسلوب هنری را تکامل بخشیدند نیز دیده می شود.

مشخصه اصلی این اسلوب - هنری در برداخت پرو فیل و کامل سر های بزرگ - سطر رتده و نیم تنه از مقابل باز تاب میابد.

تابلوی «آرتیست» کار سال ۱۹۰۵، پلو پیکامو

چیز دیگری که بار تباط
هنر نقاشی در تابلوهای رنگین
پابلو پیکاسو تحت علامت سوال
قرار می گیرد، کار بر درنگها و
تفوق رنگی بر رنگ دیگر است.
این مساله به گونه ای که نژاد
بسیاری از نقادان هنری کینه
بر خورد و بر داشت سطحی و
عجولانه بی از سبک هنری و تابلو
های پیکاسو دارند، آنقدرها
ساده و بی معنی که پنداشته می-
شود نیست، زیرا کار برد رنگها
طوریکه در هنر موسیقی (گام رنگها)
(رنگ آمیزی آرکستر) نا میده می-
شود و شاید بسیاری از آهنگ
سازان کشور بدان آشنا
باشند.

موسیقی دانان مدعی اند که
صدای رقیق، شفاف و شاعرانه
فلوت، احساسات بصری رنگ

آبی را در انسان تولید می کنند
و کلارنت که دارای صدای خشن
و هم صدای ملایم است در قسمت
(زیل) در خشمند و اندوهگین
است و صدای (بمب) رنگ قرمز
خرمایی دارد.

ویدرا در میان سایر آلات -
موسیقی از آنجهت شاه آرکستر
منا عتد که از حیث طنین خیلی ها
عنی است و تقریباً تمام رنگها را
می توان در آن سراغ کرد.

آمایش و تصویر و یلو ن که در
بسیاری از تابلوهای پیکاسو
به شیوه (کوبیسم) طراحی شده
ارتباط نزدیکی با این مساله
دارد.

از جمله یکی هم تابلوی (ویلو ن)
است که در سال ۱۹۱۲ تو سطنر-
مند کشیده شده، در این تابلو
نگرنده حرکت دست و آرشه را روی

«ویلون» آمیزه رنگها و صداها- کار سال ۱۹۱۲ پیکاسو

سیم ها و طنین غنی از رنگهای
ویلون را از طریق چشمها نشن
بوسیله اشکال معین هندسی که
ابعاد چهار گانه را میرساند، و
رنگها که تولید صدا های مشخصی
می کنند، می شنود.

بر خلاف نگاره بر دایره تجسمی
که روابط و رویای واقعیت را
به لحظات و نقاط معین، ثابت، و
محدود میکند پابلو پیکاسو به
پیروی از تیوری (زوایای د یسد
همزمان) به ارتباط زمان و مکان
تجسم عالی و دینامیک واقعیت
پویا را به وجود آورده است.

پابلو پیکاسو همواره سعی و
تلاش ورزید تا زبان گویای برای
بیان واقعی پر داختها بخش
بیابد چه او میدانست که در زیر
سطح ظاهری اشیاء و حوادث روابط
گسترده ای دیا لکتیکی موجودند و
زمانی می توان انبوه این روابط
را بر بوم نقاشی جان بخشید که
موضوع اصلی به عنوان چیزیکه
در فضا و زمان خلایقی را آشکار
می کند ترسیم شود. به همین دلیل
(کوبیسم) را مبتنا به وسیله تجسم
احساس و ارمان استه تیک هنریش
انتخاب کرد.

همچنان به ارتباط این موضوع
و مسایل پیش گفته باید افزود که
گرچه در اکثر پرداخت های هنری
پیکاسو، نوآوری صرفاً در شکل
است و کنکاش و سعی هنر مند
به خاطر دست یازیدن به اشکال
ناشناخته و جدید در تجسم و بیان
موضوع اصلی و مضمون به مفهوم
شکلی گرای محض که نقش تاثیر
اجتماعی هنر را تنزل میدهد و به
نحوی موجبات انحطاط هنر را فرا-
هم میسازد، نیست. چه در بسیاری

از تابو هایش که به شیوه جد یسد بردا خته شده باو جودی که بیا ن مو ضوع رانزد اکثر یت پیچیده و دشوار می سازد ، هم آ هنگی منطقی میان شکل و مضمون را حفظ و مراعات نموده است

قدر مسلم آنست که اسلا لیب مدرن در گستره های گوناگون هنر که به نحوی از انجا جای شان را در تاریخ هنر گشوده اند ، موجب خدمات شایسته ی به هنر و جا معه گردیده اند و نباید یکسره مورد تکفیر قرار گیرند ، هستند کسانی که به عنوان (هنرشناسان ما در زاد) بر آثار هنری بی مایه و بی توشه حکمها و داوریهایی صا در میکنند و بی آنکه کو چک ترین بصیرتی بر احوال اقتصادی اجتماع ، فلسفی ، تاریخی ، نژادی و مذهبی تمدن ما شینی امروزی به ویژه خصوصیات جامعه ی بورژوایی مغرب زمین داشته باشند ، هر تازه بی را در آن کهنه و مطرود و هر کهنه ایرا که قابل طرد است قابل فهم و حمایت میدانند .

و بدین وسیله هنر اصیل از نظر میافتد و هنر مندان راستین مورد تشویق و تکریم قرار نمی گیرند ، همانگونه که هر تازه بی نیست ، هنر نو نمی تواند تازه باشد و تشخیص اینکه چه چیزی نو و تازه است به خواست و مرتبه ی علاقمندی شخصی انسان تعلق ندارد و از جایی هم باید در نظر داشت که مسایل مربوط به گستره هنری را نمی توان به شیوه حل مسایل ریاضی و هندسی حل و فصل کرد .

به هر حال برای آنانی که چشم باز کرده و اندک آشنایی به الفبای

مدرن و منشاء و تکامل آن در میان اقوام گوناگون جهان ندارند و باد در گلو می افکنند که ((هنر با بد سنا ده در خدمت جا معه و همسطح سلیقه عمو می و انعکاسی از واقعیت باشد باید گفت که اولاً هنر سنا ده وجود ندارد و ثانیاً هنر اصیل می تواند بغرنج و عمیق باشد و یا بر خلاف ذوق و سلیقه اکثریت هنر به عنوان شکلی از اشکال متنوع بدیده های شعور اجتماع انسان در عین حالیکه خود محصول زندگی است ، می تواند نقش موثرش را در بهسازی زندگی و پرورش انسان طور برجسته نشان دهد از این لحاظ آثار هنری خود واقعیست عینی نیست ، آنچه که واقعیست عینی محض را انعکاس میدهد ، علم است ، هنر و بدیده های هنری به مفهوم پرداخت و در یافت هنری و ذوقی واقعیست .

و باز هم در مورد برخورد تعصب آمیز و برداشت کوتاه فکرات نسبت به هنر قدیم و هنر جدید ، باید خاطر نشان کرد ، که اگر هنر سیماها ن را مورد تائید و تمجید قرار دهیم ، معنایش این نیست که ماسیما هموست شده ایم و یا خواهیم شد .

و یا اگر مارکس میگفت : ((اعجاز بیکره های یونانی در آنست که سه هنر با ماسخن می گویند)) . مقصودش این نبود که مجسمه های یونانی با فرا تر رفتن از زمان خود کاملاً بی ریشه شده اند بلکه معنای سخنش این است که آثار اصیل هنری به عنوان شهکسار های جاودانی قادرند در هر زمان مفهوم واقع شوند و لیاقت بر انگیختن خلق آثار دیگر را داشته باشند .

از آنچه بر دا ختیم فهم این

از آنچه بر دا ختیم فهم این

موضوع را برای ما آسان میسازد که قدیم (کهنه) همواره در کنار جدید (نو) زندگی می کند ، موقعیکه ما بدیده و یا بر داخت هنری را (نو) و یا (کهنه) می خوانیم باید از همزیستی کهنه و نو غافل نباشیم .

منظور اسلا سی از این نوشته مختصر و نارسا در قسمت معرفی زندگی ، کار و آثار بزرگترین شخصیت هنری معاصر ((پابلو پیکاسو)) با استفاده از منابع معدود (که به نظر نگارنده تنها حدودی بر آورده شده) این است که خواننده آگاه نکته های چند از آن فرا گرفته و یا اقل ذوق تجسس و مطالعه بیشتری را دروی برد انگیخته باشد .

به هر حال داور و نقد آثار پیکاسو را که از توان و حوصله نگارنده و این مقال بالا تر است می گذاریم به دست اندر کاران چیره دست و نقادان هنری کشور هر گاه روزی فرصت و شوق این کار رایافتند ، این سخنان و اولین زباید داشته باشند که میگفت :

((امر هنری به هموار سازی شیوه ها و اسلوبها تن در نمیدهد و در این گستره نمی توان مسایل را از طریق مراجعه برای اکثریت حل کرد و ناچار باید میدان وسیع تری به تبارز و جلوه ی استعداد ها و بر خورد های فردی داد ، باید گذاشت دعاوی مکاتب مدرنیستی شکل گرا بیش از پیش در دادگاه تاریخ عیار سنجی شود ، در عین حال هنر مند رسالتمند موظف است با تکمیل اسلوب خویش از مبارزه هنری و علمی سنجیده علیه انحرافات ، بدون کمترین توسل به شیوه های نامناسب غفلت

نورزد))

یادداشت‌ها

۱- زیگموند فروید و پیران مکتب روانشناسی وی مدعی اند که انحرافات و بیماری‌های روانی در اثر موجودیت عواقل بیرونی و سرکوب امیال انسانی میان می‌ایند و هر انحراف روانی نوعی میکا نیسمی است که به تدریج در قسمتی از بخش‌های شعوری انسان نطفه می‌بندد و تشکل می‌یابد و بابر طرف شدن شرایط خاص که موجب این یا آن انحراف و میکا نیسم گشته است انحراف همچنان از لحاظ سایکو-لوزیک دوام می‌آورد و امیال جنسی رابه شیوه‌ای که خاص همان میکا نیسم است، به صورت غیر نازمل و غیر طبیعی به بیرون می‌کشد.

برعلاوه این مکتب مدعیست که تمام امیال انسانی نتیجه سیر فعالیت لیبیدو (شور جنسی) در عرصه‌های مختلف تکامل سیستم فزیو لوزیک و بیو لوزیک انسان است.

فعالیت تولیدی و از آنجمله آفرینش هنری و دریافت ذوقی و استه‌تیک انسان از طبیعت و جامعه محصور ل غیر مستقیم (تسعیید) امیال جنسی گرفته شده است. این مکتب که خود زاییده ایند یوید والیسم بورژوازی روشنفکری است در تداوی بیماران روانی از متد روانکاو ی که نوعی انحراف از واقعیت و اساسات علوم مثبت است مدد می‌جوید.

۲- اوینیون: محلی است واقع در سرحد فرانسه که ظرف هفتاد سال ۱۳۰۸-۱۳۷۸ پس از به انحطاط گراییدن کلیسای کاتولیک که در اثر پاگرد فتن حکومت‌های مقتدر فرانسه، انگلستان و اسپانیه پیش آمده بود، گروهی از پاپها در آنجا به اسارت می‌زیستند و چون عرصه رابر خود تنگ دیدند بابرگذازی جشنهای مراسم مذهبی مردمان ساده دل و در عین حال موهوم پرست راجلب کردند و به نام آموزش گناهان شان از آنها پول و خزانین گرانبایی اندوختند و روزگاری در تجمل و هرزه گمی سرگردند. بعد پادشاهان نیکه از بر-داخت خراج به پاپها اجتناب بورزیده بودند و به تحریک و اشتغال احساسات مذهبی مردم بر علیه اقتدار پاپها و کلیسا می‌پرداختند از قدرت و بیداری روز افزون مردم هرا-سیدند به حمایه پاپ‌ها و کلیسا برآمدند. زیر پابه زودی به انشقاق پاپها و کلیسا خاتمه داده شد و رو حائیت کشور های مختلف اروپا به ابتکار شاهان شکل جامعه‌ای واحد و یکپارچه رابه خود اختیار کرد.

ولی فساد و رسوایی که دامنگیر کلیسا گشته بود همچنان بر جا ماند و قضات انگیز سیون (رافضیان) رابغل و زنجیر کشیدند و در خرمن‌هایی از آتش که در

سراسر اروپا بر افروخته شد، بودزنده سوختند. توده مردم اروپا را وحشت فرا گرفته بود و تفتیش عقاید در چهار گوشه اروپا بدنبال (ساحران) و (جادوگران) می‌گشت تا بدینو سید-گنهگاران اصلی در امان مانند و مقوامت مردم در هم شکسته شود.

ماخذ

- ۱- تاریخ جهان باستان (جلد اول).
- ۲- تاریخ قرون وسطی (چاپ چهارم)
- ۳- زیبایی شناسی مهربان
- ۴- جمال شناسی الاوینیان
- ۵- ترجمه منوچهر محمودی
- ۶- هتر چیست اثر لئون تولستوی
- ۷- قسمتی از نوشته‌های ا.ج. آرتین پور (مجله سخن)
- ۸- کلکسیون نامکمل مجلات سخن و یغمه سالهای مختلف.
- ۹- مجله مصور آلمانی بزبان انگلیسی
- ۱۰- مجله مصور فرانسیسی
- ۱۱- منتخبات لنین جلد اول.

نله وکی یی هستو کنه غوره کړه.
او داهغه وخت و چی دیسو-
عیانو دمینی نهضت دد غی دلی او
فرقی د منشی لویولا په مشر ی
منځ تراغی چی دغه نهضت د
مجسمه جوړو لو په هنر باندی ژوره
اغیزه درلوده او مقدس فرانسوا او
وروسته تر هغه ساونا رولا او تر
هغوی بیاور وسته پروتستانانو-
ددغه روش په پرمختگ اورواجیدو
کی پراخه ونډه درلو ده.

دیسو عیانو نهضت د اسپانیا
په هنری مکتبونو باندی هم تاثیر
خپور کړی دی یعنی چی د لو تر
دراخړگندیدو په برخه کی ددغه
هنری مکتب اغیزی څرگندی
شوی.

دگریکو اثر یوه تابلو چی-
(مسیح صرافان له معبد څخه
شړی) نو میری دلویولا ددهفونو
څرگندوی ده یعنی غواړی دکلیسا
دپاکولو او سپیڅولو هدف القاء
لاندی. لکه هماغسی چی حضرت
مسیح غوښتل کلیسا دسود خورو
له وجود څخه پاکه او سپیڅلی
کړی.

کهوغواړو چی په اسپانیا کی د
نقاشی په هنر باندی خبری وکړو
نو باید د لومړنی هنر مند نوم چی
اخلو ولاسکو یزوی. ولاسکو یز
نه یوازی داسپانیا ډیر سترنقاش
او انځورگر دی، بلکه باید دجهانی
هنری شا هکارونو په هستو نکو
څیرو کی یی نوم واخلو.

هغه په ۱۵۹۹ م کال کی داسپا-
نیا دسویل په ښار کی وزیږیدو
یی ډیر تکال اوپلار یی اسپا نو ی
و. همدا چی خوارلس کلنی ته
ورسید نو دیوه نوم ورکی نقاش
هرزا شاگرد شو. خو خومیا شتی
وروسته یی دهغه شاگردی،
پریښوده و دپاشکو کارگاه ته

ولای. پاشکو له هغه څخه یو څه
مشهورو او پنځه کاله یی له هغه
سره تیرکړل او په ۱۶۱۸ م کال کی
یی دخپل همدغه استاد له لور
سره واده وکړ. او داسا له ددی
سبب شوه چی استادی لا پسی
زیاته توجه او پاملرنه ورته
وکړی.

پدی وخت کی یعنی په کسال
۱۶۲۱ کی څلورم فیلیپ باچا شو.
او کنت الیوارش یی خپل وزیر
وټاکه. اوددغه کنت پلاردسویل
ولسوال و او کنت مخکی تردی
چی وزیرشی له خپل پلار سره په
سویل کی و اود خپلی سیمی هنر-
مندان یی ښه پیرندل اوله همدی
کبله یی هنر مندان په ځان باندی

راټول کړل چی په دی توگه ولا-
سکو یز هم په ۱۵۲۳ کی ما دریده
ورغی او دهمدی هڅو په نتیجه کی
دی ته چمتو شو چی باچا ته یوه
تابلو کرښی. له همدی وخته
ددغه انځورگر شهرت عالمگیر
شو. او فیلیپ هغه ډیر ونازوه او
وهڅاوه او ((ددربار ده خصوص
انځورگر)) لقب یی ورکړ.

دا وخت ولاسکو یز څلیر ویشته
کلن او باچا اتلس کلن و. او باچا په
خپل ورځنی کارونه ورسپارل او
مراجعه به یی ورته کو له. باچا په
یی هره ورځ کارگاه ته وزته اودا
ځکه چی دولاسکو یز کارونه دباچا
او دباچهی کورنی دڅیرو انځورو لو
تشکیلول.

روبنس په ۱۶۲۸ کال ما دریده
ته ولاپ او هلته له ولاسکو یز سره
آشنا شو. هغه یی ډیر تشویق کړ
چی ایتالیا ته چی په هغی زمانه کی
دسترو نه یوا لو هنر مندانو دتگ
رائگ مرکز و، ولاپ شی اود ایتالیا
هنری آثارو گوری.

ولاسکو یز دغه پیشنهاد په
خوبنسی سره ومانه او د روم،
ناپولی او ونیز په لور یی سفر
وکړ.

او وروسته تر څه مودی پیرته
اسپانیا ته ستون شو او په خپل
پخوانی کار لکیا شو.

په ۱۶۴۹ م کال کی یی بیا
ایتالیا ته سفر وکړ او پدی سفر
کی وچی دنقاشی هنر یی دستر و
استادانو ترلار ښوونکی لاندی او
دهغوی په مرسته بشپړ کړ او د
دقا یقو اوریزه کاریو په رموزوی
ځان پوه کړ. اوضمنای د ډیسر و
سترو نقاشانو آثارو اخیستل او
فیلیپ باچا ته یی دسوغات په توگه
وړاندی کړل.

دهنر مندانو او انځورگرانو
ترمنځ دوه شخصیتونه دی چی
دهغوی دڅیرو له انځورو لو سره
ډیره علاقه ښودلی ده له دغو
دوو کسانو څخه یی یوه لنډی
انځورگر را مبراند دی چی تر
ټولو زیاته علاقه یی دڅیر و د
نقاشی سره وه او ډیری داسی
تابلو گانی یی له خانه په یادگار

پریښی دی او تر اوسه پوری یی
ډیری مشهور موزیمونه په خپلو
تابلو گانو ښکلی کړی دی او بل
یی همدغه ولاسکو یز دی چی ډیر
زیات یی دڅلورم فیلیپ څیر و.
نقاشی کړی ده. سره له دی چی
ډیری تابلو گانی یی داور لگیدنی
په اثر سوزیدلی اوله منځه تللی
دی، خو له ښه مرغه شمیر ویشته
تابلو گانی یی چی دڅلورم فیلیپ
څیری دی لاتر اوسه پوری شته او
موجودی دی.

دولاسکو یز او فیلیپ ترمنځ
یوه سده او له تکلف اوتشریفا تو
څخه پرته دوستی وه چی لسه
احترام او درناوی سره سره ټینګه

وه. دوی دوا هو دسپیو او ښکاره
نقاشیو سره علاقه در لو ده. د
ولاسکو یز ډیره ښه تا بلو د
کار لو نس دڅیری نقاشی ده.
کار لو نس داسپا نیا ولیعهد و.
هنر مند دغه څیره په داسی حال
کی کر ښلی او انځور کړی ده چی
یو باچا دلکړی سره ښمی حوسره
له دی هم دباچا په څیره باندی د
وړکتوب ښمی ښای او کر ښمی
څرگندی دی. او چی څوک ور ته
گوری نو یوه خاصه مینه او محبت
یی په کتو احساسوی.

دهغه د ممتازو تابلوگا نو څخه
یوه تابلو (ازوپ) نو میز ی. دغه
تابلو دیوه فیلسوف څیره ښمی
چی د فقر او تنگسی اود درس او
مطالعی آثار پکی څرگند دی. دهغه
کالی او جامی شلید لی اووینستان
یی پریشان دی او څیره یی له رڼا
او ښکلا څخه بی پرخی ده کیدی
شی چی داڅیره، یعنی دازوپ تابلو
دهنر مند دشهرت نه مخکی او باچیی
دربارته دلار پیدا کولو څخه دمخه د
کوم هنر مند ملگری، څیره وی.

وروسته ترڅه مودی ولاسکو یز
دباچا له خوا دباچسې گارد د
قو ما ندان به توگه وټاکل شو. په
دی وخت کی یی ډیر فرصت نه
درلود چی نقاشی وکړی او په کال
۱۶۵۹ کی داسی یو فرصت
منځته راغی چی داسپانیا شازادگی
ماری تور دفرا نسی دباچا له
خوار لسم لویي سره واده وکړی

او زموږ هنر مند ددغه واده د
تشریفاتو دسر ته رسو لو په کار
وکومارل شو. البته ددغه واده په
نتیجه کی دفرا نسی او اسپا نیا
ترمنځ اړیکی دوستانه شول. یو
کال وروسته چی مادرید ته
راستون شو دډیر کار دفشار له
امله ستر یا هغه له پښو وغورځاوه
او په ۱۶۶۰ م کال کی مړ شو.

دولاسکو یز تر مړینی وروسته
داسپانیا د انځورگری او نقاشی
د انحطاط اوپه ټپه د دریدو دوره
پیل شوه. په دغه انحطاط کی البته
مذهبی قیود او منخطو افکار و
سخته ونډه درلو ده. ددی انحطاط
اندازه له دی حقیقت څخه پوره
پوره لگید لی شی چی دو لاسکو یز
آثار هیر شول، خو پنځو سس
کاله وروسته دوه تنو نقاشانو
چی یو یی انگریزی هو یسلر او
بل یی فرا نسوی کلود مانهو، دولا-
سکو یز دسبک دپیروی په اثر
دهغه نوم راژوندی کړ.

داسپانیا یو بل ستر نقاش
موریلو دی چی په کال ۱۶۰۰ م کی
زیزید لی او په کال ۱۶۶۷ کی مړ
شوی دی. که څه هم چی دهغه
هنری شهرت دولاسکو یز په اندازه
نهو، خود هغه ښو غ تر ډیره حده
پوری دستاینی وړ دی.

موریلو په سویل کی واده کړی
او ما درید ته دخپل سفر په جریان
کی یی لهولا سکو یز سره آشنا یی
پیدا کړی وه او له ما درید څخه په
راستنیدو کی یی داسی تابلوگا نی

وکرښلی چی پکی دبیز لو او ستم
کالو نکو طبقاتو ژوند ترسیم
شوی و.

دهغه له مشهورو تابلوگا نو
څخه یی ((دوه تنه چی خټکی او
انکور خوری)) نو می تابلو ده چی
بیزو لو طبقاتو ژوند تمثیلوی چی
حنکه په فقر او بد مرغی کی ژوند
کوی. په داسی حال کی چی دولت
له قدرت ښودنی او استبداد په کار
بوخت دی. په هغه وخت کی د
اسپانیا دولت ډیر قدرت درلود
او زیاته وسله یی په واک کی
وه.

خو ددی په عکس دخلکو پر گنو
به بد مرغی، لوزه او فقر کی ژوند
کاوه.

دموریلو دآثارو په لړ کی د
(عذرا د محل) تابلو ډیر شهرت
لری چی پکی خاصه سادگی او
جذابیت اوزړه راښکون شته. په دی
انځور کی د مسیح مور مریم ښودل
کیږی چی څیره یی آسمان ته متوجه
ده اوله یوډول تر هیډو او هیلې
سره اغیرل شوی ده.

دفرا نسی حکومت په ۱۸۵۲ م
کال کی دغه تابلو په دوه ډیر ش
زړه او دری سوه لیرو وپیرو دله.

لهولا سکو یز او موریلو څخه
وروسته داسپا نیی دنقاشی په
آسمان کی یوه پیری پس دفرا -
نسیسکو گویا په نامہ یونو میا لی
هنر مند د یوه ستوری په
څیرو ځلید.

نقاشی: پلی به سوی اظهار وجود

وقتی يك تماشاچی به پارچه های نقاشی شده ((ژیماسکو م)) هنرمند خلقی جمهوری سوسیالیستی لیتوانی شو روی نگاه می کند نه تنها زیبا یی آنرا می پسندد بلکه بی اختیار تصور مینماید که با شخص رو شنفر و آشنا یی در حال گفتگو است .

زن خوش اندام و بلند قامتی در پیچ و خم جاده راه میرفت تابا من ملاقات کند که صدای یارس سکی را شنید که در نزد یک درخت بودی قرار گرفته بود . مشکل بود باور کرد که او دارای دو طفل بزرگ و يك نواسه است . چشمان کنجکاو لیتوانی اش که رنگ آسمانی داشت با مژگانش به بحری شبیه بود که گویی درختان صنوبر درسا حل آن صف کشیده و توجه هر بیننده را به خود جلب میکنند ...

داخل منزلی شدیم که با سلیقه خاص آراسته شده بود یکی از اطلاعاتهای منزل . شکل موزی می را داشت که آثار والدین ((ژیماسکو م)) یعنی «مار تاسکوم» مجسمه سازی ((او توسکوم)) نقاش را نشان میداد . ژیماسکو در یک فضای طبیعی هنر پرورش یافته و بازی بساز رنگ و پرس ، تفریحات مورد علاقه او را در طغولیت تشکیل

میداد از همکاری با پدرش در نقاشی منظره ی از تیاتر لذت می برد . وی بعد از فراغت از آکادمی هنر های لیتوانی ، در لینگراد به تحصیل ادامه داد و نخستین اثر ارزشمند خود را «من عاشق نابلوی از یک جشنواره آفتابی آهنگهای مردمی بود» به پایانه اكمال رسانید از آن زمان به بعد ، آهنگهای مردمی ، موضوع بر جسته هنر ((ژیماسکو م)) را تشکیل میدهد وی میگوید : «من عاشق آهنگهای دسته جمعی هستم این آهنگها برای باشندگان لیتوانی اهمیت خاص دارد و بایسته عمیقی با گذشته ها ، تمایل شدید مردم را به اتحاد و همبستگی تمثیل مینماید و به آن روح می بخشند گذشته ازین ، نغمه سرایی ، یک هنر و حالت روح و روان آدمی است . ادبیات رانیز می تواند یک سرود تعریف کرد ، چنانکه هنر و نقاشی را ، متاسفانه من خواننده ضعیفی هستم ، در حالیکه اجداد من خوانندگان خوبی بودند . آنها در یک جشنواره سرود ، با هم آشنا شدند ، ژیماسکو بعد از روی پارچه ی خم شد که بروی زمین گسترده بود . رنگهایش در کاسه های شوربا خوری قرار داشت و بر سهایش فنی العاده بزرگ بودند .

او میگوید : فکر میکنم این هنر را از ما در کلانم و در اثر عادت به کار دهقانی به اثر گرفته ام و چنان احساس میکنم که هنوز در مزرعه هستم . وقتی طفل بودم هر بهار را با ما در کلانم در دهکده سپری میکردم و در زیر کچالو ، نگهداری گاو و دیگر کارهای مسئول دستیارش بودم هنگامیکه دست به نقاشی میزتم و از اینکه آیا خواهم توانست اندیشه هایم را تمثیل نمایم خودم را در مزرعه شبیه دهقانی می یابم که در فکر آنست آیا برای دریافت حاصلش بازار کافی خواهد بود یا نه

به طور کلی ، تجارب دهکده ام پس چیزها را بمن آموخت از آن به بعد دریافتم که دست انسان باید در هر بهار زمین را لمس کند ، آنگاه سازشهای طبیعت ، آراستن و همکاری را همراه با امیدواری ایجاد خواهد کرد .

یکی از روزنامه های لیتوانی شوروی نوشت :

((زنان نیرومند روستایی در پارچه های نقاشی سکوم با چهره های نهایت ساده و عشق درونی شان به زنندگی ، مشغول به هنر

باستانی مرد می هستند که ترکیبی از نیروی جهانی الهه های هیکل- تراشی عصر باستانی سنگ و هم آهنگی معنوی هنر مرد می لیتوانی را در محتوی دارد. این آثار نه تنها به شکل مردمان واقعی نقاشی شده اند، بلکه تجسمی از روح فرهنگی لیتوانی نیز می-باشند.))

پارچه نقاشی شده آهنگ-مرد می، بیانگر گذشته، حال و آینده است. گذشته در بگشوده می از دوره های باستان بشمار می رود، آینده یک افق روشن را- نمود میکند در جلوچهره های مشخص الهام یافته مرد می دیده می شود که بالباسهای ملی مجلس هستند او می افزاید: ((یک آهنگ مردمی، ماورای حدود زمان و مکان قرار دارد و باید فنا ناپذیر باشد. من وقتی سخن از رنگها میزنم، بارها در باره آن می اندیشم.))

چهره های انسان در پارچه های نقاشی ((سکوم)) معمولا موجودات آرام و ساکت اند و با چشمان کشیده چنان جلوه مینمایند که گویی زمان در برابرشان توقف کرده و فنا پذیر اند. او چنین ادامه میدهد: ((من باور دارم که بیان تصویری، فقط یک جریانی بیرونی و وسیله ای برای کتمان دویویی و فقدان اندیشه هستند. بنابراین هیچگاه نمی خواهم تقلید و اشاراتی را در پارچه هایم انتقال بدهم، چه آن را زایدمیدانم. باری (میکانجلو) گفته بود که یک مجسمه ساز باید چنان باشد که گویی سنگی در مرحله فرو ریختن است و آنچه را در سر را هشیس اتفاق می افتد و غیر ضروری باشد، از هم تشخیص بدهد، این است راهی

که یک نقاش باید بدون تردید در پیش گیرد. من فقط خواهان حرکاتی هستم که دارای معانی خاص-باشند.))

در یک پارچه نقاشی به نام دریا، زنی در پس منظرو آسمان قرمز رنگ، در حالی دیده میشود که تکه خاکستری رنگی را بالای سرش گرفته است ((زنان در روزهای که مادر کلا نم بسر می-برد، برای تهیه لباس از چنین تکه ها کار می گرفتند)) آیا زن به این تکه خیره شده و یا اینکه مانند گذشته های فراموش شده آن را در معرض تند باد قرار داده است؟

پیکاسو می گفت: (هیچگاه فکر نمی کردم که نقاشی تنها نشاط می بخشد، من همواره بر این بوده ام که پارچه و رنگ را به منظور نفوذ به آگاهی هر چه عمیقتر درباره نقش انسان در جهان بکار ببرم) به نظر من این کلمات در مورد ((ژیماسکوم)) قرین صدق می باشد، زیرا هنر و فلسفه او هیچگاه از هم مجزا مانده نمی تواند.

در ریکا موقع یافتن نمایشگاه نقاشان معاصر لیتوانی دیدن کنم که در آن آثار نقاشان نامداری چون ژیماسکوم و تازه کارانی که تعدادی از آن جالب توجه بود، به معرض نمایش قرار داشت. بعد ها فهمیدم که همه این آثار را ((ژیماسکوم)) انتخاب کرده بود.

ژیماسکوم می گوید: وقتی میشنوم گفته می شود: من اصلا از یمن شعر یا از آن نقاش چیزی نمیدانم، معمولا چنین جواب میدهم: آياتو همه چیز را در باره زنند کسی میدانی؟

باید بدانیم که چگونگی به درك دیگران در باره جهان ارجح قایل شویم!

آثار (ژیماسکوم) قبلا در فنلند، سویدن فرانسه، ایالات متحده امریکا، کانادا و ایتالیا به معرض نمایش گذاشته شده است. برلین غربی اخیرا شاهد نمایش آثار همه خانوادۀ ژیماسکوم، یعنی والدین شوهر و پسرش بود حتی دختر کوچک او که ((مارتا)) نام دارد، شاگرد سال اول اکادمی هنرهای لیتوانی است و نواسه اش نیز به رسامی علاقمندی فراوان دارد.

ژیماسکوم، یکسلسله وظایف اداره عامه رانیز بدوش دارد، مثلا به حیث کفیل رئیس بورد اتحادیه نقاشان لیتوانی، کفیل رئیس بخش هنری انجمن دوستی لیتوانی و عضو بورد اتحادیه نقاشان - اتحاد جماهیر شوروی سوسیالیستی اجرای وظیفه مینماید. ژیماسکوم نمایشگاه سالانه نقاشان لیتوانی را در تمام سه صد فارم اشتراکی ماهی گیری این جمهوری تنظیم نموده و مسوولیت نمایشگاه های هنری لیتوانی را در بلغاریا، فنلند، هنگری و سوئیس نیز بعهده داشته است.

بعد ها بار دیگر از نقاشیهای (ژیماسکوم) دیدن کردیم، او وقتناقصا مستودیوی نقاشی اش را ترک می گفت و در باره موضوعاتی بسا خانوادۀ اش به صحبت می نشست و یا گاهی هم تیلفونی را جواب می گفت و من با پارچه های نقاشی اش تنها می ماندم. در این پارچه ها بحر، زمین و سرودها با چهره های آرام زنان درهم آمیخته و چنان مینمود که گویی با تماشاچی چنین گفتگو دارند:

تو کی هستی، از کجا آمده ای؟ درزندگی ات چه چیزی ابدی است و غرور غرورهایت چیست؟ آیا زندگی تو همیشه به سر و دوشیا هست دارد؟

هنر چیست؟

کتابها زنده و پرتوان اند. کتابها زندگی میکنند، مثل آدمها نفس می کشند و گاهی هم با شکمیا پی چشم براه زمان میمانند...

گویند آن زمان که کله های عظیم بر پرها سراسر امپراتوری روم باستان را مورد تاخت و تار قرار دادند. سیل پناهندگان به کشورهای مجاور، سرازیر شدند. اینان از قایقهای کهنه که بوسیله امواج خشمگین در ساحل افتاده بودند، برای انتقال زنان و حشمت زده، کودکان نالان و مردان ناامید و عبوس به آنسوی آبها استغاثه کردند.

آنها تمام دارایی های خود یعنی خانه ها، زمین ها و برده های شانرا در پشت سرها کردند. فقط می توانستند گرانبها ترین چیزهای شان را با خود ببرند. حتی باز هم قایق های سنگین و پربار، کمتر بدون خطر به آنطرف میرسیدند. بعضی ها طلا و نقره و بعضی ها هم پوست و پارچه ی قیمتی با خود می بردند. ولی در این میان کسانی بودند که کتاب را از هر چیز گرانبها تر و برارتر میدانستند. اینان باوجود هراس و ترس که هنگام فرار داشتند فراوانی نکرده اند که کتابهای هنرمندان، شاعران و نویسندگان محبوب و مورد علاقه خود را باهم ببردارند. کسی نبود که زیاد در باره این آثار فرزانهان قدیم بیاندیشد. کتابها باتواضع تمام در میان تو شده ها

وزوایای لبا من های مردم سوازی بر قایق ها جای گرفته بودند. آنها با شکمیا پی منتظر زمان بودند....

يك وقایع نگار باستانی گفته است: ((ما دانش و هنر را از کتابها بدست می آوریم. چون این رودی است که عطش همه را فرو می نشاند...))

براستی، کتابها مانند رودخانه هایی هستند که دنیا را سیراب میکنند. ژرفای کتابها را حدی نیست. ما به هنگام غم و غصه به کتاب پناه می بریم. چه لذت بخش و دل انگیز است اگر دمی بر کنار رودخانه ی هنردرنگ کنیم تا با کتاب، این بهین چیز، این بهین دوست، باب آشنایی باز کرده باشیم...

پس کتابهایی را که اندر باب هنر نگاشته شده اند به شناسایی می گیریم، دست پیش می بریم و در سر آغاز این خواست و این راه، با سرانگشت دوستی، کتابی را ورق می زنیم. ((هنر چیست ؟)) اثر مشهور «لیون تولستوی» را...

کتاب «هنر چیست؟» که بیان کننده و ارائه دهنده ی ضابطه های راستین هنری و دربرگیرنده ی تمناخت سیستماتیک و موشکافانه ی یک سلسله معیارهای هنری است، از دیدگاه نویسنده توانا و داستان پرداز بزرگ «تولستوی» (۱۹۱۰) مردی که خود بر آوازه ترین هنرمند در هنر قلمداد شده و اندیشه هايش بر

محور انسان و انساندوستی می - جر خد. به سال ۱۸۹۷ عیسوی برشته ی تحریر کشیده شده است. به عقیده تولستوی اوج خلاقیت هر پدیده ی هنری، چرخش و نیز دیکی هر چه بیشتر آن با جاذبه و مرکز «انسانیت» می باشد.

خوب، اما این پرسش که: «هنر چیست؟» نام و عنوان کتاب تولستوی را میسازد و اندیشه های او را در زمینه ی هنر و زیبایی شناسی محتوا میکند، همواره پاسخخی بحث انگیز داشته است. گفتگو در باره ی هنر و نقش آن، دامنهای دراز دارد و بی گرافه اندیشه ی هنرمندان و هنر پذیران را برای سده های دراز، بیوسسته به خود سرگرم داشته است. لیکن دانش انسان پرده از رازهای کهن این پدیده ی جادویی برداشته است. انسان آگاه و قریب به ختمی زمان ما، دیگر برای پی بردن به کاربرد هنر از گمان و قیاس یاری نمی گیرد بلکه به کمک دستاورد های علمی ژرفای تاریک مناسبات اجتماعی را می کاود و از نقش هنردر جامعه آگاهی می یابد.

به هر رنگ، همینه که تولستوی در آغاز اثرش این پرسش را که ((هنر چیست، چگونه است ؟)) مطرح نموده، چنین پاسخها بی کرده است: « پاسخ مرد عادی، جواب دوستدار هنر، و یا حتی خود هنرمند، چنین خواهد بود که هنر، معماری، بیکر تراشی، نقاشی، موسیقی و همه ی اشکال شعر

است و می پندارد آنچه را که در باره‌ی آن سخن می گوید، تما می مردمان، آشکارا و مطلقا دریا فته اند. شما خواهید گفت: و لسی در معماری ساختمانهای ساده‌ی وجود دارند که موضوع هنر نیستند. از این گذشته، بناهایی که خود را موضوعات هنری جلوه میدهند و بی قواره و بد ریخت اند، نمی توانند موضوعات هنری شماخته شوند.

پس کجا می توان از هنرناشنایی جست؟

همین موضوع در باره‌ی بیکر-نرانشی و موسیقی و شعر هم صادق است. هنر در تمام اشکال خود، از یکسو یا آنچه عملا مفید است هم مرز است و از سوی دیگر، با کوشش هایی که در باره‌ی هنر شده است و به ناکا می انجامیده، هم سرحد است. در دیده‌ی پاسخگو، چنین عینماید که همه‌ی این سایل، مدت ها پیش حل شده است و بر همگان پس آشکار است.

این چنین مرد عادی خواهد گفت: هنر فعلیتی است که زیبایی را نمو دار میسازد.

پس از يك سلسله تعاريف و توضیحات از هنر، تو لستوی دیدگا هما و پندار های متفاوت و گونه گونه را در مینه به بررسی و ارزشیابی می گیرد و می نویسد: ((برای اینکه هنر را دقیقا تعریف کنیم، پیش از همه لازم است که بدان همچون يك وسیله که سبلت نگریم، بلکه هنر را یکی از مشراط حیات بشری بشناسیم.

آنگاه که به زندگی اینچنین نگریم، ناگزیریم که هنر را یکی از وسایل ارتباط میان انسانها بدانیم.

هر يك از محصولات هنر، این نتیجه را دارد که گیرنده‌ی

تأثیر آن محصول هنری، بسا بوجود آورنده‌ی هنر، و با تمام کسانی که در عصر او، پیش از او، و یا بعد از او، همان تأثیر هنری را گرفته اند و یا خواهند گرفت، رابطه‌ی خاصی پیدا می کند...))

اینکه هنر چگونه آغاز میشود؟ به باور نویسنده‌ی ((هنر چیست؟)) هنر آنگاه آغاز می گردد که «انسانی با قصد انتقال احساسی که خود آنرا تجربه کرده است، آن احساس را در خویشتن برانگیزد و به یاری علایم معروف و شماخته شده‌ی ظاهری، بیانش کند». وبعد چنین مشال میزند: ((پسری که از بر خورد با گرگ ترس را تجربه کرده است، این بر خورد را تعریف میکند و برای اینکه در دیگران نیز همان احساسی را که خود تجربه کرده است برانگیزد، خود را، و وضع دور و برش را، جنگل را، بی خیالی خویشرا، وبعد، نگاههای گرگ را، حرکات او را، فاصله‌ی بین خود و گرگ و چیزهای دیگر را شرح میدهد.

اگر به پسر، دوباره، در حین بازگ کردن حادثه، همان احساسی که در جریان واقعه تجربه کرده بود، دست دهد و احساس به ششوندگان سراسر کند و سبب شود که آنها نیز از همه‌ی آن مراحل حسی که گوینده گذشته است، بگذرند، این هنر است.))

کتاب «هنر چیست؟» بعد از اینکه منشاء هنر را به کاوش و جستجو می گیرد، سیر هنرها را دنبال میکند و پس از آن در زمینه هنر طبقات عالی و هنر مللی، کنکاشی را به میان می آورد و سپس در فصلی دیگر موضوع هنر

تقلبی را پیش می کشد و ایضاح میدارد که: «سه چیز به تو میدهد آثار هنر تقلبی کمک میکند. آن سه اینهاست:

- ۱ - پاداش قابل توجهی که هنر مندان درازاء آثار خود میگیرند و بالتبجیه، حرفه‌ی شدن کار هنر مندان.
- ۲ - نقد هنری.
- ۳ - مکاتب هنری.

همچنان کتاب ((هنر چیست؟)) ضمن مبحثی با طرح این پرسش که «از لحاظ محتوا، هنر خوب باید، کدام است؟» بر پاسخها بسوی داور می نشیند و هنر را یکی از دو وسیله‌ی ترقی بشریت میداند. در پی آن طی مباحث جداگانه پیرامون هنر دینی و هنر عامی، حرفه‌ها و بحثهایی را برآه می اندازد و در آخرین صفحات خود از «رسالت هنر در زمان ما» سخن میگوید و با این سطور موضوع «هنر چیست؟» را پایان می بخشد: ((رسالت هنر در زمان ما، عبارت از اینست که از حوزه‌ی عقل، این حقیقت را که سعادت انسانها در اتحاد آنها با یکدیگر است، به حوزه‌ی احساس انتقال دهد... شاید در آینده، علم راه آرمانهای نو و عالی تر دیگری را بروی هنر بگشاید و هنر آنها را تحقق بخشد، لیکن در عصر ما، رسالت هنر روشن و مشخص است. مساله‌ی هنر مسیحی، تحقق اتحاد برادرانه‌ی آنهاست.))

کوتاه سخن، ارج و بهای کتاب «هنر چیست؟» تو لستوی را همین بس که «رومن رولان» نویسنده نامدار جهان در موردش گفته است: «تو لستوی در این کتاب همه‌ی بساط وامانده‌ی دنیای کهن را بدور می ریزد».

- پایان -

- هنر -

د نننۍ ایشیا او افریقا له مجلې څخه د ع. پټنوال ژباړه
د سرژي سچنگو لیکنه .

ستر عربي کار تو نيست علي فرزت

له دی وروسته زه د د مشق په پوښتونو د ښکلو هنرونو په دیار تمنت کی شامل شوم. دلته مایوازی د خان دخوراګ او پوښناګ له پاره کار کاوه ځما کورنی د پیره بیوزلی وه، او هغه مرستی ته اړه وه... په دی وخت کی زما بدنصیبی او بدبختی زور واخست او په کورنی می بیوزلی بیخی زیاته شوه، ټول هیواد یاغي ښورښو نو ونیو او حکومت واوښت، سیاسي گوندونه سره جلا شول، د پیر وخت وروسته می د هغی مجلۍ سره هم مرسته پیل کړه چی، د کورنیو چارو وزارت له خوا د (پولیس) ادارې لاندی خپریده، وه ورځ د یو لیس دمجلې دلیکنۍ د هیئت یوتن له ماڅخه وپوښتل چی علی اداثوره دورځپانی هر یو مخ ستاله رسمونو څخه ډک دی، ته رښتیا ووايه ما هیڅکله داسی فکر نه کاوه چی د هنر مندا نو یوه ډله به ستا دنا مه لاندی فعالیت وکی ته څرنگه کولای شی چی یو کارتون به یوه ورځ کی و باسی؟؟

مبارزی جوش اخیستی ؤ. په دی وخت د فرانسی پښت گرو زما هیواد ته دخپلوا کی غوښتو نکو دټکولو له پاره خپلی لښکری سره له توپونو راواستولی او دلته یی په پیرو ښارونو بمباری وکړی او ځما په ښارد(همه) کی یی هم ډیرکو رو نه ویجاړ او په کنډوا لو واړول. په وړو کتوب کی زما نړی لید ځما د خلکو دمقاومت څخه الهام واخیست چی د امپریا لیزم او کورنی ارتجاع پرضد جنگیدل، زه لاکوچنی وم او په لو مړنی ښوو نڅی کی می لوست کاوه چی په رسامی می پیل وکړ، کله چی زه پنځلس کلن شوم نود ښکیلاک ضد جګړی په هکله می کارتون په الجزایر کی د(الایام) په ورځپاڼه کی خپورشو. ملګرو به می زه دی ته رابولم چی خپل کارتونه د(الثوری) دورځپانی دلیکنی هیئت ته دکتنی له پاره ورواستوم چی په ورځپاڼه کی خپاره شی، او تل به یی لیکو نه را استول چی ((گرانه فرزت ته! راشه اودورځپانی له پاره کاروکه...))

ماد علی فرزت سره دسوری په مرکز کی په هغه ستره کافی کی چی هلته ددغه هیواد ستر لیکوال ورځپاڼه! لیکو نکي او هنر مندان راټول وو وکتل، علی یو اوږد قدی او خوشال طبعه سړی دی. کله کله یی په مخ کی خپګان او قهر هم لیدل کیږی. هغه دخپل هیواد له پولی آخوا هم ښه نوم لری، دده کارتو نو نه دبلغاری، برتانیسی، فرانسی، متحده ایالاتو او ځینو عربي هیوادو په ورځپاڼو او مجلو کی خپاره شوی دی او(الثوری) په ورځپاڼه کی هره ورځ چاپیږی. دده دروښانه خو، له رازو نو ډکو رسمونو څخه معلومیږی چی وخیلو خلکو ته دخدمت په روحی ژوندی دی، دی درشو ت خوړونکو اوبیوروکرا تانو خیر ی په ښه توګه دکاغذ په مخ انځوری. د علی نه می دروغې نه وروسته وپوښتل: (کله نړی ته راغلی؟) هغه راغبرګه کړه: ((زه ددوهمی نړیوالی جګړی په پای کی زیږیدلی یم، دا هغه وخت ؤ چی په سوری کی ملی خپلوا کی غوښتو نکسی

پېښيری.

علی چی دا خبره کو له نو په
 قهقهه پی وځندل او دکافی پیاله یی.
 دمیز په څنډه کیښوده او ویویل:
 ((خلک ځان بی له کوم یاد دابست
 څخه په طنز په اوځندا راوستو نکي
 حالت کی وینی. خو کله چی زه یو
 رسم وکارم نو تصا دفا کت مې
 هغه څه رسمیري چی په زړه کی یی
 لرم، دلیکنی د هیئت غړی ته می
 وویل: چی دشپی دناو خته پوری
 کینم اوبه خپل کارتون باندی کار
 کوم، زه په کارتون باندی دپرزیاړ
 پری باسم کله چی یوه ورځ ورځیا نه
 راوخی نو دبلې ورځیا یی له پاره د
 مقالو دلیکلو اودکارتون دجوړولو
 پسی شم، زه نیمه شپه خپل کارتون
 دچاپ خونی ته استوم اوسهار د
 وخته په ورځپاڼه کی خپور شوی
 وی، نو ویلای شم چی څما کارتو-
 نونه ډیر نوی وی اود هغو پېښو
 سره سمون خوری چی د یووی
 ورځی او یوی شپي په جریان کی

ماتری و پو ښتل ((داو لسی
 ستادکوچنیانو رسمو نه خپه
 معلومیږی اته خو یوڅو شحا له
 طبیعی سړی یی او کوچنیان
 څنگه ؟

کوچنیان خو دسبا نیا لگی دی
 اوددوی له پاره دروزنی ښه سا حه
 باید هم شته وی، خوزه کوچنیان
 ځکه خپه رسموم چی زیا تره
 فلسطینی او لبنانی کوچنیان د
 لوزی اوبدو خوړو له لاسه مړه
 کیږی اوسمه ور څنه لری، نوځکه
 زه دارنگه میتود اختیاروم او مادا
 عادت اخیستی دی چی کوچنیان
 خپه اود ژړا په حالت کی
 رسموم ((.

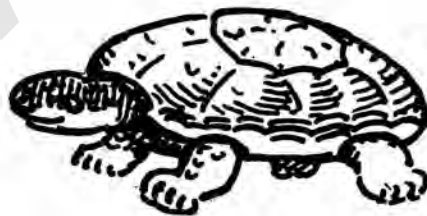
علی فرزت په ۱۹۶۸ کال کی
 خپل آثار په بین المللی کارتو نی
 ښوونو کی دښوونی له پاره وړاندی
 کړل اودآسیا یی او افریقا یی
 آرتمستانو جایزه یی وړی ده ...

علی زیاته کړه: ((زما په گروهه
 کارتون بایدتل دټولنیزو سختو
 ستونزو سره سرو کارو لری،
 اودنورو خندو ل باید دکورتونیست
 وسله وی. انځور باید په سا لمه

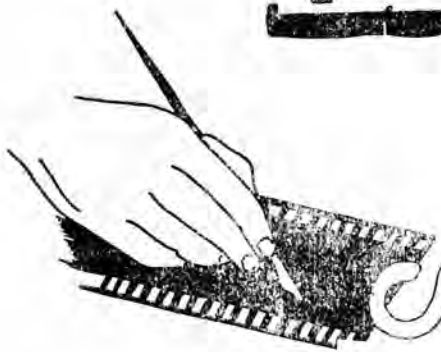
توگه هغه څه په خپل انځور کی
 ښکاره کړی چی د خلکو د احساسونو
 پوری تړلی وی او یاد خلکو احساسات
 بیر ته ور وگرځوی، دادی
 دارشت بڼه)) ما علی ته د خدای
 په امانی په وخت کی وویل:

((ملگری علی، ډیر بڅښنه
 غواړم ستاسی وخت مـــو
 ونیو ...))

ده راغبرگه کړه: (خوا هڅس
 کوم ... امید دی چی ز مادخبرو او
 ایډو څخه دی څه گټه اخیستی وی...)
 موږ دهغه فانوس درنا په
 مرسته چی دکافی په خوله کی
 لگیدلي ود کافی څخه وو تو او
 ښار په کوڅو کی خواړه شوو ...

سيناريو و سيناريسټ

فيلمنامه و فکلمنامه نويس

هنر هويدا

اگر آگاهي گسترده سينمايي يك سيناريسټ خلاق مي تواند کارگردان را در جريان فلمبرداري و کارهاي بعدي تهيه فلم کمک نمايد، عدم آگاهي يك سيناريسټ ناشي و ناآشنا بار موزو فنون و امکانات و محدوديت هاي تصويري سينما، دستور زيده ترين کارگردان را مي بندد.

يك کارگردان موفق و وارد به خوبي مي تواند از يك سناريوي کامل و دقيق بهترين فلم بسازد، ولي ناممكن خواهد بود تا خبره ترين کارگردان از يك سناريوي بي مقدار و فاقد ظرفيت هاي هنري انري قابل پذيرش بپردازد.

فلمنامه نويس علاوه بر آگاهي از چندهوچون هنر سينما غالبا با فعالين سينما، به خصوص کارگردان و فلمبردار مستقيما در تماس است و با آنها به مشورت و مفا همه مي پردازد.

«مارگريت دوراس» سيناريسټ فلم «هيرو شيما، عشق من» در رابطه با اين مساله و كيفيت گروهی کار در سينما، مي نويسد:

ميدهد، از طرف ديگر و سعيت و گستردگي و پيچيدگي پروسه تهيه فلم را نيز آشکار ميسازد.

دست اندر کاران سينما اعم از سيناريسټ (فلمنامه نويس)

داير کتر (کارگردان)، مونتازور (پيوندگر)، کمره مين (فلمبردار)،

سوند مين (صدا بر دار)، لايت مين (نور بر دار)، نقاش و ... علاوه بر

تخصص در محدود کار خود، بايد از تماهي مساييل خيل در تهيه

فلم آگاهي داشته باشند. پروسه سه گانه تهيه و توليد فلم يك کل

بهم پيوسته است.

از اينجاست که (آيز نشتاين)

سينماگر بزرگ، بعد از تهيه

سناريو و نوشتن شو تنگت

اسکرپت به دستياران و فعالين

سينمايي اش مي گفت: کار فلم تمام

است. فلم راسا خته ايم، صرف

فلمبرداري آن باقي مانده

است.

آيز نشتاين به مثابه سينماگر

مؤلف بر تماهي لحظات تهيه

فلمش تسلط داشت.

((آنچه که از نهاد خود فر ياد بر ميآورد که گفته شود، را هي براي گفته شدن باز خوا هديافت. مهم اين است که شما، در درون خود، حرفي، چيزي براي گفتن داشته باشيد!))

اينگمار برگمن

پروسه تهيه و توليد يك فلم هنري و داستاني سه مرحله مشخص را دربر مي گيرد:

الف- نوشتن سناريو يا فلمنامه.

ب- عمليه فلمبرداري (بشمول تهيه شو تنگ اسکرپت يا نقشه و پلان فلمبرداري بوسيله کارگردان).

ج- فعاليت هاي مختلف فني و لابراتواري. شستن و چاپ فلم، مونتاز يا پيو بندگري و صدا برداري و ...

سينما از يك جهت هنري است مستقل، از جهت ديگر هنري است تر کيبي. هنري وجود ندارد که توسط سينما مورد استفاده قرار نگيرد. اين مساله اگر از يك طرف عنوان بهترين هنر را به سينما

«هر گز بدون را همتا بی ها ی آنها (آلرنه کار گردا نوژا ر یو مدیر فلمبر دار ی) موفق نمیشد م. هر گز پیش از آنکه با آنها به مشورت ببر داز م و به انتقاد های آنها که در عین حال موثر، هوش- مندانه و ثمر بخش بودند گوش کرده باشیم، به قسمتی از داستان اثرم دست نمی زدیم».

در اینجا خوا هیم کو شید تا حدود، ظرفیت ها، مشخصات و ویژگیهای فلمنا مه را در مقایسه با انواع دیگر ادبی برشماریم. زیرا اصولا سناریو بیشتر به ادبیات تعلق دارد و یکنوع جدید ادبی به شمار میرود.

فلمنا مه مثل بیس (نمایشنا مه) زمان و ناول جزو آثار ادبی محسوب می شود. در آغاز پیدایش سینمای هنری و داستانی، فلمنا مه بر اصل روش نمایشنا مه نویسی، نوشته می شد. امروزه سناریو تکامل نموده، به طرف زمان متمایل می شود. سناریست امروزه در بیان افکار خود آزادی بیشتری یافته است. این آزادی در گذشته متعلق به زمان نویسنده بود. صدای خارج از کادر (آواز- غیبی)، مونولوگ (تک گفتار- گفتار درونی) به اضافه بازی و موسیقی و نور پردازی و رنگ و عوا مل مختلف دیگر سناریو نویسنده را کمک میکند تا مثل گذشته یک گوینده ساده نباشد. امروزه فلمنا مه نویسنده با حفظ آنکه خودش نا مرئی است، بر صحنه تأثیر فعالی است.

فرا نویسندگان فلمنا مه را سناریو می نامند. سینما گران انگلیسی زبان به جای فلمنا مه یا سناریو اسکریت «یا اسکرین پلیسی» می نویسند.

معمولا سناریو نویسنده را کاغذ را از وسط به دو قسمت تقسیم میکنند. در قسمت راست صفحه، صحنه و فضا و حالت را تشریح نموده، در بخش چپ صفحه دیالوگ یا گفتگو و گفتار را می نویسند.

یک فلمنا مه شامل چندین فصل یا اصطلاحا «سکوئنس» میباشد. هر فصل می تواند شامل چندین صحنه یا اصطلاحا «سن» باشد. فلمنا مه نویسنده فصل های مختلف را از یکدیگر جدا میسازد و همچنین صحنه ها را، برای تشخیص این فاصله ها می تواند از علائم و نشانه های نوشتنی استفاده نمود.

یک سناریو می تواند چندین فصل و یا صرف دارای یک فصل باشد. فلم «طناب» از ساخته های (آلفرد هیچکاک) صرف از یک فصل تهیه شده بود.

فلمنا مه در حقیقت عبارت است از یک نوشته فنی یا نقشه کاربرای کار گردان و دیگران. فلمنا مه را می توان با طرح یک ساخته یا مقایسه نمود و آن بدینگونه که مهندس با دیدن طرح یک ساخته یا مقایسه شده فکر کند. ولی یک خواننده عادی از خواندن یک سناریو چیز زیادی نخواهد فهمید.

همچنان می توان سناریو را با نوت موسیقی مقایسه نمود. یک آدم عادی از دیدن یک نوت موسیقی چیزی نخواهد فهمید، ولی یک نفر آهنگساز با خواندن نوت می تواند آهنگ کاملی را با تمام جزئیات آن بشنود و احساس نماید.

((سناریو مثل نوت موسیقی یا طرح ساختمانی، وسیله ای در دسترس «تکنیسین» که اینجا منظور ما از تکنیسین ((کارگردان)) است، می باشد. کارگردان این نقشه کار را به «اصوات و تصاویر» تبدیل نموده ساختمان مکتبی به نام فلم از آن می سازد».

در اینجا ابتدا به شرح بخش نخست یا نیم اول پیکر سناریو پرداخته بعد سراغ بخش دوم یا نیمه دوم پیکر آن می رویم.

گفتیم که بخش نخستین شرح و تجسم فضا، حالت و چگونگی صحنه می باشد. در این قسمت فلمنا مه نویسنده حد اکثر از کلمات و جملات ساده و آسان و قابل فهم بهره می گیرد، تا کارگردان بدون کوچکترین ابهام و گنگی و پیچیدگی کلام بتواند صحنه مطلوب و مورد نظر نویسنده فلمنا مه را در ذهن خود مجسم کند. در این بخش لفظ از بار ادبی و هنری بی بهره یا کم بهره است. حد اکثر کوشش در جهت تشریح روشن صحنه، چگونگی عملیات و درگیری و... تمام توانایی کلام در خدمت تجسم واضح صحنه، همین

برای روشن شدن بهتر مطلب بالا بخش از نا مه «گورکی» را که به «فیدین» نوشته از کتاب ((مفهوم فلم)) سرگی آیزنشتاین نقل می کنیم:

«نوشته اید که از این مساله، یعنی اینکه نوشتن چگونه است، نگران هستید؟ من بیست و پنج سال است که ناظر این مساله چگونگی همه ران را تحت کمرده است...

آری، آری این يك مسئله جدی است و من خود نیز راجع به آن نگران بوده ام و هنوز هم هستم و تا آخر عمر خواهم ماند. برای من این مساله به این صورت مطرح شده است که من باید آنچنان بنویسم که مردی را - آن مرد هر حرکتی که می خواهد باشد از بلا ی صفحات داستانی که را جمع به او می نویسم، با حد اکثر نیروی ملموس جسمی از مو - جودیت او، به ظهور در آورم و از ورای واقعیت نیمه تمثیلی او که خود نماد است او را ببینم، لمس کنم و احساس نمایم، هسته و جان کلام همینست و سر مسئله در همین نهفته است...

فلما می نویسی باید آدمها، حوادث، رویدادها و فضای کلی اثرش را چنان مجسم کند که کارگردان بتواند همه را ببیند، لمس کند و احساس نماید.

سناریو را وقتی از بیرون و قبل از تهیه فیلم ببینیم عبارت است از نقشه اصلی کار کارگردان، ولی هرگاه آنرا از درون فیلم تهیه شده ملاحظه نماییم، جزئی از يك کل شمرده می شود.

شعر، رمان و داستان کوتاه هر يك در مقایسه با سناریو يك کل اند نه جزئی از يك کل، مستقل اند، نه وابسته. ولی سناریو جزئی از يك کل (فیلم) می باشد و وابسته است، نه مستقل.

فلما می باشعرو داستان فرق دارد. در شعر، داستان، فلما می و هر نوع هنری حرکت وجود دارد. ریتم در شعر توسط وزن ایجاد می شود. در داستان سیر حوادث و رویدادها حرکت ایجاد میکند. در سینما تصویر

به کمک مو نتاژ یا پیوند گری ریتم و حرکت ایجاد می کند.

در بخش نخست فلما می باید از خیالپردازی های شاعرانه و احساسات رمانتیک اجتناب نمود. صحنه ها را باید واضح و صریح مجسم نمود. مثلاً اگر قرار است که بگویم ((يك شب كرختو سرد زمستان است)) باید این سردی و كرختو و رخوت ناشی از آن را با دقت مجسم ساخت.

((نو یسنده سناریو باید خود را از تاثیر شعرو حتی رمان در نوشتن بخش نخست سناریو بر حذر دارد. سناریو بدون در نظر گرفتن گفتار آن عبارت است از: ۱- نقشه کاری برای کارگردان و دیگران.

۲- جزئی از يك کل که فیلم نامیده می شود و ارزشی در این حد دارد.

۳- ارزش لفظی در فلما می، فقط در تجسم و قایع و حوادث و حالات و مناظر می باشد، نه در زیبایی و ظرافت کلام.

۴- در نوشتن فلما می تجسم تصویری صحنه ها جای خیل - پردازی شعر و داستان سرایی را می گیرد)).

حال برویم سراغ بخش دوم یا نیمه دوم پیکر فلما می، یعنی بخش گفتار و گفتگو یا اصطلاحاً «دیالوگ».

دیالوگ در فلما می با گفتار در پیسو رمان تفاوت دارد، اما می پس یا نمایشنا می گفتار است همراه با چند اشاره مختصر درباره صحنه و عملیات بازیگران. کارگردان تیاتر از متن نمایشنا می می تواند حرکتها و حوادث و

اعمال و حرکات را دریابد. درحالی که در فلما می گفتار اندك بود و بیشتر از همه روی تجسم تصویری مناظر و رویدادها تکیه می شود.

با يك آزمایش ساده بخوبی می توان تفاوت میان نمایشنامه و فلما می را دریافت. شما می توانید با خواندن يك نمایشنا می به کمک نیروی تخیل خود، صحنه را در ذهن خویش مجسم نمایید. ولی با خواندن يك فلما می نمی توانید چنین توفیقی را نصیب شوید. زیرا تجسم فصلها و صحنه های يك فلما می فقط در فلم می تواند تحقق یابد. شما هر قدر هم از نیروی تخیل تان مدد بگیرید قادر نخواهید بود تا به جای کمر و حرکت نموده، فصلها و صحنه ها را با هم پیوند نمایید.

گفتار فلم مانند تصاویر آن سریعی و گذری است. از اینرو در فلما می حد اکثر باید زیاده را سلب، روان، ساده و مؤثر - استقا ده نمود.

((با فت محکم بین جملات مختلف، ارتباط از گانیست میان گفتار و تصاویر، استقاده از ((تدا می)) ما توسط صحنه های قبلی و گفتارهای آن. در رمان قهرمان می تواند اوج و حضیض داشته باشد، يك بقا ل در آخر رمان به فیلسوفی مبدل گردد و ... در فلم باید یگانگی و انسجام حرکت و گفتارش حفظ شود. به خاطر آنکه سینما بر گردانی از زندگی حقیقی و صادق تر است نوع هنر است.

محدودیت زمان در سینما نسبت به تیاتر و رمان برجسته تر است. زمان در فلم متراکم

و پرس شده است. ز مان در فلم
تسریع می شود. از جهت
دیگر زمان در ارتباط با طول
صحنه های فلم تعیین می شود فلم
بیشتر با چشم بیننده سرو کار
دارد تا بر حرفی. سینما هنر کم
حرف است. کمتر کسل کننده
و ملال آور است.

در بخش دوم فلما می نویسنده
برای پرواز تخیل بیان احساسات
رقت انگیز و زیبایی هر چه بیشتر
کلام خویش و ... دست باز
دارد.

اکثرا دیالوگ علاوه بر تخیل
و احساس، به مهارت تکنیکی نیز
احتیاج دارد، دیالوگ را می توان
نوشت، اما چگونگی تکلم،
ریتم و ضرب آن، آنچه که میان
گفته ها روی میدهد، همه از
مسایلی است که باید به دلایل
عملی حذف گردد. چنین تصویری -
ناهمه مفصل و مشروحی غیر قابل
خواندن خواهد بود.

اینکار بر گمن (فیلسوف -
سینما) می نویسد:

" من میکوشم بصورتی قابل
فهم توضیحاتی در مورد محل
پرورش آدمها و فضای داستان در
تصویر نامه ام بگنجانم. اما
موفقیت این کار به توانایی
نویسنده می رسد و قوه درک خواننده،
عواملی که همیشه نمی توان پیش
بینی کرد. بستگی پیدا میکند

در اینجا به عنوان مثال یا مورد
تطبیقی برای آنچه گفته آمد قسمتی
از فلما می ((هیرو شیما، عشق -
من)) را نقل می کنیم:

- مرد روی تخت خواب نشسته
است و سگری را آتش می زند
وزن را با حالت انتظار بی بزگ
از نظر می گذراند. گهگاه سایه

زن مو قعیکه لباس می پوشد از
روی او می لغزد. حال مرد سوال
می کند:

مرد: تو در هیرو شیما با
جاپانی های زیادی آشنا شده ای؟
زن: اوه، بلی، من با چند نفری
آشنا شدم و لی ... نه آنطور
که باتو ... مطمئنا نه ...

- مرد لبخندی می زند. هر دو
می خندند.

مرد: من او لین مرد جاپانی
زندگی توام؟
زن: آری،

- صدای خنده ای آنها شنیده
می شود. زن دوباره ظاهر میشود
و در حالیکه روی هر سیلاب تکیه
می کند می گوید:
زن: هی-رو-شی-ما.

- مرد چشمهایش را به پایین
می دوزد و بسیار آرام سخن می-
گوید:

مرد: تمام دنیا خوشحال بود.
تو با تمام دنیا خوشحال بودی.
- مرد با همان لحن به سخن
خود ادامه میدهد:

مرد: يك روز زیبای تابستان
در پاریس بود. این روز را برایم
تعریف کرده اند. اینطور نیست؟
زن: هوا به طور قطع خوب
بود.

مرد: چند سالت بود؟
زن: بیست سال. تو؟
مرد: بیست و دو سال.
زن: تقریباً همین. نه؟
مرد: در واقع همینطور است.

- زن در حالیکه کاملاً لباس
پوشیده است، در لحظه ای که
کلاه پرستاری خود را مرتب میکند
ظاهر می شود. او به عنوان

پرستار صلیب سرخ ظاهر می -
شود. با حرکتی تند در کنار او
می افتد یا اینکه در کنارش
دراز می کشد. زن با دست مرد
بازی می کند. با زوی برهنه ای او
را می بوسد. مکالمه ای عادی بین
آنها برقرار می شود:

زن: معمولاً در زندگي چه کار
می کنی؟

مرد: معماری، کمی هم
سیاست.

زن: آها، پس به خاطر
اینست که باین خوبی فرا نسوی
صحبت می کنی؟

- هر دو می خندند. زن دیگر
تعجبی نمیکند. هر نوع تفسیر
دقیق تر از سیاستی که مرد دارد
کاملاً غیر ممکن است زیرا بدین
وسیله سیاست جنبه ای نوایی
تشریفات پیدا می کند. علاوه
بر این خیلی هم کودکانه خواهد
بود. نباید فراموش کرد که فقط
مردی از جناح چپ می تواند
اینطور که او حالا صحبت میکند،
حرف بزند. و اینکه تماشاگر همه ای
قضایا را فوراً همینطور درک کند،
بخش خاصی پس از اظهار عقیده ای
مرد در باره هیرو شیما.

مرد: فلمی که تودر آن بازی می-
کنی چه نوع فلمی است؟
زن: فلمی است در باره صلح.

- غیر از فلمی در باره صلح
دیگر چه نوع فلمی می شد در
هیرو شیما ساخت؟ فوجی با یسکل
سوار با صدای گوش خراش عبور
می کنند. بین زن و مرد بار دیگر
آتش اشتیاق بالا می گیرد.

مرد: می خواهم دوباره ت را ببینم.
- زن حرکتی می کند که نشانه
استثناک اوست.

زن: فردا در همین ساعت من از اینجا دور شده ام و عازم فرا نسه ام.

مرد: راست میگوید؟ تو در این باره چیزی به من نگفته بودی.
زن: راست می گویم (سکوت - کوتاه) چرا باید اینرا به تو می-گفتم؟

مرد درعین حالیکه غافلگیر شده است، جدی میشود.

مرد: پس باین علت بود که تو دیشب گداختی به اناقت بیایم؟ چون آخرین روز اقامت درهیرو-شیما بود؟

زن: به هیچوجه. من حتی در باره اش فکر هم نکرده بودم.

مرد: وقتیکه تو صحبت میکنی من از خودم می پرسم که آیا تو دروغ میگوئی یا راست است.

زن: من دروغ نمیگویم. من راست میگویم. اما برای دروغ گفتن به تو دلیلی نمی بینم. راستی چرا؟

مرد: راستش را بگو ... از این نوع جریان ها ... زیاد برایت اتفاق می افتد؟

زن: نه آنقدر زیاد. ولی گاهی اوقات پیش می آید. من مرد هارا دوست دارم.

زن: سکوت کوتاه.

زن: میدانی، اخلاق من مشکوک است.
زن لبخند میزند.

مرد: منظورت از اخلاق مشکوک چیست؟
مکالمه بسیار آرام است.

زن: نسبت به اخلاق دیگران شک میکنم.

مرد خیلی می خندد.
مرد: می خواهم ترا دوباره ببینم، با اینکه هواپیمایت فردا صبح زود پرواز میکند، با اینکه اخلاقت مشکوک است ...

لحظه ای می گذرد. لحظه عشق باز گشته.

زن: نه.
مرد: چرا؟
زن: به همین علت. (عصبانی).

مرد دیگر حرفی نمیزند.
زن: تو دیگر نمی خواهی بامن حرف بزنی؟

مرد: (آرام. بعد) می خواهم ترا دوباره ببینم.

مرد: هر دو در راهروی هو تل هستند.

مرد: درفرا نسه به کجامیروی؟ به نوری؟

زن: نه. به پاریس (سکوت) نه. دیگر هیچوقت به نورس نمیروم.

مرد: به طور انتخابی. مو نو لوک (تک گفتار درونی زن):

(نورس شهری است که مرا عذاب میدهد.

نورس شهری است که من دیگر دوستش ندارم.

نورس شهری است که مرا به وحشت می اندازد.)

زن به آنچه گفته شده یا گفته است اضافه می کند. خودش را در آینه اش تماشا میکند:

زن: من در نورس جوان بوده ام و دیگر هیچوقت در تمام زندگیم به آن جوانی نخواهم بود ...

مرد: جوان - در - نورس.
زن: بلی. جوان در نورس و یکبار هم حتی دیوانه. دیوانه در نورس.

...

دیالکتیک فرا موش کردنو به خاطر آوردن موضوع اصلی سناریو و فلم ((هیرو شیما، عشق

من)) را تشکیل میدهد. این فلم امکانات بیانی تازه ای را که قبلا از مشخصات ویژه رمان نو بود، به جهان سینما وارد نمود. تجزیه و تحلیل ضمیر آگاه و بخصوص جریان خود بخودی و سیال ضمیر ناخود آگاه زبان تصویری پیدامی-کند و به کمک تصویر و نمادهای تصویری بیان می شود. تصاویر پویای سینما از تهفته ترین نهادهای شعوری، فکری و روانی انسان معا صر نمود های قابل لمس می پر دازد دنیای شناور تصاویر سینمایی ایستاترین حالات، نمودها و پدیده های هستی را تر ک می بخشد آنچه که در دنیای غنی و پیچیده سینما اهمیت درجه اول دارد مسأله احساس است. یک سناریو و یایک فلم را در قدم نخست باید حس کرد دراین محدوده حس مقدم برادراک است. درست مثل موسیقی. برای ادراک یک پارچه موسیقی ابتدا باید آنرا حس کرد. ((فلم یکی از جالبترین رسانه های هنری دنیاست. در فلم مانند موسیقی. مستقیما با احساس خود سروکار داریم. می توان پس از تماشا ی فلم به تفکر پرداخت اما ابتدا باید آنرا احساس کرد)).

استراوینسکی موزیسین بزرگ می گوید که هیچگاه در تمام سالهای آخرینش هنری اش نوتی از موسیقی را درک نکرد، بلکه آنرا احساس کرده است، در اینجا به یک حقیقت قابل توجه دیگر می رسیم و آن اینکه

نوشتن فلمنامه بر بنیاد احکام خشک و قرار دادی اخلاقیات و عقاید و مفکوره های معین، بعد

را تضعیف میکنند و شکل جرو
بخت و بر خورد عقاید را پیدا می-
کند. در چنین حالتی بیشتر از
همه شخصیت ها و کرکتر های
البر اقصا ن می پذیرند. از طرف
دیگر در چنین حالتی مشکل است
که کرکتر های آدمها جنبه طبیعی،
حقیقی و انسانی خود را حفظ
کنند. در مواردی از این قبیل
کارگردان باید تا حد امکان کمتر
از مطا هر مختلف و دیا لوگ-
استفاده کند و سعی بر ای-
جاد شده باشد که شخصیت
درونی و واقعی افراد مختلف
را عرضه بدارد. ارزش يك
فلمنامه و يك فلم در حقیقت بع-
ل طبیعی بودن کرکتر ها از نظر
سبکولوژ يك است و این همان
عالمی است که داستان را بسیار
مؤثر و دلنشین میکند»

وقتی نور کثیف می گفت که
هنگام نوشتن به آدمها می-
اندیشم، به همین مسئله اشاره
می کرد. پس فلمنامه نویس باید
آنچه ن بنویسد که آدمها یش
تا حد اکثر نیروی ملموس جسمی
و روانی ظاهر شوند تا ازورای
واقعیت نیم تحلیلی آنها که خود
نماد است، آنها را دیده بتوانیم.
لمس کنیم و احساس نماییم.

فلمنامه و در مجموع سینما
مرحله عالی تکامل هنر نمایشی
است. زمان و مکان - دو بعد
اصلی و اساسی هستی - که
لایتناهی و بی مرز اند، در سینما

به صورت ویژه ی مورد بهره بر-
داری قرار میگیرد: تسریع
زمان، کشش یا تطویل زمان،
استقلال از زمان، تسلط بر مکان
و خلاصه بازی بازمان و مکان.
در نهایت با آوردن حر فهای از
«اینگمار بر گمن» بزر گتر ی-
فلمساز عصر ما، گفته ها و نه
گفته ها را خلاصه میکنیم:

((فلم برای من، چیزی بسیار
مهم آغاز می شود. اظهار نظری
تصادفی، گفتگوی مختصر،
یا واقعه ی دلپذیر اما مه آلود که
با هیچ موقعیت بخصوصی ربطی
ندارد. فلم می تواند چند ن-
موسیقی، یاساقه نوری در آنسوی
خیابان باشد. گاهی اوقات هنگام
کار در تئاتر، هنر پیشه های
را در نظر خود مجسم میکنم که
برای نقش های که هنوز ایفا
نشده است، ساخته شده
اند... همه ی اینها به منزله ی
تأثیرات زود گذری هستند که به
همان سرعت که در ذهن پدیدار
می شوند، نا پدید می گردند.

با اینهمه حالتی همچون رویا های
دلپذیر، از خود در آدمها بر جا
می گذارند. این حالت، حالتی
ذهنی است و نه داستانی واقعی.
اما آنگاه از تداومی ها و تصویری های
بازور است. مهمتر از همه چنین
حالتی شباهت به رشته ی نخ
روشن رنگینی دارد که از حفره
تاریک ضمیر ناخود آگاه بیرون
آمده باشد، چنانچه شروع به

بیرون آوردن این رشته نخ کنم، و
این کار را با دقت انجام دهم،
آنوقت فلم کاملی به وجود خواهد
آمد. این ماده اولیه برای یا فتن
شکل معینی تلاش خواهد کرد و
آنچه آن به حرکت خواهد افتاد که
ابتداء کامل و نیمه خواب به نظر
خواهد آمد. جنبش این ماده با
ارتعاشها و ریتم های همراهِ
خواهد بود که نسبت به هر فلم،
بسیار ویژه و بی مانند است...
اگر این ماده اولیه به حد کفایت
نیرو پیدا کند که برای ساختن
فلمی بتوان از آن استفاده کرد،
تصمیم به تجسم بخشیدن آن خواهیم
گرفت. آنگاه کاری دشوار و بسیا ر
پیچیده یعنی تبدیل ریتمها، حالتها،
فضا، التها، فصل ها، لحن ها،
و رایحه ها به واژه ها و جمله ها، به
تصویر نا مهای قابل فهم، به میان
خواهد آمد...»

پایان

منابع و مآخذ:

- ۱ - مجله سینما چاپ تهران
شماره های ۱-۴.
- ۲ - مفهوم فلم از سرگسی -
آیزنشتاین.
- ۳ - ((هیرو شیما، عشق من))
از مارگریت دوراس.
- ۴ - مجله تماشا، سال ششم،
شماره ۲۹۵.
- ۵ - فلم و کارگردان از دان-
لیو ینگستن.

گوناگونی هنرها

نقاشی

رنگین آسمان امپرسیونیسم

هگل فیلسوف بزرگ آلمان در قبال گوناگونی هنرها بر این باور است که: ((...نیروی عینی فرای فرای و فوق انسانها - جود است که «ایدهی مطلق» نام میگیرد و گوناگونی هنرها ناشی از پیچیدگی و غنای این ایدهی مطلق است، چرا که یکنوع هنر نخواهد توانست به خودی خود و به تنهایی ایدهی مطلق سرشار از آتاپایه بی پروا تبیین کند. بر این است که انواع گوناگون هنر لازم است تا معنا را سرشار از ایدهی مطلق را بدهد)).

«لیو نارد داوینچی» معماری، موسیقی، نقاشی و بیکر تراش شمشیر، تنوع هنرها را بر بنیاد گستردگی ذهن هنر آفرینان، استوار دانسته است.

گوشتش هگل از جهت اینکه در جستجوی کشف و شناسخت علل عینی بود، قابل تأمل است. ((عالمی عینی موجود است که

پیچیده درونی و هم انگیز در سبیده می گنگ به حیرت در نگی می کند، پس سرا سیمه بر گسترهی خشک و تشنه ی صحرا سم می کوبد و زیر تن آفتاب، عرق از بیخ گوشها می چکاند و در کف دست تفتکرده اش به شگفتی چشم بر پرده ها، گنگی ها، رنگها و لحظه های ناشناخته می دوزد. هنر آن سرگردان ر هر وی ست که در مهارش نمی توان نگاه داشت. هنر پیشا پیش میتا زد، قافله سالار است و ...))

در میان خانوادۀ پر جمعیت هنرها، هنر نقاشی، موسیقی، رقص و تمثیل، نسبت به انواع هنری دیگر سالمندی بیشتری دارند. در کنار هنرهای کهن، هنرهای دیگری داریم که خیلی جوان و نواند، مانند: سینما، کارتونی، بوستر و اخیراً هم تلویزیون که لقب هشتمین هنر را کما بی نموده است.

در اینجا بر سشی مطرح می شود و آن اینکه: با چه معیاری می توان این همه تنوع و گوناگونی را توجیه و تفسیر نمود؟

در قلمرو آفرینش هنری، غنای غریبی به چشم می خورد. چه در زمینه گوناگونی هنرها چه در ساخت گزینش اشکال و فرمهای گونه گون، مکتبها، سبکها و ... آفرینش هنری بر دو ستون استوار و ماندگار هستی و روان آدمی اتکا دارد: اندیشه و تخیل. دوبری مرزو و ناگرامند. اینکه انسان هنر مند چگونگی اندیشه بی کرانه است و اینکه چگونگی و تاجا تخیل میکند، همچنان بی مرزو بی کرانه است.

پس نابخردی خواهد بود اگر بخوایم تو سن سرکش و مهار نشدنی آفرینش هنری را لگام بزیم و به درنگ و ایستایی وادارش نماییم. و باز هم نابخردانه خواهد بود اگر آفرینش و آفریده های هنری را در چهار چوب قالبهای از پیش ساخته محدود نماییم و افقهای بالندگی و باروری هنر و آفرینش را بادهایم.

((هنر آمانی من آن است سرخ برهنه و یال افشانده ای است که بر دشتی باز می تازد و در

گونگونگی هنر ها را باعث می شود. ولی این سبب به هیچ روی ایده‌ی مطلق و فرا بشری نیست، خود زندگی است. (و مزید بر آن گو- نا گونی شیئی تصویری یا مورد تصویر نیز است).

در اینجا علل ذهنی و روانی گوناگونی آفرینش هنری را نباید از نظر دور داشت.

«کارل گوستاو یونگ» روان- شناس بزرگ عصر ما، برای آفرینش هنری دو منشاء روانی یادو شکل جداگانه‌ی ذهنی قایل است، که اولی را شکل روان - شناسی» آفرینش و دومی را شکل «شهودی» آفرینش مینامد.

شکل نخست به قلمرو شعور آگاه آدمی تعلق دارد و زندگی احساس او را میسازد. مثل حوادث زندگی، رابطه ها، درگیری ها، شورش ها، عشقها، سرنوشت و شهوت و طبیعت و ... یعنی هر آنچه که از محدوده روانشناسی بیرون نیست. ((آثار هنری بی- شماری به این گروه تعلق دارند: بسیاری از رمانهایی که درونمایه‌ی شانرا از عشق محیط، خانواده، جنایت، جامعه، می گیرند و همچنین اشعار حاوی بند و اندرز. قسمت عمده اشعار غنایی و درام های تراژیک و کمیک از این زمره اند)).

یونگ برای تصریح هر چه بیشتر نظر خود ((فاوست)) را مثال می آورد. قسمت اول فاوست را شکل نخست آفرینش یعنی روان شناسی و بخش دوم را آفرینش (شهودی) نام می نهد.

«قسمت دوم همه شرا یسط قسمت اول را باز گو نه کرده است. تجربه‌ی که در آن مصالح بیان هنری را فراهم آورده دیگر

برای ما آشنا نیست. چیزی غریب و شگفت است، از پستی ذهن بشری سر چشمه گرفته است و نشان دهنده آن مغاک زمان است که ما را از عصر های ماقبل بشری جدا می سازد. یابیه یاد آورنده جهان مافوق بشری تضاد نورو ظلمت می باشد. این تجربه‌ی بدوی است که از فهم بشری فراتر می رود و از اینرو انسان در خطر تسلیم در برابر آن است. ارزش نیروی این تجربه ناشی از عظمت آن است. این تجربه به از اعماق زمانه های ناپیدای کرانه بر می خیزد، بیگانه و سرد، چند پهلو، ابلیسی و غریب گونه است.»

بدینگونه رنگها، خطها، حجمها فوراً آنها در حیطه‌ی هستی آدمی، معنا و مفهوم مشخص و مهارت بیانی ویژه‌ی کسب میکنند که بی آن، موسیقی، نقاشی، پیکر- تراشی و ... نمی تواند خلق شود. پس عوا مل عینی و ذهنی باهم، گوناگونی هنرها را سبب می شوند.

هنرها را به صورت مختلف نوع بندی کرده اند. نوع بندی بر اساس زمان، مکان، تصویر و بیان و اخیراً هم تقسیم بندی آن- هابر معیار شیئی و حرکت که تفاوت زیادی بانو عبندی قبلی ندارد. «گوناگونی هنرها، بیان عینی گوناگونی در حیات و سر- شاری و غنای نیازهای استاتیکی است.»

باذکر این مقدمه میرویم سراغ امپرسیو نیسم در نقاشی:

امپرسیو نیسم عصیان هنر - مندانه ایست در بطن جامعه‌ی شکل گرفته و متحجر بورژوازی. علم کردن نوعی «هنر گزینی» در مقابل

«سود گزینی» صورتی از درون گزینی انسانی در مواجهه با برون گزینی خشک و حقیر. پناه بردن به دنیای باشکوه هنر، آفرینش هنری و عالم رنگین نقاشی، آمیخته با تأثیرات، شورها و عواطف انسانی. پرداختن به طبیعت و انسان، به روشنی کشیدن زیبایی های طبیعت و هستی طبیعی. بیرون شدن از موزیم و کارگاه و دل- سپردن به پهنای نا کرانمند طبیعت، گریز از شکوه و جلال پر زرق و برق و مطمئن و پرداختن به نمود های گذرا و شتابنده‌ی طبیعت و هستی آدمی. گراشی مثبت و غالباً خوشبینانه نسبت به زیبایی و خوشبختی، ایجاد دنیای دیگری برای هنر آفرین، دنیای زیبا، دلپذیر، مؤثر و تاثیر تیری رها شده از چله‌ی رنگین کمان نقاشی، بسوی چشمهای کهنه بین و سود پرست قرن نوزده اروپا. و در نهایت ضربت کوبنده‌ی برفری هنر میایی شده و فر هنگستانی (اکادمیک). هنری که بوسیله نشتر قلم فیشر کالبد شکافی شده است. این هم نتیجه نهایی تشریح دقیق و موشکافانه اش: «... مجموعه‌ی آثار فرهنگستانی ها، آثار کسانی که مورد تایید و تحسین قرار گرفتند - دوزخی است انباشته از تیرگی و ظواهر فریبی. بی مقدار، مطمئن و از سالوس لبریز نگاره های بی ارزش، همجواری با صحنه های از زندگی روزمره، سر بازان سلحشو ر، زنان برهنه که تن آنها به صاف و لغزندگی ژلاتین است ...

این نوع هنر فرهنگستانی، همراه با کلاسیسم پوچ خود،

با انتقال اشکال گه‌ن که محتوی آنها مدت‌ها پیش از بین رفته با پندار گرایی سفارشی خود، باشور پردازای خود که به وسیله عواطف کاذب اشک به چشم می‌آورد و ضمانت‌ها تر دستی پستان‌ورانی را نمایان می‌سازد، یکی از فرآورده‌های مستهجن جهان بورژوازی بود که در روند تلاشی قرار داشت.

باری، به سال ۱۸۷۴ در استودیو عکاسی نادارواقع در فرانسه، نمایشگاه نقاشی بی به صورت غیر رسمی گشایش یافت. در این نمایشگاه اثری از مونه نقاش جوان فرانسوی وجود داشت که نام آنرا ((احساس، طلوع آفتاب)) گذاشته بود. روزنامه نگاری به نام «لوروا» بعد از مشاهد تابلوی مونه، با طنز ویژه‌ی خود شش نوشت: «این آقای هنرمند حق دارد نام تابلوی خود را «احساس» یا ((تأثر)) بگذارد، زیرا من از دیدن آن واقعا متأثر شدم»

از این تاریخ به بعد نمایشگاه‌دهندگان (کلود مونه، روناور، پیسارو، سیسلی، سزان، دوگا، گیومن و موریزو) تأثیر گرایان یا امپرسیونیست‌ها نامیده شدند. این نام توسط خود نقاشان نیز با کمال میل پذیرفته شد.

تابلوی ((احساس، طلوع آفتاب)) گویای این حقیقت بود که آفریننده آن در پی تسخیر لحظات زودگذر، شتابنده و متغیر زندگی است. تسخیر جلوه‌ها و نمودهای آنی طبیعت و هستی آدمی.

سزان گفت: ((هر آنچه ما می‌بینیم پراکنده است و ناپدید میشود طبیعت همیشه یکسان است، اما چیزی از آن بر جانی ماند. هنر ما باید حال و هیجان تداوم را به طبیعت بدهد، با ظاهرها سخن همی‌دگر گویی‌های آن. هنر باید به ما این توانایی را بدهد که طبیعت را ابدی احساس کنیم)).

هربرت رید در حاشیه‌ی این گفته یادداشت جالبی دارد: این عقیده که در پس پشت ظواهر متعدد، یک واقعیت پای بر جا نهفته است و وظیفه‌ی نقاش این است که آن واقعیت را بر ملا کند، یک تصور مابعد طبیعی در باب نقاشی است، اما تصویری است که هنر نقاشی را باعالیترین جنبه‌های شعری فلسفه مربوط می‌سازد.

بدینگونه در ضبط جنبه‌های فرازنده‌گی و طبیعت، هیچ‌چیزی مانند نقاشی امپرسیونیستی یا مابعد امپرسیونیستی ظریف و موفق نیست. این نقاشی تجلی کامل جنبه‌ی تغزلی یارنگت رخساره‌ی طبیعت است. یعنی آن جنبه‌ی زیبای طبیعت که با تغییر نور پدید می‌آید و ناپدید میشود. این نقاشی شعر مختصری است. اما چنان ترو شیرین است که نمی‌توان تصور کرد که انسان از آن دست بردارد.

در آثار امپرسیونیست‌ها نور و رنگ ارکان اصلی آفرینش هنری و القاء و انتقال احساس را تشکیل میدهند. رنگ در نقاشی امپرسیونیستی عنصری حیاتی است چیزی در حدیک فعالیت غریزی و فکری. رنگ یعنی تجسم و ترسیم

حالت، ذهنیت، عواطف و شور. ماهونه زمین و یا حضور طبیعت. از اینجا است که نقاش امپرسیونیست به تقلید از طبیعت نمی‌پردازد بلکه از آن الهام می‌گیرد. در میان نسخه‌های رنگی طبیعت، در پی تسخیر رنگ اصلی است که خودش می‌خواهد رنگی که الهام بخش آفرینش نقاش است و آنچه که بر بنیاد آن آفریده می‌شود ساخت و پرداخته تخیل خود نقاش می‌باشد.

کشفیات جدید فزاینده و شناسایی امکانات بالقوه انواع مختلف رنگها و ظرفیت ترکیبی آنها، نقاشان جدید را یاری نمود تا آثار بی‌بدیل بیافرینند.

امپرسیونیست‌ها در رابطه با رنگهای طبیعت و نور خورشید و جلوه‌های ترکیبی آنها، احکام و نظریات جسورانه‌ای ارا نه نمودند.

((کار نقاش ترسیم صحنه‌های واقعی و طبیعی است، بدون تخریف و مبالغه و خیال پردازای بدون شائبه‌ی احساسات... نقاشان ریا لیست نیز کاملاً واقعین نبوده‌اند. زیرا اگر مابه منظره‌ی نظر کنیم، آنچه می‌بینیم یعنی آنچه بر صفحه‌ی قرنیه‌ی چشم ما از دیدن منظره‌ی نقش می‌بندد، عموماً غیر از آنست که نقاش ریالیست بروی پرده می‌آورد، مثلاً نقاش ریالیست چمنزار را سبز می‌کشد، اما حقیقت اینست که چمنزار سبز در مسافت دور آبی به نظر میرسد. و نیز رنگ چمنزار در نور ملایم صبح بارنگ

چمن در نور تند نیمروز یا نور
سرخ فام غروب یا روشنا یی
شما مکاه یکسان نیست ... گذشته
از رنگ در توجه دفعی به منظره‌ی
حد اشیاء نیز که در ذهن ماروش
و صریح است. صراحت و وضوح
ندارد، مبهم و نامشخص است.
نقاش واقع‌بین آنست که همین
ابهام را در پرده بنمایند و خالت
(ذهن) را در کار «چشم» محدود
سازد.

بدینگونه اساس آفرینش
امپرسیونیست‌ها بر بنیاد توجه
به ال‌آنی و گذرای مناظر، یعنی
پرداختن از «بود» به «نمود»
استوار است.

قرن نزد هم در اروپا قرن
تناقضات و اصداد است. بازتاب
تناقضات اجتماعی را در عرصه
های مختلف عقیدتی، فکری،
هنری و ادبی به خوبی می‌توان باز
شناخت: ریالیسم و ضد ریالیسم
پندارگرایی و ماده‌گرایی، راسیو-
نالیسم و امپرسیونیسم، درون‌نگری
و برون‌نگری و... در نهایت این همه
تفاوتی تر به یک سنتز هنری، که
بازتاب سنتز کلی جامعه بود،
انجام می‌دهد. و همین سنتز بود که
در سده‌ی بیستم هنر نو را ایجاد
نمود. امپرسیونیسم در واقع
مایه اصلی و تهداب و پایه هنر
نقاشی نوین به شمار می‌رود.
امپرسیونیسم نیست کوشید تا «زیبایی» و
«واقعیت» را با هم گره بزند.
امپرسیونیست موجودی است
خوشبین که هر چند در حیات
شخصی و اجتماعی خود از فقر
و محرومیت و عدم پندیرش رنج می-
برد، در دنیای پهن‌تر و رنگین-
نقاشی هایش در امان است و
امیدوار، نوعی لذت گرای در هنر.

رئسا نس، «نمایندگان نقاشی
ادامه همان لذت‌گرایی عهد
رئسا نس» (که به اصطلاح درو-
شنایی کامل روز کار می‌کردند)
باشکوه‌ترین آثار هنر لذت‌گرا را
به وجود آوردند، جذبه‌ی طبیعت
و زمین در وجود آنان به قدری
عمیق بود که عملاً تحول هنر-
بصری پنج قرن بعد را پایه‌گذاری
کرد. آخرین نمایندگان بز رنگ
هنر لذت‌گرا، هنر لحظه‌ی گذرا،
هنر نورو هوا، امپرسیونیست-
های قرن نوزدهم بودند.

امپرسیونیست‌ها تمام عمر
خود را وقف شناسایی و کشف
خصوصیات نورو رنگ نمودند و
در این راه آنقدر پیش رفتند که
حساسیت و منطق زیبا یی‌شناسی
شان از برداشت زیالیست‌ها پیش
گرفت و اصول استاتیک‌شان به
نقاشی نوین قرن بیستم انتقال
یافت.

وان گوگ نقاش بز رنگ
امپرسیونیست در رابطه با چگونگی
تکنیک کارش و بهره‌برداری از
ویژگی‌های رنگ و نور بیان
صریح و واضحی دارد که در
اینجا آنرا مرور می‌کنیم:

«می‌خواهم بر تری دو ست
نقاش خود را که قافیه‌ای دلنشین
و موهای بور دارد نقاشی کنم،
نقاشی دو ستم مانند نوای دلنشین
بلبل است. می‌خواهم شخصیت
این دو ست نقاش و محبتی را که
نسبت به وی احساس می‌کنم در
کارم پیروانم. برتر تش را تا
حدی که می‌توانم دقیق می‌سازم
معدالت احساس می‌کنم کارم
ناقص و ناتمام است. برای اینکه
بر تری را تمام کنم، قیدو شرط را
کنار گذاشته و در رنگ آمیزی

آزادی عمل می‌گیرم، در نشان
دادن رنگهای موی بورش مبالغه
می‌کنم و تارنگهای نارنجی و زرد
کروم و حتی زرد لیمویی پیش می-
روم. به جای دیوار معمولی اتاق،
از فضای عمیقی از شدیدترین
رنگهای گوناگون آبی برای زمینه
استفاده می‌کنم. در نتیجه صورتی
روشن و صوفیانه روی رنگهای
متنوع آبی به وجود می‌آورد که
مانند ستاره در آسمان نیلگون
میدرخشد...»

...

نخستین جلوه امپرسیونیسم
را در نقاشی‌های «ادوار مانه»
(۱۸۲۳-۱۸۸۳) می‌توان مشاهده
کرد. مانه در سال ۱۸۶۵ با آفریدن
تابلوهای زیبا و نوینی به جای
پرداختن به جزئیات، به تأثیر کلی
رنگ و حرکت توجه نمود. این-
حقیقت را می‌توان در یک سری
نقاشیهای او به نام ((مسابقات
اسب دوانی لون شان)) ملاطفه
نمود. در این نقاشی‌ها خطوط،
پویایی و تحرک اسبها را نشان می-
دهد و هیجان جمعیت هم توسط
لکه‌های رنگ نمایانده می‌شود.
زمینه یا پشت‌میدان اسب‌دوانی
توسط رنگهای آبی روشن و سبز
کار شده است. این مشخصات و
ویژگی‌ها در مجموع از پیدایش
امپرسیونیسم خبر میداد.

«... انقلابی که برای سهولت
کار با اسم مانه مربوط شده یکی از
کاملترین انقلابات تاریخ است،
نه فقط در نقاشی بلکه در همه
فعالیت‌های بشری. در واقع
مانه فقط نقطه‌ای است که در آن یک
جریان کند و ناگزیر به حداکثر
خود می‌رسد... مانه در همان‌آوان

جوانی اعلام کرد که میخواهد آنچه را می بیند نقاشی کند. و نه آنچه را دیگران دو ست میدارند ببینند... شاید خلاصه مطلب جنبش امپرسیونیسم این باشد که بگوئیم امپرسیونیسم منشوری است که در برابر طبیعت قرار دارد.

از سال ۱۸۷۰ به بعد ما نه بیشتر از پیش به طبیعت و فضای آزاد روی آورد. فضای نقاشی هایش گسترده تر و رنگینتر گردید. بایشروان نقاشی امپرسیونیسم (موننه، انوار، بیسارو، سیسلی و...) همونا گردید و باآفریدن تابلوی معروف «چاشت روی چمن-زار» هبری فکری امپرسیونیسم عا را نصیب شد.

یکی از سیماهای درخشان نقاشی امپرسیونیسم «اوگوست-رونواز» (۱۸۴۱ - ۱۹۱۹) است. رونواز به خانواده فقیر و تهی دستی تعلق داشت از اینرو ((کمتر درس خوانده و بیشتر خود آموخته بود)). او در رنگ شناسی تبحر غریبی داشت و نوار با تمام فقر و تنگدستی اش نسبت به زندگی خوشبین بود. در آثار او همه چیز زیبا، دلپذیر و خواستنی است. تماشای نقاشیهای رونواز آرامش سکرآوری به بیننده میبخشد. ولی باتاسف کارهای او را بعد از مرگش بیشتر از جایگاه ندارد. تابلوهای او را در سالهای زندگیاش تا چهل و پنجاه فروکش می خریدند. ولی در سال ۱۹۲۸ یکی از تابلوهایش به قیمت یکصد و بیست و پنج هزار دلار به امریکا فروخته شد. ((از میان نقاشان قرن گذشته کمتر کسی را میتوان یافت که زندگانی و روح دوره ی خود را به این خوبی

در آثارش منعکس کرده باشد. وقتی که محقق کنجکاو آینده برای مطالعه جنبه های بصری این دوره به آثار نقاشان نگاه کند، در آثار سزان یا گوگن یا وان گوگ از این حیث چیز مهمی نخواهد یافت. در آثار موننه و دگا و تولوز لوترک گوشه های عجیبی از زندگی را خواهید دید، اما فقط در آثار و نوار است که رنگ و شادی و کیفیت خاص زندگانی روزانه را خواهید یافت. به این معنی، رونواز در نقاشی گویا ترین نماینده ی روزگار خویش است.

تابلوی «احساس، طلوع آفتاب» کلود موننه (۱۸۴۰ - ۱۹۲۶) معروف ترین اثر امپرسیونیستی است. چنانچه نام مکتب نقاشی امپرسیونیسم از این تابلو به عاریت گرفته شده است. در این تابلوی موننه رنگ آبی روشن بیشتر به کار گرفته شده، بستر دریا و آسمان با آن رنگ روشن آبی شان یکانگی به خصوص دارند. فقط دایره سرخ فام خورشید با رنگ آبی کانتراست ایجاد میکند و بعد از آن اشعه پارچه شده خورشید به روی آب که به شکل نقاط کوچک و پراکنده به نظر می خورد. در این تابلو از تجارب علمی رنگ و تاثیر نور استفاده نشده است. موننه در قبال رنگ و نور بیشتر به تجربه و احساس ساده و اولی خود اتکامی کرد تا خصوصیات علمی و دقیقاً تجربه شده رنگ و نور موننه به جای ترکیب رنگها غالباً از رنگهای اصلی استفاده می کرد. تناسب کلاسیک، توازن خطوط و نظم و هماهنگی اشکال، برای او چندان اهمیتی نداشتند. او در پی صید جلوه ها و نمودهای آنی و گریزان طبیعت بود.

چهره درخشان دیگر در زمینه نقاشی امپرسیونیسم «وان گوگ» (۱۸۵۳ - ۱۸۹۰) می باشد. وان گوگ هر چند خیلی دیر در سال ۱۸۸۰ وقتیکه بیست و هفت سال داشت به نقاشی روی آورد و خیلی هم زود درست ده سال بعد بدرود حیات گفت، ولی گنجینه ی گرانبهائی از نقاشی هایش را به یادگار گذاشت. وان گوگ سر نوشت غم انگیزی داشت. داشته های او اینها اند: فقر و تنگدستی، تنهایی و بی یابوری، شکست در عشق، رانده شدن از اجتماع و در نهایت دست زدن به خودکشی.

او در نامه ی به برادرش می نویسد: «من باید در این نبرد برای روزهای سخت پیرو زگردم گرچه چیزی نممانده آب از سرم بگذرد و آینده رانمی توان پیشبینی کرد، ولی هر نوع سختی را تحمل میکنم و زندگی را به رایگان از دست نخواهم داد»

وان گوگ رانقاش «خود آمو ز» خوانده اند. او مردی بود سخت گیر، پرکار و خستگی ناپذیر. گویی همیشه سخن پر معنای و ایسار نقاش، در گوشش طنین انداز بود که: من این کار را در مدت دو ساعت منتهی و لی برای آنکه آنرا در دو ساعت بسازم، منتهی کار کردم.

وان گوگ در به کار بردن رنگ های دلخواه خود ترس نداشت و مخصوصاً در آغاز تجارب هنری برخلاف بسیاری از نقاشان «خوب» نمی ترسید که مبادا کارش «خراب» شود. هدف وان گوگ عمق و معنای کار بود نه خود کار، به خاطر همین عمق و معنا و بخاطر بیان صریح و روشن و گویای

سیمای واقعی طبیعت و همچنین به خاطر ترکیب هنری کلیات موضوع، همیشه آماده بود از جزئیات و صورت ظاهری صرف نظر کند. او می‌گوشید تا آفریننده سیمای هنری طبیعت باشد نه‌کافی‌کننده و عکاس آن. وان‌گوگ در نامه دیگری به برا درش می‌نویسد: «... با آنکه ناخوش هستم نمی‌توانم بدون چیزی که از خودم بزرگتر است زندگی کنم، یعنی زندگانی ام، توانایی آفرینش ... و من در یک تابلوی نقاشی می‌خواهم یک چیز تسلی بخش بگویم، همان‌طور که موسیقی تسلی بخش است. من می‌خواهم مردها و زنهارا با آن جنبه‌ی ابدی نقاشی کنم که سابقا به وسیله هاله نشان میدادند و ما حالا سعی می‌کنیم با درخشش ولرزش خود رنگ نشان بدهیم».

بازی، آنچه بر کوه‌های عمر امپرسیو نیسمم صحنه می‌گذارد. فردیت و گریز آن از جا معه می-

باشد. امپرسیو نیست به خاطر اثبات واقعیت خود می‌شود، نه برای به‌کرسی نشاندن یک واقعیت اجتماعی. او به خاطر هنر عصیان می‌کرد، نه بخاطر جامعه. او به خود می‌پرداخت نه به مردم.

«بدین ترتیب امپرسیو نیسمم به مفهوم می‌نشانده‌ی زوال‌نشانده‌ی چندپاره شدن و غیرانسانی شدن جهان بود، ولی ضمناً، در «فصل ممنوع» و طولانی سرما به داری بورژوازی بین ۱۸۷۱ و ۱۹۱۴ امپرسیو نیسمم اعتلای افتخار آمیز هنر بورژوازی، خزان‌ی زین، خرمی‌دیررس و پرما یه شدن عظیم و سایل بیان موجود برای هنر مند بود. ماباید هر دو سوی تضاد و هردو سوی تناقض درونی را دریابیم. برای اینکه حقیقت امپرسیو نیسمم را ادا کنیم، باید به‌سرسشت مشروط به اجتماع آن بی‌بیریم و توفیق فناپذیر آنرا محترم بداریم».

منابع ماخذ:

- ۱- ((بررسی هنری و اجتماعی امپرسیو نیسم)) از - روئین پاکباز.
- ۲- «معنی هنر» از هربرت رید، ترجمه‌ی نجف دریابندری.
- ۳- ((انسان و سمبولها)) از کارل گوستاو یونگ و دیگران. مقاله «سمبولیسم در هنرهای بصری» از - آنیله یافه.
- ۴- «ضرورت هنر در روئید» تکامل اجتماعی» از - ارنست فیشر، ترجمه‌ی فیروزشیروانلو.
- ۵- «انتقاد کتاب» مقاله ((روان-شناسی و ادبیات)) از گوستاو یونگ.
- ۶- «درشناخت هنر زیبا» از - ج. ج. اف، ترجمه‌ی ح. صدیق.
- ۷- ((واقعیت کلی هنر، و ادبیات کنونی)) از - محمود دولت آبادی.

خط دی تور حرفونه منځ دی پا ښی د کتاب دی
شغل د کتاب دی بل کتاب ر اخځه یووې
(رحمان بابا)

هنر او شعر د ټولنیز ژوند انځور کاري

دیمو قرا تیسو پلي دی چي:
(له غني) (جولا گک) څخه موا بدل
او ښو ندول زده کړل، له
تو ټکي څخه مو دکورونو جوړو لو
پړاونه یاد کړل، له بلبل او نو رو
آوازو یو نکو مر غانو او الوتو نکو
څخه مو سندر ی زده کړی (۲).
دمشهور پوه او عالم کانت په
عقیده دری ډول ښکلي هنرو نه
شته: ژبني، تجسمي لکه معمار ی
او مجسمه تراشي، احساس
(حس بیروني تاثيرات) لکه
هو سیکي. خو د ژبي هنر بیاد خبرو
او شعر څخه عبارت دی (۳).

پوهان وایی چي هنراو ادبیات
باید په حقیقي ډول ټولني ته
وپاندی شي او ریا لیستی انځور
وکاړي، که داسي نه وی دالینا -
سیون او د پردی کید نی مفهوم غوره
کوی. په تاریخي لحاظ کله چي په
هنر او ادبیاتو کی دالینا سیون او
پردی کیدنی ستو نخي ته گوته
نيسو، پدی واقعیت باید پوه
شو چي په هنري ژوند کی هغه
آثار چي ((هنر مند انسان)) خلک

څیر یو هنر دی کولای شي یوه ډیره
پیچلی ټولنه د خپلو ټولو کړنو
او مشخصاتو سره سره دبیلایلو
اسلوبونو له لاری وڅیړي، د
ادبیاتو غوره والی او ارزښت په
دی کی دی چي د ټولو ټکا مل په
بیلو بیلو مرحلو او حالتو نو واپوی
او ټکا ملی پریکړی بدلون په کی
راو لی.

د باید تل و منل شي چي د هنر
او ادبیاتو د منشا په برخه کی
هیڅکله هم باید دانسانانو د کار
عمل او کړنو په نظر و نه
لویری، دا ځکه چي د همدغو
هڅو او شرایطو په رڼا کی خلکو ته
ددی توان پیدا کیری چي د هنر او
ادبیاتو په را منځته کولو بوخت او
په مینه پری لاس پوری کړي،
ددی نظریي په برخه کی د
ځینون یونان فیلسوفان دیمو -
قراتیس او ارسطو په دی عقیده وو
چي هنر او ادبیات د طبیعي نړی او
ټولنیزو حقایقو د تقلید نه منشاء
اخلی (۱).

جوته ده چي دانسانانو د ژوند
طرز، تفکر او را شه در شه د
پیدایښت له وخت نه تر دی د مه
پوری دمادی ژوند د سیخي او
مستقیمی اړیکی محصول دی.
ددی اړیکی له مخی په څر گنده
سره وایو چي هنر د ټولو ټکي دیوی
فکری غوره اوبا ارزښت پدی
په حیث دبشر په تولید ی هڅو
پوری اړه لری اودمادی ژوند
شرایطو څخه متاثره کیری، دا
وجه ده چي هنر او د ټولنیز ژوند
ټکا مل یوله بل سره بیخي تړلی
اوپه خپلو کی کلکی اړیکی
لری.

هنر د ټولو ټکي او ټولنیز ژوند
منعکس کوونکی دی چي انځوری
په ټاکلی او ورته بڼه چي څنگه
وی وکاړي، دا باید په یاد ولرو
چي هنر د خپل انعکاس تر څنگ
د ټولو ټکا مل سره یو ځای
وده او ټکا مل کوی، د ټولو لنډ
پیدایښت نه تر اوسه پوری د هنر
ټول ډولونه د ټولنی په تاریخي
ټکا ملی دوران کی منځته راغلی دی
ادبیات هم چي دنورو هنرو نو په

او رامنځته کړی دی خپل یی نه بولی بلکې په هغو کې یوه بله اراده شریکه بولی چی خانګړی علتونه لری، داسی هنرمند یییا خپل اثریوه داسی پدیده بولی چی دانسان استعداد او خلا قیت څخه او چتوی اوپه بله لاردتولنی نه ټیښتی.

د مثال په ډول شاعر او هنر مند په یو خاص حال کی شعروا یی پایوه تابلو وکار ی، ولی پری دی اوالیناسیون شوی شا عراو هنر - مند دغه شعر فوق العاده کاربولی یا خپله تابلو خپل اثر نه ګڼی بلکې په دی کی یوه بله قوه شریکه بولی، مګر په ټولنیز حالت کی د هنر مند پردی کید نه داسی حالت څرګندوی چی هلته هنر مند ځان دټولنی په یوه ګوښه کی موی، یعنی داسی چی نه د هغه حرکت دټولنی سره وی او نه دټولنی په وړاندی څه زی دی اونه خپل رسالت پیژنی، بس دالینا سیون او پردی کیدنی په صورت کی داسی یو موجودوی چی هرڅه خلک کوی یایی منځ ته راوړی هغه دټولنی دتکا ملی حرکت سره هیڅ سر نه خوری، ددی حال ښه مثال د دوسمی پیړی ادبیات دی چی دناخر ګند او پردی شوی ادب بیلګه ده. بدغه وخت کی کتاب او اثر یوازی د ستا بنی جو نګ یاد فتحی او بری ټیښه وی یا به چاته هدیه وه، یا به داسی یوو چانګا س او انځور و چی هیڅ هنری تنده نه پری ماتیده، داځکه چی دغه ډول ادبیات او هنر دټولنی دلا س بری هیئت دټو ندانه انځور دی چی منځګړی توپ یی دکاتو لیکي موسسی په لاس کی و. خود کشیش او روڼپامی

له پاره دی منځګړی توپ ما نانه در لودله، داځکه رون پامی او کشیش ځان په داسی یو لوری کی لیدچی. اصلا یی مو قعیت نه درلود. دغه حیاتی مو قعیت دیو ډول پوچ کلتور بنسټ شمیرل کیږی.

سار تروایی: ((هغه ادبیات چی له ځان نه الینا سیون او پری دی دخپل ځان د«نفی» له لاری ځان خپلوا که کوی او یوی مجر دی مری حلی ته رسیدی. په بل عبارت په اتلسمه پیړی کی ادبیات په مجرده تو ګه نفی کیدای شی. اود نو لسمی پیړی په پای کی په مطلق ډول ځان نفی کوی اود دغه بدلون او اوښتون په جریان کی هنر او ادبیات په تما مه معنی دټولنی سره خپلی اړیکي شلوی. او حتی نور لو ستو نکي هم نه لری)). پولان لیکي: ټول په دی پو هیږ و چی زمو ږ په زما نه کی دوه ډول ادبیات شته: ناوړه ادبیات چی په لوستلو نه اړخی (خو زیات لوستو نکي لری) او غوره ادبیات چی لوستو نکي نه لری (۴).

پولان داحکم تر کو مه ځایه پوری سم دی؟ البته دا جو ته ده چی ادبیات دنورو ټولنیز وېدو او موسسو په څیر کلتوری موسسه ده او کله چی په ټولنه کی ټولی انسانی اړیکي غیر انسانی شکل و لری یعنی پری دی شوی نو ادبیات هم د هغو داغیز ولاندی راځی او پردی کیږی یا دا چی پردی شوی اړیکي او مناسبات پردی شوی هنر منځته راوړی او ځان ګړی پوچ انځور کا زی د پولان اساسی پو ښتنه اوغو ښتنه داده چی په پردی او الینا سیون شوی ټولنه کی دغوره هنر له پاره به خو ښوو نکي دکو مه شی.

اوڅوک به وی چی دا سی هنر خوښ کړی؟

کله چی نوی او ریا لیستی جریان دانسان په ژوند کی راپیدا شو نو له دی سره سم ریا لیستیک هنر ایجاد شو او هنر دنوی جریان انځور وکیښ...

له بلی خوا دانسانانو دژوند په اوږدو کی دپیسو دقدرت په وسیله هروخت دانسان معنوی ژوند، د هغه ټولنیز ارمانو نه اود هغه دهنر او ښکلا پیژندنی احساس لو ت شوی دی. هنری هڅی چی ټولنیز ارمان او دښکلا پیژندنی هیلی او انځورونه لری هر و مرو دټولنیز پرمختګ څنډه ګرزی، همدغه حالت او وخت دی چی دټولنی په وړاندی هنر - مند ځان پردی بولی او په رښتیا دټولنی او ټولنیزو چارو څخه پردی شوی وی.

هنر دټولنیز ژوند دپسوی خاصی حلقی سره اړیکي لری. ښکلا په عملی تو ګه د حقیقت جذب کولو کړی ده، دا داسی حلقه او کړی نه ده چی دنورو حلقو سره څنګ په څنګ وی، دحقیقت په برخه کی دانسان دښکلا رویه په انسانی ټول ډول ډول اړیکو باندی سیوری اچوی. د هنر مقصد دټولنیز شعور دیوه شکل اودیو ډول انسانی خاصی سر - گرمی په تو ګه دحقیقت سره د انسان دښکلا درو یی او چال چلند انځورول اودټولنی دښکلا عملو نو ته پرمختګ ورکول او درجول دی. دانسانی شعور دغه شکل خاصی او ځان ګړی کردار ځکه دی چی دغه دحقیقت انعکاس اود هغه نقل په هنری مشابهنو سره کوی، د حقیقت نه زموږ مطلب هر هغه شی

دی چی دانسان نه چار چاپیره وی او انسان د خپل ژوند او سرگرمی دپاره پری بوخت وی لکه طبیعت، ټولنه، دانسان خیالات احساسات او جذباتو داخلي دنیا (۵) .

هنر ډیر پیچلی او په زیا تو مخو نو او شکلو نو کی جوتیږی، مونږ د هغه تجزیه کول لو مری په یوه آسان مثال سره وړاندی کو لی شو: هر څوک چی کتاب لوی، فلم، ډرام او یا رسم کوری نو به حتما په هغه کی ددغو دریو شیانو ارزیابی وکړی.

۱- لوستل، اوریدل، لیدل .
۲- آیا کتاب، ډرامه او یا رسم رښتینائی معلومیږی.

۳- تخلیق څه ډول افکار او جذبات راوینی کړل.

که چیری مونږ ژرتر ژر په دغو رجحاناتو وپوهیدو، نوو یلای شو چی مونږ د هنر دهر تخلیق اندازه دښکلا دارز بنسټ، صداقت او نظریاتی نقطه نظره په ښه وجه کولای شو. دایوه طبیعی خبره ده ځکه چی هنر دخپل جوهر له مخی ددغو دریو عناصرو مجموع په (ښکلائی، ادراکی او نظریاتی) په دغو دریو واړو عناصرو کی مونږ هنر یو دبل څخه په مطلق ډول بیلولی او جلا کولای شو. ددغو دریو دپاره کوم دلیل شته؟

ځینی دپورتنیو پوښتنو دپاره داسی دلایل وړاندی کوی چی هنر دادرارک دوهم نوم دی اودسانس څخه ځکه توپیر لری چی د هغه په ادراک کی دښکلا خاص تصور وی، مگر دسانس کی بیادغه ښکلا نشته، ځینی کسان بیا په دی عقیده دی چی هنر یوازی یوه نظریه ده او دسیاسی او اخلاقی خیالاتو سره

بی توپیر دادی چی هنر خیالات په هنری توگه سره په تمثیل کی وړاندی کوی. ځینی بیا داسی نظر لری چی هنر دښکلا یو داسی ډگر دی چی هلته یوازی (هنر د هنر دپاره) رول لری (۶).

دپورتنیو نظریاتو څخه ځکه یوه هم درسته نه ده چی هره یوه یی یو طرفه ده. خو ددی سره سره هم هره یوه یی د هنر دیوه ټاکلی اړخ عکاسی او انځور باسی کوم چی په طبیعی توگه په هغه کی موجود دی. دهنر جوهر اود هغه ممتاز خصوصیت هغه بوخت صاف څرگندیږی چی پورتنی دری واړه اړخونه او عناصرد هغه په یووالی کی وکتل شی (دا چی دا موضوع ځانته اوبه څیر نه غواړی دلی وړ څخه تیریږی و، بل بوخت به پری هر اړخیزه څیر نه وشی).

په لنډ ډول سره به ووا یو چی د هنر بنیادی امتیازی خصوصیت دادی چی د هغه دادرارکی اوتخیلی عناصرو و خصوصیت ښکلا تو ب دی. هنر مند دخپل چاپیریال

اود ژوند دمظاهرو اود هغو اندازه په ښکلی یا بدرنگ، دردناک یا خندا، پرمختلو نکی او یا وروسته او پیرته پاتی توگه سره وړاندی کوی، دهمدی کبله هنر داسی احساسات رابیداروی چی په هغه کی د مخصوصو جذباتو په شکل سره د حقیقت ارزیابی شوی وی، دښکلا جذبه دمظاهرو، انسان ستر - گرمی او هنری تخلیق دیو هیلود پاره یوه داسی طریقه ده چی دانسان د خوشالی، غم، قهر، میتی نفرت په څرگندونه کی مرسته کوی. دښکلا طبیعی احساس په کار

او مشغولتیا کی دگټی او پله خپله دانسان سره د خوشالی حس پیدا کوی. مارکس وایی چی: ((د هنر تخلیق داسی خلک

موندلی شی، کوم چی د هنر قدر کولای شی)). په دی توگه سره دتاریخی اوبه دجریان، ټولنیز تاریخی عمل او سانس او هنر ډیر مختگ په بنسټ انسان نه یوازی دخپل چاپیریال په برخه کی پوه ترلاسه کړه اود خپل ذهن افاق یی پراخه کړ بلکی خپلو حواسو او جذباتی جوړښت ته یی هم وده ورکړه او هغه یی وغور او، بالاخره انسان یی ددی وړ وگرز او چی هغه دی د حقیقت دښکلا خصوصیتو نو په برخه کی ورځ په ورځ ژوره پوه ترلاسه کړی، دانسان جذباتی جوړښت دهغه دکلتوری پرمختگ او ودی یونه بیلیدو نکی برخه ده، هنر دتخیلی، اخلاقی او ښکلا دزد - کړی یوه ذریعه ده. دښکلا، ادراکی اوتخیلی عناصرو په یووالی سره هنر خلکو ته دزده کړی یوه داسی خاصه اوبه زړه پوری وسیله ده چی په انسان باندی بی حد ژور تاثیر کوی...

هنر دسانس اوتکنالوژی سره چی پرله پسې ډیر مختگ په حال کی دی توپیر لری، بشر په او سنیو پیر یو کی په دغه برخه کی ډیر ځیرک او هوښیار شوی دی او پوه یی په بی ساری ډول غوږ یدلی ده. په دی کی شک نشته چی د (انشتین) فزیک (دنیوتن) تر فزیک زیات اوډیر پرمختللی دی، خو په دی باندی به څوک قناعت وکړی چی داو سنیو لیکوالو هنر د (شکسپیر) او (رائیه) له هنرو نو څخه لوړ او وخت دی.

البته به دغه بر خه کي به حوک
 هيڅ دليل ونه وايي ، خو سره له
 دې ستونځه په کي ليدل کيږي، دا
 په دې مفهوم چي وراندي تګ او
 ترقي په ساينس کي آسانه سره
 توضيح کيدای شي ځکه چي په
 ساينس کي شاته تګ نشته. هره
 نوي تيوري او فورمول پر مختګ
 دي. خو د مشخصو علمي کشفيا تو
 ټولنيزو نتيجو ته يوه کتنه موږ ته
 متناقض تصور په لاس راکوي،
 د مثال په ډول د (الکېو لو) تبخيري
 علمي بريالي توب و، خو له بلي
 خوا يې پر ټولنه باندې زيا ته
 ناوړه اغيزه کړې اوشيندلي ده.
 دانرژي هره نوي منبع دتوليد
 قواوودودې له پاره يوه پياوړي
 وسيله جوړوي خو ددغي گټې
 سره په ځنګ کي د خلکو دلوټولو
 له پاره يو ډير خطرناک عامل
 گڼل کيدای شي. په بل عبارت پر
 مختګ د بشري کوشن په هره
 ساحه کي ديوې مستقيمي کرښې
 په توګه نه شي ترسيميدای، البته
 دا يوه داسي منکسره کرښه ده
 چي مخکني پر مختګو نه او و قفي
 هم منعکسوي.
 جوتهده چي دانسان پر مختګ
 او ترقي د هنر له ترقي سره
 موازي درومي، انسان پر طبيعت
 اونړي باندې د خپل تسلط پو لوته
 پراخوالي ورکوي، افکار، احسا
 سات او ټولنيز خصوصيات يې
 وده مومي، دغه کار په هنر کي

انعکاس مومي اود هنر او شعر
 مضمون غني کوي (۷).
 په پای کي وايو چي هنر پوره
 ټولنيزه پديده ده، هنري کارونه
 يوازي هغه وخت بشپړ پايښت
 موندلی شي چي خلکو ته په زړه
 پوري وي، په دغه مفهوم سره هنر
 يومتري خاصيت لرونکی دی.
 حتی ويلای شو چي ديو تان او دوم
 دد موکراسيو «يوازي د آزادو
 خلکو له پاره نه مريانو له پاره» په
 پر تله د منځنيو پيړيو هنريو گام
 وړاندي تګ دی. په او سني
 زما نه کي دکتابو، فلمو، نوټو، ډيو
 گانو او تلويزيون درا منځ ته
 کولو کار هنري کارونو ته ژمنت
 ډير اهميت لري، دا ځکه ډير ځله
 دغه مطبوعاتي وسايل دومره
 دماډي گټي له پاره په کار نه وي
 لويديلي لکه چي دمعنوي تنوير له
 پاره ورڅخه کار اخيستل کيږي.
 شعر چي د هنر يوه خاصه برخه
 ده د هنر په ځير اجتماعي پديده ده
 دغه هنري پديده هم دنورو هنري
 پديدو په شان نيغ په نيغه نه ده
 را منځ ته شوي، بلکي دنړي په
 تاريخي جريان کي اوږد تاريخ لري
 دادعوه هيڅوک نه شي کولای چي
 زه يا بلانې ددغه هنر را منځ ته
 کيدونکی يو. په دغه برخه کي
 يوازي دو مړه ويل به کار دي چي د
 ټولنې په ټکا ملي اوزده تار پيچ

کي ددغي پديدي تاريخ د پيړيو او
 اوږد دي چي ورځ په ورځ پسي
 ټکا مل کړي دي. په هرو حال
 عصر او زما نه کي ددغه هنر د
 باره عم دشکل او هم د مضمون له
 پلوه ځني منفي او رڼني منل شوي
 او بيلا بيل چو کاتو نه ورته جوړ
 شوي دي. په هر صورت شعري
 دهنر يوه ځانګه ده دټولو لنډيز
 ژوند په ځير کي منځ ته راغلي
 اوږدي اوږي اوژوري يېو علي
 او وځي يې.

ماخذونه:

- ۱- شعر او شاعري بهر خه
 کي، کابل مجله ۱۳۵۶ کال لومړي
 گڼه، ځير نوال عبد الر حيم خدران.
- ۲- ادبيات خه ته وايي، کابل
 مجله ۱۳۵۴ کال اوومه گڼه، د
 پوهنيار سيلگين ليکنه.
- ۳- ويژه هنر شاعري، ايران.
- ۴- سارتر، ادبيات چيست
 ژباړه (نجفي - رحيمي) ص ۲۲۵:
 زمان، تهران کال.
- ۵- ځير نوال عبد الر حيم
 خدران، دزيري کلکسيون ۱۳۶۰
 ۱۸- ۱۹ گڼه.
- ۶- حمد غه پور ته ما خست
- ۷- و. پو لوسوف.

بحثی پیرامون تئاتر کودک

تأثیر قدر تمندی بالای کودک ندارد. تأثیر يك نمایشنامه که انسان در کودکی می بیند، اکثراً در تمام دوره حیات در حافظه می ماند. تیاتر مثل كتاب، مثل يك اثرنا ب نقاشی ممکن است اثرات نیکوی خود را در ذهن کودک باقی بگذارد. تیاتر مددگار توانا نمندی برای مربی، پدر و مادر و آموزگار ان مکتب و پرورشگاهها تواند بود.» (۲)

بعد از بر انداختن بورژوازی در روسیه در اولین سالهای استقرار حکومت شو را هانیا د تیاتر کودکان در آنجا گذاشته شد. در آن سالهای دشوار که از يك طرف فقر و گرسنه گی و کمبود مواد سوخت و از جانب دیگر حملات باندهای مسلح ضد انقلاب به همدستی چهارده کشور خارجی دولت انقلابی را سخت زیر فشار قرار داده بود، تیاتر کودک در ماسکو شروع به

همین خود کا می نیست که بگوئیم کودک به تیاتر نیاز دارد؟ مگر نه اینست که انسان، آموختن، آشنا شدن به زیبایی و پرورش استعداد را با یادآزمودن کودک کی آغاز کند، و اما آیا می توان تنها با فهم اینکه تیاتر جای خوبیست، تیاتر انسان بد را نیکو و نیکو را نیکوتر میسازد، دست بچه را گرفت و او را با خود به تیاتر برد؟ مسلم است که موضوع به این سادگی نیست. علمای روان شناسی و تعلیم و تربیه بویژه در سده اخیر توافق کرده اند که ادبیات کودک کان جدا از ادبیات سالمنان است و در زمینه تیاتر هم این مطلب به درستی حل شده است. مانند ادبیات برای کودک و ادبیات کودکان، تیاتر کودک را صرف نظر از تقسیم بندی های آن از نظر نوع و شیوه نمایش از تیاتر سالمنان جدا کرده اند.

مؤلف كتاب ((تیاترو مکتب))
خانم روبینا می نویسد: «تیاتر

تیاتر که خودش نوعی از هنر است، از نظر گونه گون بودن شیوه های نمایش به انواع مختلف تقسیم شده است. روال کار در تیاتر کمیدی به شکلی و در کمیدی موزیکال به شکل دیگر است، همان طور که تیاتر گدی با اپرا و اوپرت تفاوتها دارد. درین مختصر این مطلب را بررسی خواهیم کرد که چرا و به چه علتی تقسیم بندی های دیگری در تیاتر از نگاه سن و سال تماشاگر به وجود آمده است. کوکول در باره تیاتر می گوید: ((تیاتر به هیچوجه بیهوده گی نیست و نباید آنرا دست کم گرفت... تیاتر آن نوعی از هنر هاست که با آن می توان خیلی چیزهای نیکو به جهانیان گفت)) «۱».

اگر تیاتر وسیله ایست که با آن می توان تربیت کرد و انسان را با فرهنگ تر ساخت و حس زیبایی شناسی و پرا وسعت بخشید، آیا

۱- ر.ك. به كتاب ((تیاترو -

مکتب، چاپ مسکو ۱۹۶۰ مؤلفین: یو. روبینا و ن. شویلووا.

همانجا ع ۳

کار نمود. در چنان شرایطی
 پردا ختن به این امر ظاهراً عجیب
 مینمود. ولی هیچکدام از مسئولین
 تربیتی و هنر شناسان و دانشمندان
 تعلیم و تربیه سخنان ولا دیمیر
 ایلیچ لنین را از یاد نبرده بودند
 که روی مساله تربیت انسانهای
 جدید برای جامعه نوین تاکید
 میکرد. به همین علت بودند که
 ا.و. لونا چارسکی نوشت: «انقلاب
 به تیاتر گفت: «تیاتر، ترا لازم
 داریم. تو همکار من، روشنگر راه
 من و مشوره دهنده منی ... من
 می خواهم که تو باتمام نیروی
 جادویی ات این رسالت را انجام
 دهی.» (۳)

تیاتر به مثابه‌ی وسیله‌ی زیبای
 شناختی و تربیت کودکان از همان
 آغاز انقلاب اکتوبر توجه همگان
 را به خود جلب نمود. تیاتر حرفه‌ی
 ماسکو برای کودکان که به حق
 می توان آنرا یکی از بهترین
 تیاترهای کودکان در جهان به
 حساب آورد، در طی سالهای
 اعمار جامعه نوین تجربیات -
 قراوانی اندوخت.

هنر تیاتر در شکل گیری احساس
 زیبایی شناسانه کودکان و ایجاد
 رابطه با واقعیت های زندگی در
 مقاله‌ی، ویتلو گینوزیر عنوان
 «کودک از زیبایی استقبال میکند»
 به خوبی بررسی شده است. او
 می نویسد که تیاتر در مقایسه
 با اشکال دیگر هنری از نیروی
 معنوی و احساسی بیشتری برخوردار
 است. این نیروی بر قدرت
 و تأثیر گذارنده نه تنها کودکان
 رشد یافته تر مکتبی را به خود جذب

۳- ا.و. لونا چارسکی «درباره‌ی
 تیاتر و درامه نویسی» چاپ مؤسسه
 نشراتی «هنر» ماسکو ۱۹۵۸، جلد
 اول صفحه ۷۵۶

میکند، بلکه کودکان بین سه تا
 هفت ساله را هم
 به شور و شمع می اندازد. تنها
 در تیاتر است که کودک با هنر
 پیشه و مولف و دیگر آفریننده‌های
 يك اثر هنری در تماس و رابطه‌ی
 مستقیم قرار می گیرد. حتی کودکان
 در اثنای تماشا فراموش میکنند
 که در سالون نمایش قرار دارند
 و در مقابل شان يك اثر هنری بازی
 می شود، آنها خود را در میان
 بازیگران و در میان موضوع
 نمایش می یابند. آنچه در برابر
 شان در تیاتر میگذرد، زنده است،
 قابل لمس است و نزدیک است و
 به قول ا.و. س. ستا نیسلافسکی
 «امروز، در اینجا، همین لحظه»
 اینست نزدیکی کودک در تیاتر
 با نمایش (۴).

اگر به کودکان خود دقیق
 شویم می بینیم که آنها همیشه
 «بازی» میکنند. حتی به حرکات
 کودکانی که هیچگاه تیاتر نرفته
 اند دقیق شوید و آنها را حین بازی
 ببینید، سخنان شان را بشنوید
 و توجه خواهید شد که آنها
 واقعاً بازی میکنند، تمثیل میکنند.
 آنها موضوعی را در ذهن خود می-
 پرورند و بعد برای همدیگر بیان
 میکنند. طرح يك بازی را می ریزند
 و بعد حتی نقش ها را بین خود
 تقسیم می نمایند. بارها شنیده‌
 ایم که سه کودک مثلاً گفته اند:
 «من پدر هستیم، تو مادر باش و
 این هم دخترک ما، بیایید بازی
 کنیم»

(۴) یو.آ. زوبکوف «تیاتر،
 خانواده، مکتب» چاپ روسی
 ماسکو ۱۹۷۵

این اهمیت انکار ناپذیر هنر
 تیاتر در کشورهای پیشرو جهان
 نه تنها تیاترهای متعددی را برای
 کودکان به وجود آورد، که حتی
 تیاتر رابه مکتب برد، به
 کودکان برد، به پرورشگاه ها
 و آموزشگاهها برد. اما این بمعنی
 آن نیست که هنر پیشه گان يك
 تیاتر کودک بروند و در مکتبی
 نمایش بدهند. تیاتر کودک را می-
 توان در همه جا باز کرد. و اینجاست
 که مسئله «تیاتر کودک» و «تیاتر
 برای کودک» به میان می آید. در
 يك حرف می توان گفت که هر دوی
 این دو تیاتر برای کودکان لازم است.
 وجود تیاتر دولتی کودک در شهر
 ها که در آن بازیگران حرفه‌ی
 بازی میکنند و نمایشنامه‌ها پی-
 که برای کودکان نوشته شده
 تمثیل می نمایند، ضرورت مبرم
 است. به ویژه در جوامعی که در
 آنجا انقلاب ملی و دموکراتیک
 و یا انقلاب سوسیالیستی پیروز
 شده است و تربیه انسانهای نوین
 در دستور روز قرار دارد. و هم
 تیاتر کودکان به طوری که بازیگران
 آن حرفه‌ی نه، بلکه خود کودکان
 باشند، دارای اهمیت کمتر از آن
 نیست. زیرا در اینجا نه تنها ذوق
 و احساس زیبایی شناسانه پرورش
 می یابد و در تربیت سالم کودک
 کاری صورت می پذیرد، بلکه
 در اینجا ذوقهای پرورش یافته،
 احساس های بیدار شده و پاکیزه
 شده زمینه خلاقیت و پرور استعداد
 را بدست می آورند. در چنین
 تیاتری که در مکتب یا کودکانستان یا
 محلی دیگر دایر می شود و کودکان
 خودشان بازی میکنند، استعداد
 های خلاقانه و زمینه شگوفایی می-
 یابند، در آنجا می توان برای فردا

برای تیاتر حرفه‌ی بی‌چهره‌ها ی یافت، جدایشان گرد وراه شانرا بسوی درخشیدن های خلا قانه هموار نمود.

تیاتر حرفه‌ی بی‌کودکان ، کارخودرا میداند . آنجا معمولاً صاحب‌نظران ، دانشمندان ، کارگردانها و هنرپیشه‌گان ورزیده گرد می‌آیند . همچو تیاتر — تماشاگران خود را به چند دسته از نظر سن تقسیم مینمایند . بطور مثال تماشاگران خردسال ، یعنی سنین قبل از شمول به مکتب ، تماشاگران بین هفت تا ده ساله ، و تماشاگران بین ده ساله تا هفده ساله . و مطابق هر یک از این‌کتگوری‌ها نمایش آماده میکنند . و اگر امکان این موجود باشد که تیاتر های جداگانه و سالونهای مجزا برای هر یک از دسته‌های سنی گفته شده در بالا تهیه شود ، هنوز بهتر است . اینکه چنین تیاتر حرفه‌ی که حتماً دولتی است چه گونه کار میکند ، چه نوع نمایش‌هایی را روی سن میگذارد و چه وظایفی دارد ، مسایلی است که درین مختصر مایه آن نمی‌پردازیم ، صرف باید گفت که در کشور های پیشرو مر بیان مکاتب ارتباط دایمی باشورای رهبری این گونه تیاترها دارند و در سیمینارهایی که باگردانندگان تیاتر کودکان دایر میکنند نتایج و اثرات نمایش‌نامه‌ها را بالای کودکان گزارش میدهند و هم زمینه تماشاها را برای شاگردان خود فراهم مینمایند . این معلمان گذشته از آن وظیفه دارند تا در صنف تو ضیح دهند که چگونه باید به تیاتر رفت ، کدام قواعدا رعایت نمود و چه گونه در سالون تیاتر و درائتای نمایش

آداب خاصی را رعایت نمود . اگر کودک برای رفتن به تیاتر می‌آموزد که باید لباسهای اتو کرده در بپوشد ، موها را بدقت شانه کرده کلاه و بالا پوش خودرا در رخت‌کن مخصوص بسپارد ، طبیعی است که جدی‌تر و دقیقتر نمایشنامه‌رامی‌بیند و این حس احترام به هنر به او کمک میکند تا مایه‌بیشتری از تیاتر بگیرد .

و اما در تیاتری که کودکان خود در آن بازی میکنند ، والدین و مربیان زحمت بیشتر دارند ، و مسوولیت فراوان . درینجا برخورد با کودک باید کاملاً حساب شده ، علمی و دقیق باشد . کودک هرگز نباید در تیاتر ، کودکان یا مکتب و در بازیها احساس کند که این‌درام بازی کاری است که باید بکنی . برای این کاری که مریبی است که خواهی نخواهی اینکار را بالایت انجام میدهد . اگر چنین احساسی دست داد نمی‌توان آنچه را که مطلوب است از این بازیها نتیجه کرد . اشتباه بزرگتر را والدین مرتکب می‌شوند . اگر پدر یا مادر ی به‌تصور اینکه مشغول شدن کودک در برنامهای هنری مکتب ، آواز خوانی ، رقص و نمایشنامه‌ها را از درسهای «مهمتر» عقب می‌اندازد ، و این تصور خودرا در برابر کودک بروز میدهد ، و در نتیجه هنر را در نظر کودک خوار جلوه میدهد ، صد مه بزرگی به فرزند خود میزند .

ت . پولوز و امی نویسد : ((متأسفانه هستند بچه‌هایی که خیلی زحمت‌کش‌اند ، خوب درس می‌خوانند ، اما وقتی که بزرگ می‌شوند مردان یا زنانی باری-

آیند ، بدون امیدهای بزرگ ، بدون ظرافت و نکته‌سنجی‌ها ، بدون داشتن ذوق خوب هنری ، آنها نمی‌دانند که اوقات فراغت خود را چه‌گونه سپری کنند . و یا هم هستند بچه‌هایی که نظم و دیسپلین را خوب رعایت میکنند و به حرف پدر و مادر گوش میدهند . هرگز اسباب درد سر بزرگان را فراهم نمی‌آورند . اینها بزرگ می‌شوند و بالاترین صفتشان هم همان نظم‌پذیری و آرا مشی است . ولی چنین انسانها درون غیر فعال و روحی خشک میداشته باشند» (۵).

نویسنده به همین علت معتقد است که هر انسان باید از کودکی به هنر دسترس داشته و زمینه‌ی آشنا شدن او با هنرها ، بویژه هنر تیاتر فراهم باشد . به کودک باید امکان داد ، و او را چنین تربیت کرد که زیبایی را بشناسد ، درک کند و از آن لذت ببرد .

و اما اینکه گفتیم همه‌ی پدرها و مادرها متوجه این نکته نیستند و دچار اشتباه می‌شوند ، این پدیده ایست که در همه جاست ، حتی در جوامع پیشرفته . الجبروه‌ندسه و تاریخ را مضامین اساسی حساب کردن و در پهلوی آن آوازخوانی دسته جمعی ، رقص ، تیاتر ، و نمایش راجیزهایی تفریحی و فرعی دانستن همان اشتباهی است که نتیجه اش پروردن کودکان بی استعداد ، درس‌خوان ، نظم‌پذیر ولی مغوم و فقیر از نظر روحی می‌باشد . همین نویسنده مثالی می‌آورد که وقتی معلم از پدر شاگردش پرسید که چرا دختر او

به درس آواز خوانی نمی آید، پدر جواب داده بود که: «کدام آواز - خوانی؟ در صورتیکه او در ریا - ضیات دو نمره گرفته است.»

در سال ۱۹۶۹ پنجمین سیمینار بین المللی «مسایل تربیتی کودکان قبل از سن شمول به مکتب» در ایران شد. درین سیمینار تربیت حس زیبایی شناسی خنثی در کودکان یکی از عمده ترین موضوعات بود. در سیمینار باقوت تمام این عقیده مورد تأیید بود که آموزش هنری و بازیهای نمایشی برای کودکان و نمایشهای که توسط خود کودکان بازی می شود و بزرگان صرف رهتمایی میکنند و زمینه اشتغال آنها را به این گونه بازیها فراهم میسازند. بزرگترین نقش را در پرورش روحی کودک بازی نموده احساسات هنری و انسانی او را شکل میدهد. و استعداد های کودکان را بارور میسازد.

کودک اگر نمی تواند عمق یک اثر هنری را درک کند و یابین دو اثر هنری از نگاه عمیق و پخته گی آنها قضاوت نماید، در عوض برخورد پر از دلسوزی و عاطفی با نمایش و آدمهای نمایش دارد. مربی باتجربه و دقیق در احوال هر کودک به صورت جداگانه دقت میکند و بعد از آگاهی از نظر و قضاوت او است که آن رشته اسرار آمیز را می یابد، که با گرفتن از آن می توان ذوق هنری او را انکشاف داد و استعدادش را در مسیر درستی رهنمون شد.

و. یاگو نکووا می نویسد:

((بیدار کردن استعداد، این بدان معنی نیست که شما در گنجینه ی را که تمام و کمال است باز می -

کنید. استعداد در جریان کار به صورت تدریجی رشد میکند بارور می شود. و چنانکه توجه خود را از این کار باز گیریم و یا شرایط زنده گی کودک تغییر بخورند و زمینه این رشد و پرورش از او گرفته شده شود، این استعداد هم بحال خود می ماند و رشدی نخواهد کرد. و باید از یاد نبرد که کار در زمینه رشد هنری کودک یک کار انفرادی است.

و اما در باره ی کودک کان کشور ما:

بجای آنکه در باره ی تئاتر - کودک آغاز کرده ایم دنبال می - کنیم و گپهای گفته نشده در این زمینه بسیار است. خوشبختانه تجربه ی کشور های پیشرو جهان را در اختیار داریم و کتابهای سودمندی از آثار دانشمندان اتحاد - شوروی و سایر کشورها، در دسترس نگارنده این بحث قرار دارد که فشرده آنها را خواهم آورد. ولی برای اینکه خواننده حین خواندن این مطالب مرتب به فکر به کار بستن این تجربیات در مورد کودکان وطن باشد و آنکاهی که دستش میرسد و توانایی رساندن به کودکان محروم وطن را می یابد، آگاهانه تر عمل نماید، متذکر می شوم که وضع کودکان ما چه گونه است، دشواریهای ما کدام است، و سابقه تئاتر کودک و تئاتر نو جوانان در کشور ما چه سان بوده است.

روشن است که عقب ماندن و عقب نگه داشته شدن کشور ما تنها در جهات اقتصادی - برای جهانخواران جهانی و حکومت های فاسد قبل از انقلاب مطرح نبوده است، فقر فرهنگی و هنری ما

بمراتب دردناکتر است. کافی است اگر فیصدی بیسواد را در کشور برای حل مطلب به شهادت بگیریم.

نه تنها اینکه در کشور تئاتر کودک نبود که حتما بعد از این خواهد بود و کتاب و کارگاه

نقاشی و پیکر تراشی نبود، بلکه در عوض هر که دلش میخواست میرفت بیرون و یکی دو فلم مبتذل و بازاری را می خرید و یا بکرایه می گرفت و می آمد و در سیمینا -

های شهر به نمایش میگذاشت. (۶) این فلم ها را کودکان مابدون هر گونه قید و شرطی تماشا میکردند.

و متأسفانه امروز هم ما قدریستیم که نمایشنامه های تئاتر، نشریات رادیو و تلو یزیون و فلمهای

سینماها را طوری صنف بندی کنیم که هر دسته ای از تماشاگران بر اساس سن و سال آنچنان

را که برای او است بشنود و تماشا کند، این کار وقت بسیار و کار

فراوان می خواهد. اما همینکه دولت انقلابی به فکر ایجاد تئاتر کودک افتاده، خودش کاریست

بزرگ و امید بخش. و اما تئاتر باید به مکتب برود، به کودکان

برود و در همه جا نفوذ کند. کودکان ما چه گونه اند؟ آیا

فرقی با کودکان کشور های دیگر دارند؟ مسلم است که از نظر امیال کودکان خود، از نظر عواطف،

خواست ها و نیاز مندی های خود کمترین فرقی با کودکان دیگر کشورها ندارند. اگر زمینه های رشد و پرورش استعدادهای

(۶) ر.ک. به مقدمه کتاب «تئاتر کودک» از جلال نوری

هنری وادبی شان فرا هم نشده و اگر کسی به فکر انگشاف احساس زیبای پسنندی و زیبای شناسناختی شان نبوده دلیل آن نیست که آنها استعدادی ندارند. به کودکان خود بنگرید. به بازیهای شان دقیق شوید. همه چیز را درمی یابید. در گذشته در بعضی مکاتب بچه های با استعداد اگر روزنه ای می یافتند، و اگر کوچکترین امکانی پیدا میشد دست به ابتکارا تی میزدند، نمایش

هایی تر تیب میدادند. چند سالی لیسسه های امانی و استقلال در کابل حتی نمایشاتی به زبان فرانسه و آلمانی نمایش دادند. شاید بسیاری از خواننده گان همچو خاطراتی داشته باشند که یا خود هنگام تحصیل نمایشی به همکاری رفقای خود دایر کرده و یا ابتکارات همصنفان خود را به خاطر داشته باشند. وبعد هم انقلاب پیروز شد و افغان ننداری چند نمایشنامه برای کودکان

تهیه کردو به صحنه گذاشت که در جای خود از جی به آن با یسه گذاشت. اینست تاریخچه تیاتر کودک. خواننده اکنون در می یابد که درین زینه چه کارهای انجام نیافته یی ما در کشور خود پیشرو داریم، چه مشکلات و دشواریها سر راه ماقرار دارد، و چقدر نیازمند تیاتر کودک هستیم.

- ادامه دارد -

نویسنده حتی از مقوله ها و از شعر در سخن خویش کمک می گیرد. اما سخن قهرمانان را بی پیرایه می نویسد: ما از گونه گون جایهای کتاب نمونه های گفتار قهرمانان را مثال میاوریم: (قسمت و طالع سیاه در بگیرد قلمزن دستهایش ژیر ساتو ل قصاب شود.) اینه بیچی مره به شاش خر - ترکنین وکل کنین اگه تا هفته دگه خداروی امباق تره سیاه نکد. او مردم اینه مه مرده و شما زنده.

خیر است داده جان بلا به پشش شکر خدا به خوری جان بچه داد یکی اش را جوړه کد چشمهای دشمن کور شد. لاله جان آتش بازی را هم دیگه خودت بهتر می دانی بندوبست بگو انشاء الله صاحب از ما همی آخری خدمت است. تاکه میتانی کوتاهی نخات کدم باقی تو کل به خدا. داده جان تو دانی و خدا می - بینمی میانش مثل مشکه مه خو واللله اگه بدان بز نم نه که یک بلای دگه به سرم بیایه ای گیله نیس کیله اس)). تصویری عبرت در واقع

تصویری از جا معه منجسط اشرف کابل است از زندگی سنت گرایان، جادو زده ها، زنانی که تاگلو زیر عنعنه های خرافی فرو رفته اند فقط یک افسانه ساده نیست. لازم است که این کتاب را به حیث بهترین سر آغاز داستان نویسی بشمریم و اگر از برخی از خلاهای آن بگذریم می توانیم آنرا نخستین و بهترین رمان خویش بشمریم. لطفا دنباله این بحث جا لبو تحقیق ارزنده را در شماره آینده بخوانید.

آغازین جرعه‌های هدفمندی در سینمای تاجیکستان

برای همیشه در آغاز صحبت‌های خویش از آنها یاد میکند. اولین شماره فیلم اخباری یا مستند تاجیکستان شو روی به هیئت‌های اشتراک کننده درسو مین کنگره مشورتی تاجیکستان شوروی که به دعوت اتحادیه‌های تاجیکستان شو روی گرد هم جمع شده بودند، به نمایش گذاشته شد اولین فیلم اخباری مطالب را جمع به جشن ضد ملیتاریست‌ها و روز بین‌المللی جوانان جمع‌آوری کرده بودند. اشتراک‌کننده‌های کنگره با شور و شوق زاید الو صف‌از اولین فیلم اخباری تاجیکستان شو روی استقبال کردند. آنها به حیث‌علم بردار یاسر آغاز مبارزه و دوستی به خاطر تحکیم جمهوری جوان تاجیکستان شو روی و زندگی نوین مردم بلاکشیده تاجک دانستند. همه تلاش می‌کردند تا این پدیده را که نزدشان عجیب می‌آمد ببینند. برای اولین بار فیلم متحرک رادیو بودند و مهم اینکه آن‌ها به آنها تعلق داشت می‌دیدند. و هموطنان خودشان را می‌دیدند به تعقیب آن اخبار یاروز نامه تاجیکستان شوروی نوشت.

و جمهوری جدید بوجود آمد. در بین تماشاچیان اولین قطار راه آهن یک طفل هم بود که بعداً نابوده هنرمند مردمی تاجیکستان شو روی و حایز جایزه دولتی گردید، او رئیس‌وزیر معروف سینمای شو روی بریس کیمیا - کروف بود. خوب به یاد دارم که او میگفت وقصه می‌کرد که مردم چطور مشوش شده بودند، هنوز در کشور نظر به شرایط گذشته ورزش‌های غیر انسانی مشکلات زیاد موجود بود به همین مناسبت مردم و جمعیت ناراحت بودند ریل یا قطار آهن پیدا شد ولی تو چه مرا مطلبی دیگر جلب کرد. دیدم دو مرد جوان که با کلاه‌های مجلل چرمی ملبس بودند تقریباً همه برایشان خالی می‌کردند و کنار می‌رفتند آنها باتلاش و شوق باعث میشدند تا آنها که شدیداً به کارو بیکار مصروف بودند و صندوقهای سیاه با اربابه‌های کلان را بالای سر بایه‌ها می‌گذاشتند هر چه سریعتر دست‌های خوشبختان بدهند آنها و سیلی کوژین ولا تیم شفیچی بودند کسانی که سینمای تاجیکستان

ولا دیمیر ایلیچ لنین به من گفت که اینک فیلم‌های نوی باید تولید شود تا آیدای انسان را رواج بدهد و موجودیت دولتی شو روی - سوسیالیستی را بیان کند باید از فیلم‌های مستند شروع کرد.

شروع یا آغاز هر کار با عث ایجاد بسیاری مطالب ارزشمند می‌گردد.

این گفته‌ی است از ولونا چارسکی که به عنوان پیش‌نویس در کتاب پنجاه سالگی سینمای تاجیکستان نقل قول شده است. سینمای تاجیکستان فعالیت خود را از حوادث مهم روز در کشور آغاز کرد. تقریباً از شات‌ها و یاصحنه‌های سمبولیک یازدهم سپتامبر ۱۹۲۹ اولین سال آغاز فعالیت خط آهن ترمز دو شنبه بود نقطه‌ی عطف در این زمینه است. مسافرین، کارگران و هم‌قطاران مشایعین که در قشلاق‌ها و شهرها در مسیر خط آهن زندگی می‌کردند برای اولین بار قطار آهن را دیدند، آنگاه در تاجیکستان هر چیز و همه چیز به آغاز گرفته شد. زندگی جدید شروع شد. بیوگرافی مردم شروع شد، و

((او لین سعی و تلاش برای اعمار يك جا معی مرفه و شگوفان و زندگي اجتماعي تاجکستان را لازم است به حیث يك قدم نيك و موافق و مقایسوی نسبت به گذشته دانست و در آن کرد و این شروع و آغاز خوب را لازم است حمایه کرد و دوام داد)) .

آغاز کار پیروز مندان بود زیرا که شایقین و علاقمندان جوان سینما در دو شنبه او لین فلم داکو متری را تولید کرده بودند ، آنها از حمایت رهبران جمهوری تاجکستان شو روی بر خور دار شدند هجده می ۱۹۳۰ تهه ا ب سینمای تاجکستان گذاشته شد .

تولید فلم یکی از کارهای عمده دو لتي شد همه چیز فقط آغاز شده بود به مقایسه دیگر جمهوری های اتحاد شو روی مو سسین سینمای تاجکستان تکنالوژی سینما را ندا شتند یعنی از سامان آلات تخنیکي و ترا نسپورت بی بهره بودند . فلم های اخباری و اطلاعاتی را فقط سه نفر علاقمند جدی که آماثور بودند دوام میدادند .

اینها کمسومول های جوان بودند که در آن وقت ((پتلون آبی ها - نا میده میشدند)) ایشان عبارت بودند از ویسلی کوزین ، ار تیم - شیو و نیکولای گیزو لین . ویسلی کوزین در عالم سینما برای همیشه باقی ماند و برای همیشه در تاجکستان زندگي اختیار کرد .

بسیار سوژه های کوتاه را در دو شنبه فلمبرداری میکردند . در پرده های سینما اتحاد شوروی به نمایش میگذاشتند و تماشاچیان در سالونهای سینما در مسکو ، پلتاو ، پترو زودسکی یعنی فابریکه بزرگ که به نام پترو

وجود است و در کمچات می - توا نستند ببینند که چطور دور - ترین و جوانترین و هفتمین جمهوری اتحاد شو روی زندگي میکند و مبارزه را به پیش می برد و طبیعت افسانوی آنرا میدیدند با مردم آن آشنا میشدند که تا آنوقت در باره آنها کمتر معلوم داشتند و به همین متوال میدیدند که چطور تاجکستان شو روی با چه حرکت و سرعت مطابق سایر جمهوری های اتحاد شوروی ساخته می شود و صاحب زندگي شرافتمند میگردد . فلمهای اخباری تاجکستان شو روی نشان داد که چطور او لین تراکتور هادر ساختمان حیات اقتصادي سرکها ، پلها و راههای صعب العبور تاجکستان کار میکند و دورترین نقاط تاجکستان و پامیر را بهم وصل میکند به همین ترتیب نشان میداد که چطور مردم زیر عنوان حشر با کارهای دسته جمعی در جهت ساختمان جامعه نوین دست به دست هم دادند قشلاقها ، دهکده ها ، مکتبها و شفاخانه ها و دیگر تاسیسات حزبی و دولتی و اجتماعی را به نیروی توانای خویش اعمار میکنند تر میم میکنند و بخدمت افراد جامعه قرار میدهند و نشان میدهند که چطور دولت شو روی در امر وحدت و یکپارچگی توده ها زمینه سازی کرده و ایشان را داوطلبانه برای ساختمان حیات اقتصادي ، اجتماعی و فرهنگی شان تربیت میکند در عین زمان که مردم با افزار دست داده خویشتن مصروف کار و پیکار انقلابی بودند هنرمندان دیگر بخش ها نیز وظیفه خویش را در برابر انقلاب به انجام میاورند . مثلاً هنرمندان

بخش موسیقی آهنگهای میهنی رزمی و انقلابی و محلی را می - سرودند و پایکوبی میکردند . و هنرمندان تیاتر نمایشنامه ها و درامه ها و انترکت های را به همین متوال تهیه مینمودند در مجموع هر کس سهم خویش را در مقابل انقلاب رها پی بخش اکتوبر کبیر ادا می میداد سینمای تاجکستان شوروی به عنوان بخش از کلتور ملی قرار گرفت و لازم بود که به پیش برود رهبری حزب و دولت در تاجکستان (نیکلای گیزولین) با نیروی تمام مسایل تخنیکي سینما را بدوش گرفت تا در تهیه و بدسترس گذاشتن آن جدا اقدام شود . او لین هاشین آلات را - توار ، کمره فلمبرداری جدید ، فلم یعنی مواد خام تهیه شد . کادر های فنی لازم بود در تاجکستان اولین گروه تحصیل کرده در رشته های مختلف سینما از قبیل فلمبرداری ، مانیفست ، سیرکی رویکو یچ ، الکساندر - سزانوف و ژرژ یسور یا دایر کتر فلم مثل لیانید پیچورین و تمام کننده فاکولته ژرژ یسوری انستیتوت سینما تو گرافی اتحاد شو روی به نام کامل یار ماتف که آرزوی تهیه فلم هنری را داشتند آمدند .

به همین ترتیب کار مندان ساز - مان کمسومول به تاجکستان آمدند و مانند نیکولای روژکوف و سکرتر مسوول کمیته جوانان ، ژرژ یسور تیاتر به نام ولا دیمر خابور که با این مطلب هم سخت علاقمندی داشت آمدند آنها در سناریو نویسی عنوان دادن و منتاژ کمک کردند و به همین ترتیب گروه پی را برای تهیه فلمهای هنری نیز آماده ساختند .

از سال ۱۹۳۱ استدیو فیلم- بر داری به کار خویش آغاز کرد و در جهت به شناخت آوری انقلاب فلمهای زیادی تولید کرد و در روشن ساختن ذهنیت مردم و تسریع آهنگ انقلاب کلتوری کمک زیادی نمود و این فلمها یقینا که تاثير خوشتر را بالای کلتور و فرهنگ مردم انداخت همانطوری که در امر تسریع آهنگ رشد کشور از لحاظ اقتصادی و اجتماعی و سیاسی وارد کرد کلتور انقلابی را نیز سرعت بخشید .

کمیته تبلیغاتی سینمایی به تماشای چنان راجع به اینکه چطور پنبه لمر میدهد و ازان لباس و کالاها تهیه می گردد راجع به اینکه چطور مردم میکهد از سواد بی بهره بودند برای آموختن سواد دعوت میشدند آگاه می دادند که چرا این مطلب در خور اهمیت است . همچنان فلمی بود که عقرب ساعت را شمار میکرد که چطور و با چه سرعتی باید به پیش گرفت .

فلمهای تبلیغاتی مدتها ارزش خود را حفظ کرد . آنچنانکه علم و دانش ما نند طلا میتابد برای همیشه ارزش خویش را حفظ کرده است .

سینماتوگرافيست ها ایستادگی مطلب را جدا متوجه شده از طریق هنر خویش آنرا انعکاس دادند . در وایل فلمهای کوتاه داکو منتری و بعد ها سرعت مطالب ارزشمند در قالب فلمهای مکمل هنری تولید میکردند اینها فلمهای بودند که از صحنه های مختلف در وقت و زمان فلمبرداری شده بودند و به شکل یک سوژه در آمده از آن فلم مکمل میساختند و یا از روی تجربه و

کمک های سینماگران ما هر زمان وقت ما نند ((بریس سینئو کاوه)) که فلم در باره ساختن یا اعمار (وخش) را تهیه کرده بود و خوش یکی از محلات کشور شوراهاست» درین فلم تمام فعالیت های سیستم آبیاری این منطقه که قبلا به نام دشت سوزان یاد میشد انعکاس داده شد یعنی این فلم به مردم تاجک نشان داد که دولت مردمی که خدمت به اکثریت زحمت کشان جامعه وظیفه اش است چه خدمتی را انجام میدهد تا توده ها و رفقا آرام و مصون و خوشبخت زندگی نمایند .

امروز ما با هیجانی او این فلم هنری و سیاسی کو زین را که بنام ده سال تاجکستان شو روی ، هفتمین جمهوری شوروی ((ساختمان و خوش)) نام دارد می بینیم درین فلم احساسات عمیق تولید کننده ی فلم ها نهفته است . سینمای داکو منتری تاجکستان شوروی وظیفه ای که شرایط انقلابی در مقابل مردم در جهت تثبیت حقانیت مبارزه به خاطر ساختمان جامعه عادلانه و نوین که دور از تناقضات اجتماعی باشد بدوش آن گذاشته بود به خوبی انجام داد مردم را تفهیم نمود که سهمگیری در امر تحکیم انقلاب و مبارزه علیه بیدادگری های رژیمهای قبل از انقلاب اکتوبر قرار گرفتن در آغوش و در پهلوی انقلاب چه از مغان را به بار می آورد .

وویسیلی کو زین در سالهای ۱۹۳۰ از خوشبخت ترین و موفق ترین سینماتوگرافيست های اتحاد شوروی به شمار آمد . فلم به نام «به دروازه دوستان» به رئیسوری میخائیل ویرمز که طور

مشتريك باکمیته سر تا سر ی ، سینما توگرافيست فی اتحاد شوروی ((تخنیک فلم)) راجع به کارکملکس پامیر به نام «دوشنبه» ستالین آباد از گریگوری بهار که نمایانگر زندگی جدید یا نخستین جمهوری بودو ((چابک سواران و دوشنبه- آفتابی)) از الکساندر سکپ یوه ، بریس سینکووه الکسی نگینه بود اسپهای فرار کرده به خارج مرزها ، همقطاران مهر بان ، پولیس خاندوی در آسیای میانه ، کشور آفتابی ، از میخائیل باروف و ایوان باور میکیوف اینها گرچه از لحاظ تخنیک و کمبود پرسونل اکادمیک و تحصیل کرده نواقص داشتند ولی از لحاظ اهمیت خویش فلمهای هستند که تاریخ سینمای اتحاد شوروی به خصوص تاجکستان - شو روی به آن افتخار میکند .

آغاز سال ۱۹۳۱ در ستدیو کوچک فلمبرداری در شهر دوشنبه آرزوی دیرینه که را جمع به تولید فلمهای هنری موجود بود برآورده شد و این آرزو به آنها جسات داد که باوصف کمبود وسایل تخنیک ویا کمبود پرسونل فنی هیچوقت جرئت خود را در تولید فلمهای هنری نبازند .

در حقیقت بودند ریسوهای ما نند لیانید پیچورین و کامل یارما توف که بر علاوه اینکه رئیسور بودند استعداد هنرپیشگی را نیز داشتند . راه آنها به طرف سینما تقریبا از طفولیت تعیین شده بود انسان غنی از قریحه و استعداد ، و آینده تابناک ، با انرژی و حیرت انگیز ، از لحاظ مقبولی ظاهری و باطنی ، او از طفولیت تلاش می کرد که در رشته هنر

خود را ثابت بسازد و در جمله ی هنرمندان امانتور وطن مادر ی خود «کافی بادام» شما مل گر دد- تشنه ی دانش بود آرزو داشت ، تحصیل کند و به همین منظور بدون در نظر داشت اینکه کجا و به پیش چه کسی باید تحصیل کند به خاطر کسب تحصیل به انستیتوت راه آهن در مسکو شما مل شد. او مخصوصا در همین وقت راه سینما را برای خود باز کرد، خود او به خاطر میا وردو میگوید که نمایش فلم تمام شد و همراه با دیگر تماشاچیان هم سالون سینما را ترک گفتیم باز هم تکت خریدم و مجددا به سالون سینما باز گشتم در سه های انستیتوت فرا موش شده بود. تمام قوانین زندگی نور مال من فرا موش و از هم پاشیده بود بعدا شد و تنگ فلم و یسلی گر دینه بود که از مکتب اکتوری برای صحنه های شمولیت در قطار قوای مسلح به خاطر مبارزه علیه ضد انقلابیون بازیگر انتخاب می کردند، او درین فلم رول قوما ندان دسته سوار نظام را و بعدا آمر پولیس ناحیه کافی بادام را بدو ش داشت در مورد او لیا نید سکوو ید چنین خطاب میکند. او بلند قامت ، قوی هیکل و محکم بود و کمتر هم کسی به مقبولی اش میر سید مگر ای- مقبولی او نه تنها از لحاظ زیبایی ظاهری بلکه از لحاظ زیبایی باطنی او در کیفیت رول نیز بود و خاصیت حقیقی او را تبارز میداد ، اودر کافی بادام کمتر پیدا میشد متباقی روز ها را همراه با همقطاران خود به خاطر نابودی باندهای اشرا ر و ضد انقلابیون مصروف در مبارزه می بود. تعجب درین جا ست که چطور او با این مبارزه بی باکانه

خویش سر خود را در کوه ها از دست نمیداد. تا اینجا مادر مو رد فلمهای تبلیغاتی در آن سالها صحبت کردیم. حقیقتا که این فلم هاسنگ تهاد ب و بنای ایجاد یا تولید فلم های هنری بود. در سپتامبر ۱۹۳۱ در خار انگو ن «کامل یارما توف» با فلم بر دار خود الکساندر سزانوف او لین فلم کوتاه هنری خود را آغاز کرد. که اکثر صحنه های آنرا فلمهای داکو منتری احتوا می کرد. این فلم ((حق مسلم)) نام داشت که سهم گیری مردم خود را در پهلوی قشون سرخ نشان می داد که چگونگی مردم به حقا نیست انقلاب کبیر اکتو بر پی برده و در صفو ف قشون سرخ اتحاد- شو روی شما مل می شو ند- سنار- یوی آنرا خود رژیسور او شته بود. سوژه آن ناگهانی نبود در او لین فلم او خودش را قهرمان داستان تصور میکرد و در مورد سوار کاران انقلاب میا ند یشید. در آن وقت یاز ما توف تحصیل سینما توگرافی داشت. در انستیتوت دولتی سینما توگرافی اتحاد- شوروی در نزد سر گ- ازیشتین و سیلی پرو فکین د لیانیر- کوشیوه تحصیل کرده بود تاجر به فلمبردار ی در فلمهای از بکی مانند «شغال های لاوات» «از زیر دودرو های مسجد» و «آخرین فرار» و در اولین فلم خود او رول قوما ندان پارتیزان را ایفا کرده بود. ما ند همه فلمهای آسیای میا نه در شروع سال های ۱۹۳۰ به شکل مقایسوی از گذشته و حال نمایندگی میکرد. مثلا عساکر که در شرایط قبل از انقلاب صرف در خدمت یک اقلیت مفت خوار در باز سلطنت بود و قشون قهرمان کارگران

و دهقانان که در پهلوی دیگران در صفو ف قشون سرخ در خدمت اکثریت عظیم توده ها بودند نشان داده میشد. رژیسور جوان بخوبی تکنیکهای عسکری را می فهمید. در میدان نبرد علیه ضد انقلابیون مبارزه کرده بود و به همین مناسبت صحنه های واقعی میدان نبرد را به خوبی درک کرده و در اکثر فلمهای خود عین واقعیت را انعکاس میداد. یک وقتی دید که چندان مو فق نیست زیرا که برای تهیه هنر سینمای خوب تجربه زندگی کافی نیست بعضی مطالب که بشکل سیاه سی لشکر در فلم های خویش استفا ده می کند مثلی که در زندگی شخصی خویش انسان بعضی چیز ها را اضافی میداند در فلم هم مطالب اضافی به نظر میا مد. مثلا انفلا قهای از حد زیاد در فلمها دیده میشد. الکساندر سزانوف فلمبردار شتابزده صحنه های اضافی را کت نکرده بود و مفهوم فلم هنری را به درستی نمیدانست و یاشاید هم کار منتاژ چندان قناعت بخش نبود. مگر کامل یارما توف از کارهای او لی خویش ممنون بود که در نهایت باتجربه کافی متوجه کمبود های فن سینما تو- گرافی خویش گردید. و همین کار و زحمت کشی او بود که او را بالاخره به اشتباهاتش متوجه ساخت و ا قعا هم اگر کسی کار نکند اشتباه نمی کند ولی چه بهتر که در جریان کار ایجاد ی متوجه اشتباهات خویش میگردد و در جهت رفع آن تلاش میکند. بعد از آن کامل یارما توف فلمی دیگری را به نام «مهاجر» بشکل مکمل هنری شروع کرد.

کامل یار ما توف بخاطر داشت که بعد از درک همه‌ی این مطالب بدون توقف خواست اسرارپنهانی این زبان بزرگ‌ولی‌گنگ را بفهمد و درک کند باید با داستان خود با عقل خود و با قلب خود فلمپایش را ایجاد کند.

و بعدا فهمید که در باره چه باید در فلمپایش سخن بگوید یعنی که زبان فلم را باید درست درک کند و نیز درست به افاده آورد.

راجع به زمین‌های که بدون عساکر انقلاب که به خاطر سعادت مردم مبارزه کرده‌اند؟

راجع به آب که هیچگاه دهقان بیچاره آنرا به اختیار خود نداشته؟

راجع به زمین‌های که آن‌ها بدون کشت و لا مزرع مانده بودند؟

راجع به چادری که همیشه به حیث یک خریطه سیاه در مقابل چشمان زنان قهرمان کشور افتاده بود این مطالب از سوره

های عالی و خوب کارهای هنری کامل یار ما توف قرار گرفت.

اولین فلم مکمل هنری که استودیوی تاجک فلم آنرا تهیه کرده به نام

(امراچه و قست می‌میرند) نام دارد که از روی سناریو ریگستان به دایرکت لیانید -

پیچورین و فلمبردار آن الکساندر-لیو نیگتون بود.

«وقتی امرامی میرند» فلمی بود که روزنامه‌ها، مجلات و نشریه‌های هنری در باره آن تبصره نمودند. فلم از مبارزه‌ی نو و کهنه راجع به مبارزه طبقاتی در تاجکستان و قشلاقی‌های آن از وحدت و یکپارچگی مردم حکایت میکرد، و به این امر تطابق داشت آنچنانکه حزب در مقابل

سینما توگرافست های اتحاد شوروی این وظیفه مهم را گذاشته بود.

این تلاشها به پلان انکشاف سینما در مدت پنجاه سال که از عمر ایجاد هنر سینما در تاجکستان -

شوروی می‌گذرد باهدایا و تورهنمود های حزب در این زمینه تطابق داشت. و راه درخشانی را که

امروز سینمای تاجکستان پیموده و به پیروزی های چشمگیرنا یل شده همه انتباهی بود که از شروع باتمام دشواری های که گذشت

و پیروزی نصیب شد گرفته شده. در طی این مدت سینمای تاجکستان نشیب و فراز پیروزی و دشواری

زشتی و خوبی، مشکلات و برابری های فنی و تکنیکی و دیگر مطالب که مردم به هنر سینما چگونگی

علاقتمند شدند و دلچسپی گرفتند و چگونگی کد های ورزیده و تحصیل کرده و با استعداد در سینما

ی تا - جکستان شو روی به وجود آمد، همه و همه اثر زحمات و خستگی

نایدیر بنیان گذاران سینما و توجه حزب و دولت شوراه بود. صرف نظر از آنکه پرو

سه اجتماعی و جمعی ساختن زندگی در شرایط حکومت انقلابی در تاجکستان نظر به عرف و عادات و

عنعنات مردم و از طرف دیگر مداخلات ارتجاع، خواتین، گارد سفید و بقایای امرا در کشور به

دشواری های مواجه میشد و لی همه این مطالب را سینما بود که

برای کارگر، دهقان و تمام زحمت کشان کشور در نوار فلم ثبت کرده و قشلاقی‌ها، قصبات و دور دست ترین نقاط

کشور ذریعه سینمای سیار به نمایش گذاشته میشد و در تنویر

آنها ن توده ها رول خود را بوجه احسن ایفا میکرد.

تاریخ زده اکتوبر ۱۹۳۲ فلم وقتی که امیر می میرد را در مسکو به نمایش گذاشتند این فلم هنری تاجکی به همین عنوان اعلان شد.

کارها فوق العاده مهم بودند سالهای ۱۹۳۰ عنا صر ضد انقلاب تبلیغات زهر آگین میکردند و در

مقابل سینمای جوان تاجکستان فلمی هنری تولید کرد که ((خدای -

زنده)) عنوان داده شد. این فلم موضوع قابل توجه را ثابت ساخت

زمانی که پروپاگند های دروغین، رابراه انداختند که گویا اسلام

چطور شد و چه کار شد در حقیقت خودشان کوچکترین قدمی در راه

اسلام نگذاشتند و به خصوص رول آغاخان را که یکی از رهبران مذهبی فرقه ی اسماعلیه بود و درین

مورد رول آنرا داشت بوجه احسن ((مکسیم شتراوخ)) بهترین هنر -

پیشه اتحاد شو روی بازی کرد. سناریوی این فلم را سرگی ایرمو -

لنيسك و دایرکت آنرا میخائیل ویرنر بدوش داشت، میخائیل

ویرنر کمتر به زندگی و عادات و رسوم و رواج مردم آشنا یی داشت.

در این فلم نواقصی وجود داشت که صرف دید ظاهری و غیر عادی

از چگونگی رابیان می کرد و با وجود کفکت های واقعی از جریان شرایط فلمبرداری شده بود و فلم برداری در پامیر صورت گرفته بود جای که فرقه اسماعلیه هنوز به قدر کافی موجودیت شان محسوس می گردید در فلم صحنه های اضافی

بیشتر از واقعیت گنجانیده شده بود
 و او در خاطر ها علم و فقیست
 در کار را از خود بجا گذاشت .
 بر علاوه اینکه سناریو ناقص بود
 هنرمندان یا هنر پیشه های که
 رولهای مهم را بازی میکردند . به
 عنعنه و رسم و رواج و عادات مردم
 بلدیت کافی نداشتند و لی فلم
 ((خدای زنده)) با تمام نواقص خود
 صحنه های فراوانش ناشدنی بود
 از خود به جا گذاشت و انتباه ،
 بزرگی برای سینمای آینده ورزیسور
 های جمهوری تاجکستان
 شوروی گردید .

به زود ترین فرصت در جمهوری
 جوان مکتب هنر پیشه ها افتتاح
 شد که رهبری این مکتب را ورزیسور
 و معلم ورزیده اتحاد شوروی -
 لیانید کویستوف به عهده داشت
 که از مسکو دعوت شده بود لکچر
 هارا در مکتب نویسنده های مانند
 ((ویشنفسکی و اوسپ بریک))
 پیش می بردند .

همزمان با فلم ((خدای زنده))
 فلمی دیگر به نام «مهاجر» اثر کامل
 یاز ما توف روی پرده آمد که تا
 امروز سر مشق و نمونه ی کار
 با ارزش و پر محتوای تمام می

سینما گران جمهوری تاجکستان
 شوروی است و اثرگران بهایی که تا
 امروز هر باریکه ماز آرشیف
 آن راکشیده ملا حظه میکنیم آن ،
 لحظات پر خطر و آن شرایط دشوار
 را با هنر نمایی خوب کامل یاز -
 ماتوف مقایسه کرده با خود می -
 اندیشیم که صرف نظر از دشواری
 و پرابلمها چگونه می توان یک
 اثر سالم هنری را تولید کرد .

ماباز هم در شماره های آینده بخش
 های دیگری از این اثر را به شما
 پیشکش خواهیم داشت .

هنر تمثيل تياتر

در

افغانستان

مؤلف غ. حضرت کوشان

ونشر وتعميم است ، زیرا تاکنون درین موضوع چیزی نو شسته نشده ، تاچه رسد به چنین کتابی که حتی المقدور حق روشن ساختن این گوشه تاریخ هنر را داده و به ضبط وربط تمام دید نیما و شنیدنی های خود پرداخته باشد .

امید وارم که این کتاب طبع و نشر گردد ، تا آینده گان به تکمیل وتتمیم آن بکوشند ، و داستانیام کودکی این هنر ، در عصر جوانی و کسب و کشت آن روشن باشد و کوشش قابل قدر «کوشان» به بدر نرود .

کابل . جمال مینه . ۱۳۶۱/۵۸
عبدالحی حبیبی

جایگاه مهمی خواهد داشت ، و باید یاد داشتیم دیدنی های مردم درین باره ضبط و فراهم گردد ، تا در آینده بدرت نویسنده گان تاریخ هنر بخورد ومعلومات مردم بازوایان و فرآورندگان آن ازبین نرود .

نویسنده دانشمند این کتاب شاعلی کوشان که از نویسندگان سابقه دار کشور است ، بدین ضرورت مستشعر بوده و خوشبختانه معلومات معتنمی را در کتاب «هنر تمثيل در افغانستان» فراهم آورده ، و آنچه دیده یا شنیده دران ضبط کرده است .

به نظر من این سعی ابتدایی کوشان که در مورد خود قدم نخستین است بسیار مغتنم و درخور چاپ

هنر تمثيل با مفاهیم و لوازم عصری آن در افغانستان نو وارد وجدید است ، ولی درازمه قدیم دربین شهرها و قبایل و ده نشین های این مملکت ، همین هنر به نوعی از انواع عنعنوی کهن زنده بوده که در قند هار آنرا ناتهک و ممثل آنرا ناتهکی می گفتند ، و در کابل ساد و و مجلس آرا و دیگر نامهای مقامی داشت .

این فن به شکل عصری در سال های بعد از بازیابی استقلال در عصر امانی بافغانستان وارد شد و مظاهر آن هم بعد از ۱۳۰۰ ش در کابل دیده شده است .

در تاریخ هنر افغانستان - که شاید وقتی ترتیب یابد - این فصل

مقدمه :

سالها قبل نویسنده این سطور جستجه بسته یاد داشت های به صورت يك کار ذوقی و سرگرمی راجع به سابقه آرت در اما تيك در کشور جمع نموده بودم . چون بر مقدار آن افزود تصمیم بران شده که آنها را مرتب و مدون ساخته و بنام (هنر تمثيل در افغانستان) مسمی گردانم تا در کدام فرصت مساعد به طبع برسد . جستجو برای یافتن مدارك و ماخذ وتحقیق مزید هم وقت زیادی را فرا گرفت و هم نتیجه اندك بود . زیرا ماخذ

علمی روی آن کارشود . تياتر جزئی است از اجزای مهم کلتور و هنر که هیچ وقت از کنار علم و عرفان معارف ، بدور نبوده است . گاهی علم و لغات که (هنر) حاجزئی از آنست) آنقدر بهم آمیخته دیده میشود که اصلا يك حد فاصل بین هر دو به مشکل تعیین و تمیز شده می تواند . اگر این حد فاصل موجود هم باشد مثل (سر زمين هیچکس) به شمار می آید که بین دو کشور همسایه به وجود می آید . درعین اینکه دو کشور را از هم جدا مینماید هر دو را بهم پیوند می-

مستند برای ترتیب و فراهم آوری يك تاریخچه سیر هنر در اما تيك در افغانستان بدرت دستگیری می کند و تا امروز اثر مستقلی وجود ندارد که درین ساحه روشنی افکند . ازخوف آنکه مبادا گذشت زمان شیرازه این یاد داشت ها را نیز از هم بپاشد و لو هنوز کنجکاوی و تحقیق مزید لازم دارد خواستم علی العجله آنها را شیراز زه بندم تا از يك طرف یاد داشت ها ازگزند حوادث مصئون گردد و از جانب دیگر برای کار آینده خود و دیگران زمینه فراهم نمایم . تا بعدا بصورت

دهد و در عین آنکه بهر دو جا نب متعلق نمی باشد بهر دو جا نب متعلق هم هست. هنر تیاتر (یک جزء اساسی و عمده ثقافت) در پهلوی علم مانند گل و سبزه است در بوستان یکی بدون دیگری نمود ندارد و دوری این دوازدهم دیگر ممکن نیست. از خاندان هنر فرزندانش پرومند (موسیقی)، خطاطی، مینا، تور، شعر، هیکل تراشی، تمثیل تذهیب مثبت کاری، کاشی سازی (و غیره) همواره در پهلوی خاندان علم (علوم طبیعی اجتماعی، ریاضیات و غیره) ایستاده و در همه میدانها هم بزم و هم زم بوده اند در ارتقای ذهنی و سبویه اقتصاد و اجتماعی جامعه همانقدر که علم موثر بوده است هنر هم بوده و این دوهو- سساتی است که در پهلوی هم- دیگر مسیر زندگی بشر را از جنگل به اجتماع راهنمایی نمود. در پیشرفته ترین ممالک جهان هنوز این هر دو متمم و مکمل یکدیگر اند. اگر در یک گوشه شهر ی پوهنتون ها پوهنخی ها و مکتب ها وجود دارند در گوشه دیگر همان شهر تیاتر های مفتوح است که هم زمان با موسسات علمی پدیده های هنری خود را برای آموزش و پرورش مادی و معنوی جامعه تقدیم می-

نمایند. در ممالک روبرو انکشاف اهمیت تیاتر در بیدار ساختن ذهن و روشن گردانیدن فکر انسان ها زیاده تر است زیرا درین مکتب افرادی که خوانده و نوشته نمیتوانند شنیده و دیده می توانند. دیدگی شنیدگیها تیاتر از خوانندگیها و نوشتگیهای مکتب سریعتر تاثیر خود را وارد می سازد و در بیداری جامعه خدمت میکند. بنا بر همین اهمیت بارز و برجسته می باشد که در ممالک روبرو انکشاف در زمره وسایل تعلیم و تربیت از تیاتر یعنی تمثیل و صحنه حمایت شایان می- نمایند تا از آن در انکشاف ذهن و دماغ مردم استفاده قویتر بکنند. در افغانستان که مسئله سواد همیشه سوال داغ بوده این موسسه یعنی هنر تمثیل و صحنه نیز از نظر دور نبوده و روح زیبا پرست و هنر دوست تیاتر کان مادر جمع سایر هنر های بدیع و زیبا متوجه هنر تمثیل هم بوده است. همین امروز افغانستان برای رسیدن به هدف نهایی یعنی سعادت جامعه افغانی همانطور ی که به یک معارف متوازن احتیاج دارد به یک هنر متوازن و وسیع و روبرو انکشاف احتیاج مبرم موجود است. این احتیاج فر دانی

به شکل حاد خود و بلکه داغتر و جدیتر موجود می ماند. چنانکه در همه نقاط عالم بدینموال بوده است و همیشه در پهلوی مکتب تیاتر نیز مورد نیاز مندی می باشد. البته آنچه درین حصره گفته شد معنای آن را نمی دهد که به تعداد و شمار مکاتب حتما تیاتر های نیز داشته باشیم ولی تیاتر هم در مملکتی مثل افغانستان پیشرفت مادی و معنوی را کمک میکند. تیاتر سالم و مفید و معقول حکم کورس های مستعجل را دارد که نه تنها بیسوادان بلکه صاحبان سواد نیز ازان استفاده می نمایند و هر قدر زیاد گردد همانقدر ساحت خدمت آن وسیعتر می شود.

بهر حال از اهمیت دیروز و امروز و فردای موسسات تنویری تیاتر در کنار موسسات تعلیمی یعنی مکاتب نمی توان چشم پوشید و همانطور یکه مکتب و مدرسه در کشور بانی ترقی شد. تیاتر نیز درین بنام صالح و مواد زیاد رسانید چنانچه در فصول و مباحث آینده می نگریم تیاتر در افغانستان مثل همه جا های دیگر یکی از عوامل نهایت موثر تهیه زمینه برای ارتقا و تحول بوده است.

تیا تر، جوانترین فرزند خانواده هنر

در خانواده ناز دانه جمال و زیبایی فرزندانش رشید و بالغ زیاد است. بعضی از آنها عصر درازی دارند و سوانح مفصلشان رابه هزاران سال قبل نیز میتوان یافت. از قبیل شعر، رسامی، خطاطی، نقاشی، مجسمه سازی و امثالهم.

اما در جمله این رعنا جوانان که بایدهای بدیع و زیبای خود دل و جان اولاد آدمی را از بزم و رزم در گرو خود دارند جوانتر از همه و نارس از همه هنر تیا تر یعنی تمثیل است که سابقه طولانی مثل دگر برادران و خواهران قشنگ خود ندارد. یاما هنوز به یافتن تاریخ آن دسترس نداریم. معینا دلچسپ خواهد بود اگر شرح آغاز آن مطالعه شود. اما باید گفت که تفحص دریافتن تاریخ آغاز تیا تر به سویه جهانی از حوصله ساحه این اثر کوچک دور است. و نگارنده خواسته راجع به هنر تمثیل در افغانستان تتبع کند و توقیف روی تاریخ جهانی تیا تر را از جهتی درین صفحات به خود الزام نمیکند که از یکطرف خارج ساحه منتخب اوست و از جانب دیگر اگر کسی ذوق مطالعه آنرا داشته باشد میتواند بماند دیگر مراجعه نماید. البته این قدر باید گفت که تاریخ مکتوبه آرت تیا تر کلاسیک یا هنر تمثیل قدیمه تا (۷۰۰) سال قبل از میلاد در یونان تثبیت گردیده است و

شاید تحقیقات بعدی درین مورد هنوز روشنی مزید افکند. و اما آمدم در این قسمت که تیا تر چه وقت در افغانستان شروع شد باید گفت که در کشور ما تیا تر مثل دگر خواهران و برادران خود سابقه طولانی مکتوب و مرقوم ندارد و اگر داشته باشد متأسفانه تا حال درین مورد تفحص و تتبع نشده و ماخذ و مدارک در دسترس نیست. در حالیکه تاریخ سایر شقوق هنرهای زیبا را در افغانستان دراز منهدیم یا فته توانیم. ولی هنر تمثیل عصری جوان نارس خانواده هنر در افغانستان می باشد که تحقیقات ابتدایی علامه قندهار درین مورد آغاز آنرا با آغاز معرفت و شناسایی ادب عصر و کلتور غرب همزمان می شمارند که باز هم درحوالی نیمه قرن نوزدهم تصادف میکند و فعلا به مشکل می توان آنرا به نیمه اول قرن مذکور رساند.

به خاطر باید داشت که گفتیم فعلا. زیرا ازین وقت است که روشنفکران و منورین افغانی با روی مسافرت نموده و به این پدیده برخورد کرده اند. به مطالعه و مشاهده آن توفیق یافته اند. بعدا مطالعه کتب ترکی و غربی هم درین قسمت کمک کرده و معرفتی بهم رسیده است. چه درین دوزبان آثار زیاد دراما تیک ارژبان های اروپایی ترجمه و نشر گردیده

است که چون مردم افغانستان با علایق عدیده که به این دو زبان دارند زودتر به مطالعه آن پرداخته در جمله سایر علوم عصری و درام های اصیل عربی و ترکی درامهای را که به این دوزبان از سایر السنه اروپایی ترجمه شده است شناخته اند. تا حال درین حصه. نیز ماخذی در دست نیست که نشان بدهد کدام درام برای اولین بار در افغانستان مورد تمثیل قرار گرفته باشد. تحقیق درین موضوع از حتمیاست و نمی توان حکم قاطع درین باره داد. زیرا اگر درامی به شکل آنچه امروز ما آنرا درام می شناسیم مورد تمثیل نبوده است حتما باشکال دیگر چیزی وجود داشته که مردم از تماشای آن لذت می بردند و به اصطلاح (ساعت خود را تیر میکردند) تحقیقات مزید و عمیق را درین باره میگذاریم برای طبع ثانی این اثر و یا برای جلد دوم در مینه های نوروز، میله های محلی، عروسی، ختنه سوری و غیره یک عده مردم صحنه های کوچکی از بیل بازی، رقص، پهلوانی، چوب بازی و غیره را تمثیل می نمودند که در ضمن نمایش اصلی سیورت حرکات مختصری به شکل تمثیل هم داشت. در عروسی ها و ختنه سوری ها اقارب عروس و داماد و پدر و مادر پسر یک ختنه میشده برای اظهار مسرت خود حرکاتی

را اجرا مینمودند تا آنها را خندان و شادان گردانند. در میله های نو روزی، نهال شانی، حشر (۱) دکه (۲) انداختن و سایر مراسم دهقانان بایک های خود بمقصد اثبات مهارت و شطارت، حرکات نمایشی اجرا مینمایند. گاهی درین حرکات تفنگ یا شمشیر خود را نیز باخود میاورند و تیر دستی های نشان میدهند. دسته دهل و سرنا ی قریه نیز با اینها اشتراک میورزند.

در روز های عاشورا یعنی از اول تادهم ماه محرم الحرام در تکیه خانه ها نمایشهای از بعضی حصص واقعه شباهت حضرت امام حسین رضی الله تعالی عنه و سایر شهدای کربلا اجرا میشود که بیشتر قسمت های آن به طور سمبولیک به عمل میاید. و مقصد از آن مجسم ساختن صحنه دردناک و تالم آور این فاجعه بزرگ دینی و تاریخی بوده که صحنه پر دازان باقوه بیان و تمثیل حاضرین را زیر تاثیر میاورده اند.

گروه دیگر یکی درین سلسله هاقابل تذکار است داستان سرایان و مداحان میباشد. اینها بگروه های دویاسه و چار

(۱) حشر بوزن سفر کارهای دسته جمعی و به منفعت همگانی را گویند که اهالی یک قریه یا چند قریه به مقصدی مثل صاف کردن مجرای آب، کندن جوی، احداث بند های خاکی و غیره انجام میدهند و همه مردان در آن شرکت میورزند.

(۲) دکه بوزن لکه موانع یا آب گردانهای راگویند که برای حفاظت پلها فرو افتادن زمین نزدیک دریا و تغییر مسیر آب از مجموع گل و سنگ و چوب و کبل احداث می نمایند.

حاضر تماشا بینان خود صحنه های کوچکی را به همکاری شاگردان خویش ترتیب و نمایش میدهند که با صحنه و نمایش نزدیکی میکند. ازینها که شمردیم و نام بردیم در جامعه ما همواره، کم یاز یاد موجود بوده اند و برای تفریح و فراغ خاطر تماشا چیان و شنوندگان خود نمایش های سمعی و بصری ارائه کرده اند.

اما اینها همه چشم دید است. ماخذ مدرک مکتوب و چاپی آن ها که سهم شائرا در سیر هنر تمثیل نشان بدهد، موجود نمی باشد.

فقیر احمد مجلس آرا

و اما قدیمترین چهره ممثل که ذکر آن در تاریخ آمده و تشخیص آن ممکن شده شخصی است در دربار امیر شیرعلی خان و موسوم به فقیر احمد مجلس آرا.

(۳) یکی از مداحان که در داستان سرایی مهارت و شهرت داشت، مردی بود معروف به (ملای سفید) او را به لقب (ملای خضری) هم یاد میکردند. چون بامو های سفید و جلد سفید زاده بود. قدرت بیان او فوق العاده بود. باچند حرف شنوندگان خود را بگریه میاورد و با چند کلمه همه را میخنداند. نامش ملا علیجان بود که در سال ۱۳۱۳ ش ه وفات یافت. یک فرزندش که مثل خودش داستان سرایی قوی و صاحب حافظه نیرومند است، حاجی سخیداد نام دارد و تا حال در قید حیات میباشد.

اسدالله نواسه ملا علیجان در همان کوچه جنگنا مه خوان ما هر برآمده است. اگر مداو مت کند خیلی بهتر میشود.

(۴) ص ۱ شماره اول سال سوم مجله لمر طبع ۱۳۵۱ کابل.

نفری بلی کویان در بازارها و میدانهای وسیع به پا استاده ساعت ها قصه ها، داستانها و روایاتی را که حفظ کرده بودند باز میخواندند آنکه حافظه قوی و نیمه سواد داشت داستانهای غزواتی صدر اسلام مجاهدات اصحاب و انصار (رضی الله تعالی عنهم) و کارنامه های امیر حمزه صاحب قرآن، حمزه آذرک سیستانی و ابو مسلم پهلوان خراسانی را بیان و با حرکات عصا و تبرزین وقوه بیان حوادث را تمثیل میکرد و میگوشتید که باین حرکات و نیروی زبان واقعات را در مخینه شنونده بر جسته بسازد.

همکاران او در لحظه های خستگی او ایات مربوط به همچو واقعات را خواننده پیاپی یا گیلایا آب را برای استناد صحنه یعنی مداح عمده و بزرگ تقدیم میکردند. در شهر کابل نزدیک حصه دروازه لاهوری، کوچه ایست بنام کوچه سادوها. اکثر مداحان و قصه گوینان و داستان سرایان کابل در آن سکونت داشتند و عده کم باقیمانده شان تا حال هم در آن کوچه ساکن هستند. (۳) و مصروف همین پیشه.

افسانه آگویی شب های دراز زمستان زیر صندلی و یاد میدان داریهای رستم و سهراب و خواندن شهنامه و سکندرنامه و یو سنی زلیخا و امثال آن نیز درین مسئله قابل یاد آوریست (۴)

شعبده بازان اگر چه زیاد تر جنبه تردستی و حقه بازی و چشم بندی دارند اما گاهی بغرض تفریح

داکتر ج.ل. یاور سکی طیب
معالج هیات سفارت رو سیه تزاری
در کتاب خویش موسوم به (سفارت
روسیه تزاری بدر بار امیر شیرعلی
خان) (۱) حتمیکه از یک ملاقات
با امیر صحبت میکند مینویسد :
«جوان خوش سیما و بلندبالا یی
باچهره جذاب جلب نظر مرا بخود
نمود . من او را برای نخستین بار
در مجلس امیر دیدم و سن او را سی
الی سی و پنج سال تخمین نمودم ...
امیر به طرف آن جوان دیده چند
کلمه باو گفت ...

دفعتا آن جوان یکقدم به جلو
گذاشته عینا باهمان ژست ، حرکات
آواز و طرز بیان قاضی که یک لحظه
قبل از ناخوشی خود شکایت نموده
و را ستوده بود به چنان مهارت و
بر دستمی اجرا نمود که مالینو فسکی
(۲) و من هر دو در کار او حیران
ماندیم و همه حضار بشمول امیر
خندیدند . از اسم و شمهرت آن
هنرمند پرسیدم ، گفتند او را فقیر
احمد مجلس آرا میگویند و در فن
تمنیل مهارت زیاد دارد و خیلی
موزد توجه امیر صاحب میباشد .
درانتهای راه مالینو فسکی گفت :
«آیا دربالای صحنه نیز این جوان
میتواند هنر خود را نمایش دهد ؟
گفتم صحنه اصلا در افغانستان
معمول نیست . ورنه یقین دارم او
از عهده این کار بوجه احسن بر -
آمده میتواند.» ...

فقیر احمد مجلس آراء که به قول
یاورسکی جوانی بود بلند بالا باریک
اندام خوش منظر و زیباچهره تمثیل

(۱) صفحه ۵۲ و ۵۳ جلد دوم
(کتاب سفارت روسیه تزاری بدر
بار امیر شیرعلی خان) ترجمه
عبدالغفور برشنا - طبع مطبعه دولتی
کابل - چاپ ۱۳۴۸

(۲) ترجمان لسان انگلیسی
هیات مذکور . ص ۲۱ همان کتاب :

عایش همه در دربار و برای طرفت
و نمکین ساختن صحبت خود شس
بود . و اکثر وقایع و مخصوصا وقایع
تاریخی کشور .

فقیر احمد مجلس آرا داستان
های ملی را حفظ میکرد و در مجالس
شاه و دوستان خود آنها را باز
می گفت و برای اینکه

بهتر ذهن نشین شنوندگانش گردد
میکوشید که داستان را با تمثیل
بیازاید و چنان داستان سرایی کند
که اهل مجلس درانتهای شنیدن
داستان احساس نمایند که عین
واقع را میبینند . از همین سبب
بود که وقتی بداستان سرایی می -
پرداخت شنوندگان او همه گوش
می شدند و چنان متوجه حرکات
و سکنات او میکردند که بازها
باو یکجا آواز میکشیدند . مجلس -
آرامرد وطن خواهی بود و اکثر دا -

ستانهای ملی و فولکلوری را به
حافظه داشت . از فیض صحبت استاد
بزرگست قاری ملک الشعرا
گاهگاهی حین داستان سرایی چا -
شنی های از اشعار رزمی را نیز
علاوه میکرد . فصاحت و زبان و
لهجه گیر داشت . وقتی این همه
مزایا را با جذبات وطنیه خود می -
آمیخت آنگاه راستی که مجلس آرای
میکرد و بلکه مجلس را بزم انس می -
ساخت و زمانی هم بزم انس را بساحه
رزم تبدیل میکرد .

مجلس آرای مرحوم که در سال
های اخیر سلطنت شیر
علیخان و تمام مدت امارت امیر
عبدالرحمن خان مصاحب دربار
بود تا سال دوم سلطنت
امیر حبیب الله خان میزیست .
قبرمرحوم فقیر احمد مجلس آرا
در شهدای صالحین در میان یک
چپو تره آهن پوش بوده و کتیبه لوح

سنگ ان چنین است : (۱)
«وفات مرحوم فقیر احمد خان
ابن ملا محمد حسن خان مرحوم به
تاریخ یکشنبه ۲۵ ذی القعدة سنه
۱۳۲۴ هـ ق از جهان فانی شتافت
حسب الحکم شهزاده جوان نبخت
ترقیخواه معین السلطنه سر دار
عنایت الله خان فرزند ارشد
اعلیحضرت سراج المله و الدین
امیر حبیب الله خان بن مرحوم
هـ ق لوح سنگ هذا ساخته شد.»
استاد عبدالغفور برشنا در کتاب
قصه ها و افسانه ها مینویسد (۱) :

بعد از وفات امیر عبدالرحمن خان
(۱۳۱۹ هـ ق) سر دار حبیب الله خان
فرزند ارشدش به سلطنت رسید و
از سبب وفات پدرش خیلی ها
غمگین می بود و سوگواری می نمود .
در بارین برای اینکه امیر -
حبیب الله خان ازین سوگواری و
غمگینی رها یی یابد عرض کردند
که اگر اجازه باشد مجلس آراء
خواستگاره شود زیرا مدت است به
حضور نرسیده و تشریف می خواهد .
امیر حبیب الله اجازت فرمود .
برای مجلس آراء احوال فرستاده
شد . چون بیا مدامیر او را عزت
فراوان داده فرمود که نسبت ارادت
و صمیمیتی که با پدرم داشتید بمن حق
کاکایی دارید و چرا زود زود نمی
آئید . و اکنون که آمده اید برای
ما چیزی بگویید .

مجلس آراء با کسب اجازت
داستان (کا که اورنگ و کا که
بدرو) را مفصلا بیان داشت . این
دواز کا که های معروف و مشهور
کابل بودند که یک روز جمعه در

۱ - صفحه ۱۹۷ کتاب مزرات
شهر کابل . تالیف محمد ابراهیم
خلیل . طبع کابل .

۱ - صفحه ۲۷ تا ۸۸ کتاب قصه
ها و افسانه های لیلی عبدالغفور
برشنا چاپ کابل .

دامان عقبی بالاخصار کابل یعنی برتبه شهدای صالحین با هم مصاف دادند و برای تماشای جنگ تن به تن و شمشیر جنگی و نیزه جنگی این دو مبارز، هزاران نفر از سکنه کابل در آنجا حاضر شده بودند. امیر حبیب الله خان از شنیدن داستان خینی معذووظ گردید و طبع مغموم او شان گشت و فضای غم انگیز در بار به مسرت تبدیل گردید.

این مجلس در کوتی با غنچه ازگ کابل صورت گرفت. (۱)
استاد برشنا در مورد استعداد تمثیل مجلس آرا چنین قضاوت میکند (۲):

«... فقیر احمد خان مجلس آرا در فن تمثیل خیلی مهارت داشت و ما او را در ردیف اول ممثلین قرن نزد هم ممنکت خود می‌شماریم. این مرد فاضل و هنرمند در نزد امیرشیر علیخان، امیر عبدالرحمن خان و امیر حبیب الله خان مقام ارجمندی داشت...» و علاوه میکند:

«... مادر بزرگ من دختر امیر دوست محمد خان خانم سر دارمحمد علیخان از وی خیلی تو صیقل و تمجید میکرد و میگفت: فامیل شاهی همه او را به نظر احترام عیدیدند و ما باو کاکا (عمو) خطاب میکردیم. پس نباید آن هنرمند را در ردیف دلگ در بار شمرد...»

(۱) صفحات ۷۷ تا ۸۸ کتاب (قصه ها و افسانه ها) اثر عبدالغفور برشنا - طبع کابل
(۲) صفحه ۴۷ همان کتاب (سفارت روسیه...)

فقیر احمد مجلس آرا خسر مر- حوم قاری عبدالله خان ملک الشعرا بود.

چون نویسنده کتاب (سفارت روسیه تزاری بدر بار امیر شیرعلی خان) داکتر یاور سکی روزشانزدهم هم جنوری ۱۸۷۹ میلادی فقیر احمد مجلس آراء را در دربار امیر شیر- علیخان دیده پس نگارنده او را اولین ممثلی می‌شناسد که تا حال شناخته شده و تشخیص یافته و آغاز تاریخ مکتوبه این هنر را در افغانستان درین کتاب از همین سال اعتبار میدهد. که مصادف میشود به سال ۱۳۵۸ ش. ه.

بعد از مجلس آرا در باره کدام ممثل یا تمثیل نامه نویس دیگر معلومی در دست نیست تا اینکه میرسیم به نام پر آوازه دیگر. یعنی سائین قناد.

دسته سائین قناد

در زمره خدم و حشم دربار امیر عبدالرحمن خان (۱۸۸۰ - ۱۹۰۱ م) مردوارسته نیز بود بنام سائین (۳) اینکه چنین اسمی براو بجه مناسب مانده شده بود نام معلومست. آنچه معلوم است اینست که سائین از خاندانهای سرشناس کابل وساکن گذرگدري بود و پیشه قنادی داشت. سائین

(۳) سائین کلمه ترکی است به معنی بزرگوار و آقا و پیشوا، این کلمه قدیمی در ترکیه به کثرت استعمال می شود.

دریک خانواده متدین تولد یافت و خود بعد از آنکه صاحب دستگامی شد در گذرگدري یکی از کوچه های مشهور کابل مسجدی ساخت که تا امروز وجود دارد.

سائین قناد از چندین جهت خود را شایسته آن ساخته بود که در دربار امیر عبدالرحمن خان شهرت و تقرب یابد. یکی اینکه مرد خوشنام و متدین بود. دوم اینکه از مخالفان سرسخت استعمار بود و در مواقع لازم درین راه هم خود سهم می‌گرفت و هم از حرکات و وطن پرستانه افغانان علیه استعمار انگلیس قویا پشتیبانی می نمود. وجه سوم پیشه او بود یعنی قنادی که از نظر آنچه ما درین مبحث به نظر داریم خیلی شیرینتر از حلویاتی است که سائین تهیه میکرد.

وجه چهارم این بود که سائین ظریف و بذله گوی و شیرین سخن هم بود موقع شناسی و شیرین گفتاری میکرد و هر گاهی که گوشه خاطر امیر را در می یافت لطافت و حکم و امثال را در کمال حفاظه ادب بازبان شیرین و حرکات دلنشین بیان میکرد و این خود سبب میشد که امیر و درباریان او را بخنداند و سخن به لطافت براند. سائین یک صفت دیگر هم داشت یعنی آوازش شیرین بود و اندک سر رشته از آلات موزیک نیز بکف داشت. این همه شیرینکاری و شیرین کرداری ها سبب میشد که امیر را براوتظری خاص باشد. در ایام تفریح و شبهای میله سائین قناد از حواشی مجلس به متن قدم میگذاشت و شمع انجمن می‌گشت. گل می گفت و گل می شنید. خلاصه

سایین قناد با چنین او صاف یک کرکتر تمثیلی هم بود. سایین خود کمتر به تمثیل می پرداخت، ولی در پهلوی شاگردان کار خانه قنادی خود چند نفری را تربیه میکرد که صحنه های زابه وجود آورده و در آن انگیزه های ملی و اجتماعی را تمثیل میکردند. و معروف شده بودند به مقلد های سایین قناد. از معلومات کسانی که خود ناظر و شاهد تمثیل این دسته بودند چنان بر می آید که نمایش او از آغاز تا انجام یک داستان مسلسل نمی بود بلکه شامل پارچه های کوتاه تمثیل و عملیات اکرو باتیک و سر-کس می بود.

این نمایشات برای امیر و درباریان او هم تمثیل میشده ولی زیادتر در شبهای حنا ی کسانی صورت میگرفت که عروسی می نمودند. زیرا در آن ایام در اوقات عادی یگانه موقعی که عده از مردم امکان اجتماع و گرد هم جمع شدن

را می یافتند همین شب حنا ی دوستان و اقارب شان بود که علاوه از شمنیدن دسته های خواننده و نوازنده مردانه و زنانه، گاهی ازین دسته سایین قناد هم دعوت میشد تا برای سرگرمی مدعوین پارچه هاییرا تمثیل نمایند. متأسفانه ازین صحنه ها کرکتر ها و سوژه ها اکنون عکسی بدست نیست. یگانه ماخذ معتبر برای معرفی صحنه و تمثیل دسته سائین جزء حافظه کسانی که فرصت تماشای این صحنه ها برایشان میسر بود راه دیگری موجود نمی باشد. اینست که نگارنده هم آنچه درین مورد از پدر مرحوم خود شنیده ام می آورم.

ایشان کتابی رویدست داشتند بنام (کابل نیم قرن پیش) که در آن از جنبه سیاسی، اقتصادی، اجتماعی، فرهنگی، سپورتی، موسیقی و غیره بحث های دلچسپی تهیه نمودند. متأسفانه از وقتی که

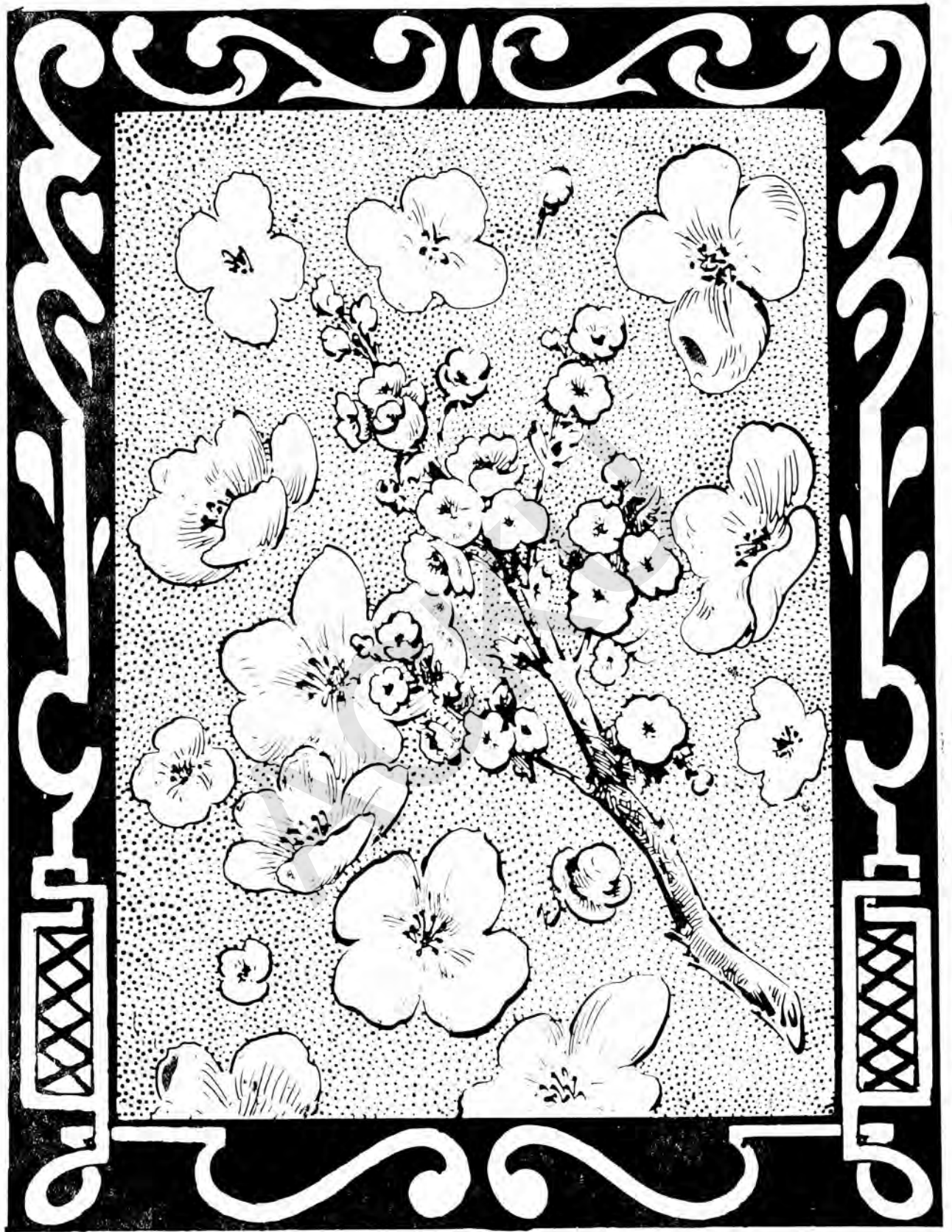
مرض چنگ بگر ییان صحت شان انداخت نه تنها انگشتها از کار مانده بلکه کار کتاب باز مانده شد و صرف یاد داشتها یشان باقی ماند.

(۱) درین یاد داشتها فصلی است بنام (وسایل تفریح و تنویر اذهان) که راجع به وسایل تفریح و هم تنویر ذهن موجودان وقت بحث شده است. من با اجازه شان آنچه را مربوط بحث ماست در اینجا میآورم.

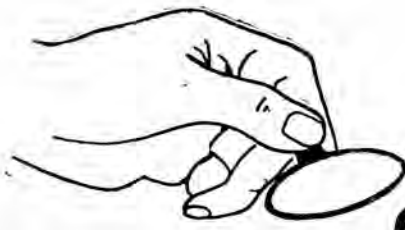
در یک نمایش سایین قناد و رفقای او که پدرم خود در جمله تماشاچیان حاضر بوده است صحنه های آتی نمایش داده شده است:

(۱) درین یاد داشتها فصلی است در مجله لمر نشر یافته. ملاحظه شود، کلمسیون سالهای ۱۳۵۰ و ۱۳۵۱.

روزنامه اصلاح شماره چهارم صفحه دوم سال ۱۳۱۵

نگارش و نگارش

از : چراغ

بررسی رویدادهای هنری

سخنی رمزی و استعاره‌ی نهان دارد.

از کار تون و پوستر بعنوان هنرهای جوان در کشور خودنام گرفتیم و این واقعیت است که این دو در جامعه مایه‌دهنده‌ها بی‌اند تازده و کمتر به شناخت آمده‌که فقط در سالهای اخیر به گونه‌ی از بیان هنری به پذیرش آمده و به کارکرد القای آغاز کرده اند بی آنکه شکوفایی ایراشا هد باشند و یا بر باری ایرا در حیطه‌ی خود نوید دهند.

هنر پوستر و کارتون خلاف دید و نظر عده‌ی نو آموز که آنرا به آسان می‌گیرند از دشوارترین شیوه‌های تقاضای مدرن معاصر است.

دشوار به این سبب که هنر - آموز تازه کار هر گز به آفرینش و خلا قیتی در کار خود نایل نخواهد شد و هرگز موفق به پیاده‌سازی ختن اندیشه‌ی اجتماعی فرهنگی و سیاسی در کارتون و پوستر نخواهد گردید مگر آنکه جامعه‌شناسی را در خدمت به روند تکاملی جوان معبداند، به دانش روانشناسی در خدمت شناخت منش‌ها و نهادها و شوگر

شاه فاروق و رحمت الله در بخش پوستر و کارهای از: عظیمی، حسینیه مرزبان، جمیله زمان، محی‌الدین شبنم و دوکتور بشیر افضلی در کارتون.

تماشاگر این آثار، هنرهای جوانی را میدید که بیان تصویری اش در شکل پوستر از مجموع رخدادهای جاری در جامعه‌ما می‌گیرد و گاه در روانی شعارگون و زمانی هم در قالب و پرداختی واقع‌گرایانه در پی آن بود تا یگانگی و همبستگی ملی را در ذهن نکرده القاء کند و رسوب دهد.

در این کارها تلاش شده بود بخشی از واقعیت‌ها، واقعیت‌های عصر انقلاب به توضیح تصویری آید و بارها نیدن احساس تماشاگر از درون نگار بی‌و ذهنی گرای، آنرا به عاطفه‌جمعی پیوند دهد به هنر خصلت مرد می‌بخشد و آنرا از شکل‌گرایی بورژوازی بسوی ارزش‌جویی در محتوی جهت دهد و بهمین گونه بارنگ آمیزی، کمیو زبسمیون و قیافه سازی کار تونیک نیز نگرشی طنزگون و هزل آمیز به واقعیت‌های جهانی داشته باشد و در پس هر قیافه و هر تصویری

کشایش نمایشگاه آثار کارتون نیست و رسامان و نقاشان پوستر، راه اندازی بزم شعر و موسیقی گردآوری و به نمایش گذاری آثاری چند از مهند سین کشور، کشایش نمایشگاه آثار نقاشی دو تن از نقاشان سوررئالیست اتحاد شوروی، به نمایش گذاری آثاری چند از مهند سین کشور، و ... در شمار کارهای بود که در جریان دوماه گذشته اتحادیه هنرمندان آگاهانه و مسوولانه و با درک و شناخت مسوولیتی که در جهت دهی هنر و کارهای ایجاد می‌در همین زمینه دارد، آنرا به انجام آورد و زمینه‌ساز شد تا شکوفایی و باروری استعداد هابه باور دو باره آید و اصلت و هدفمندی هنر به شناخت بیشتر.

آنچه در زیر میخوانید بررسی فشرده‌ی است از آثار به تماشا گذاشته شده در این نمایشگاه‌ها:

کارتون و پوستر:

در نمایشگاه کارتون و پوستر که در تالار لیسه استقلال کشایش یافت، نگرنده با آثاری دیدار داشت از: اسلم اکرم، اشرف انخورگر، زمیری شیرزاد، تیمور

فرار گرفت. باتوجه به اینکه کارهای به اراته آمده ساختنهایی بود از نو آموزان، موفقیتهای نسبی آفرینندگان آثار رامیتوان به تائید گرفت و از سستیها و کاستیهای آن درگذشت.

باید گفت پیکره تراشی و مجسمه سازی در کشور ما زنده کسیدراز دارد، زندگی به درازای همه سده ها و هزاره های که بر آن گذشته است و این هنر، این هنر ظریف پایه پای زم اندر همه ی این سده ها دویده و اوج و فرودهایی را شناسیده است اما هرگز همانند با دیگر پدیده های هنری بومی رنگ و بوی گسی و ساختار خاص محلی خود را حفظ نتوانسته و هر چند گاه باری از مدنیت های گونه گونه و متفاوت از همی که در سرزمین آریانیان کهن با هم برخورد و اختلاط داشته اند، مایه گرفته و شکل عوض داشته است، در این رده می توان از هنر بویک هنر یونان قدیم و هنر باختری نام گرفت که مجسمه بزرگ بود و دیگر آثار آفریده شده در ادوار مختلف و کشف شده حکایتگر بر باری این هنر، و اندیشمندی هنر مندان مجسمه ساز کشور ما است.

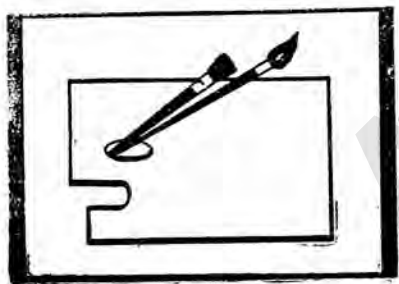
هنری چنین ظریف و چنین قدیم را نباید به فراموشی سپارید، نباید نقش آنرا در بهشت آوری مدنیت های گذشته سرزمین کهن ماننا دیده گرفت به همین سبب به گشایش آمدن بخش مجسمه سازی هنرهای زیبا نویدی است به اینکه این هنر در کشور ما دوباره زندگی خود را از سر میگیرد و نخستین نمایشگاه آثار ساخته

سده راین زمینه نیز گویا است تعداد های شکوفا جوانان ماست که به باروری می آیند و به رشد میرسند. باری در نمایشگاه آثار مجسمه سازی کارهای ارائه شد از مرتضی پریس، حنیف صدیقی، محمود پیشتا، محمد ها رون، سمیع مسعودی، محمد صالح، محمد رجب، نور، محمود عدویی دیگر که الگوهای بود بریده شده از گچ، الگوهای که در مرحله بعدی به انداز چندین برابر بزرگتر از سنگ مرمر تراش شده و نصب جایگاه های معین در مراکز علمی، دانشگاه ها، سازمانهای اجتماعی و میدانگاه ها خواهد گردید.

پیرامون ارزش هنری این کارها به فشرده گی می توان گفت از نظر سوژه و اندیشه محتوای همه دربرگیرنده های انقلابی بود و انعکاس دهنده احساس جوانان هنر آموزم ازین برشو مقطع تاریخ، جهاد عظیم ملی در برابر امپریالیزم و نیروهای خونخوار آن و به تبارز آری خواست ها و ارمانها در بسیج نیروها و توان ها برای سرکوبی اعمال ضد انقلاب که نشان میدهند مجسمه ساز امروزین خودش را از بند پندارها و زنجیرهای فکری هنر بورژوازی، هنر دزد و نگراو هنر شکلی و فورمالیک بیرون کشیده و ادعای هنر برای هنر را برای همیشه به گور سپاریده است تا به جای آن هنری را بوجود آورد که بازتاب و بازآفرین همه آمودهای راستین باشد و نشان دهنده ی انسانی ترین جلوه های عاطفه اجتماعی، هنری که داد را در برابر پیداد فریاد کند و با شگرد عینی گرایانه خود جا معه را آنگونه که هست به نمایش گذارد.

اما از نظر پیاده سازی اندیشه در کارکرد هنری بیشتر آثار را معایبی به همراه بود که تازه کار بودن آفرینندگان را گواهی میداد و دراین شمار بود پیکره های امیر امان الله و کودك و مادر که چنین مینمود از روی اصل نقاشی و یا عکاسی کاپی شده و سازنده در ایجاد نوعی حالت عاطفی که بیانگر تأثرات و اندیشه ی خودش از نمایانند باشد نقشی نداشته است. سخن کوتاه مجسمه های ساخته شده از نظر محتوی، و سوژه انسانی و از نظر پرداخت کار فاقد خصوصیت القایی مینمود و بیشتر فاقد نشاندندی بعد درون و عاطفه بود که آرزوست کارهای آینده بهتر از این باشد و نوید دهنده شکوفا نی بیشتر مجسمه سازی در کشور ما.

نقاشی:

تدویر و راه اندازی نمایشگاه کارهای دوتن از نقاشان برجسته و شناخته شده اتحاد شوروی که به اهتمام و تلاش اتحادیه هنر مندان به انجام آمده عالی بود تازه برای نقاشان و بر رسی و مویک به دستان کشور ما تابه نمود ها و جلوه های از هنر نقاشی متری معاصر آشنا شوند، از تجربه ها آموزشی گیرند و دریابند که چگونه هنر کنونی نقاشی در شیوه مترقی خود ره به درون عاطفه ها میجوید و آفرینش را با بینشی

عمیق گرایانه به انجام میاورد و به هنر خود ویژگی انسانی و مردمی میدهد.

نقاشی در شوروی همانند با همه ی دیگر پدیده های هنری در این کشور نمودی دارد مردمی و انسانی و نقاش کنونی در کشور شو راها خواه ریا لیست باشد یا سور ریا لیست و خواه کارش را به شیوه امپرسیو نیز م ارائه دهد و یا کوبیزم یک هدف دارد و آن به شناخت آوری عا طفه انسان دوران ماست انسانی که ازسوی و در جایی زیر چکمه های خون آلود امپریا لیزم فشرده میگرد و از سوی دیگر برای پایان دهی به همهی بیداد ها ، خود نگری ها و خود کا مه گی ها و خودخواهی های جنگ افروز پرچم مبارز را بر می افرازد و دریا دریا خون میدهد تا قطره قطره آزادی را به دست آورد و صلح را بر آیدگان نوید دهد و خواستهای امپریا لیستی را به نیستی سپارد.

و این گونه ی هنر، هنری چنین انسانی و چنین مترقی هرگز خود را در بند شعار چوکات نمی کند به ظاهرو رویه ی مسایل نمی پردازد. بلکه بانگرش به عمق مسایل باشناخت عا طفه جمعی و ساختار هنری اش همهی تأثرات را، تأثرات انسانی جمع را درخط ها و نقشبندی خود به پرورش می گیرد تا آنچه میافریند نه یک بعدی باشد و نه مایه گرفته از عا طفه شخصی و پیوند نگرفته با عا طفه جمعی.

کارهای ارائه شده در نمایشگاه نقاشی که به (ویا چیسلاو نیکلا یویچ) تعلق داشت نیز در همین روال بود و از چنین اندیشه یی مایه می گرفت این آثار که در

شیوه ی سور ریا لیزم کار شده بود نگرنده را در میان رنگها، خط ها و نقش ها به اندیشه و امی داشت و همه جا آفرینش و خلاقیت را به چشم و نگاه او میکشید.

ایکاش نوآموزان هنر نقاشی در کشور ما و بالاخص آن هنر آموزانی که به کاپی گری عادت یافته اند با دیدار از این نمایشگاه شگرد کار و اندیشه شان را تغییر دهند و بگویند به جای تقلید، دنبال روی و کاپی گری آفریننده باشند و ایکاش اتحادیه هنرمدان بیش از این چنین نمایشگاه هایی را گشایش دهد و چنین زمینه های را برای شناخت گیری فراهم آورد.

سخنرانی سینمایی :

علی همایف سینماگر خوب و آگاه اتحاد شوروی بنا بدعوت بخش سینماتوگرافی اتحادیه هنرمدان سخنرانی داشت. پیرامون هنر معاصر سینماتوگرافی شوروی، شگرد کار سینماگران این کشور، شیوه ی پرداخت شان به امور کارگردانی پیوند، صدا برداری، نورپردازی، لابراتوار، بازیگری و در نهایت بینش و نگرش شان به ساختار هنری فلم، ملاک ها و معیارهای ارزش گذاری و سره کردن خوب از بد که هم جالب بود و هم آموزنده برای سینماگران جوان و دست اندرکاران امور سینمایی کشور ما.

سینمای کشور ما بیش از اندک زمانه ی زندگی ندارد. از نخستین فرآورد هنر هفتم بیش از سه دهه واز او لین ساخته ی افغان فلم اندکی کمتر از دو دهه میگذرد اما همین اندک زمانه ی پر بوده است از فراز و فرود ها و بند ها و رهایی ها، می توان گفت اگر بی مبارزاتی ها و بی مسوولیتی ها نمی بود اگر بی تفاوتی های پیشروی ها ی سازنده را بار کود و ایستایی برابر نمیساخت همین مدت زمان کافی بود که این پدیده هنر، این بهترین هنر برای مردم راه رشد و شکوفایی را در پیش گیرد، اندیشه ها به پرورش آیند، کدرهای مورد تبار تربیه شوند، زمینه های رقابتی و تشویقی فراهم آید و قلمبه های خوب به ساختار گرفته شود.

اما این هنر نیز در جریانه ی زندگی خود همان سرنواشته را داشت که دیگر پدیده های هنری ما، همه جا قفل بود و همه جا زنجیر و همه جا اختناق بود و همه جا قیچی زنجیرها و قفل ها برای دستیابی و پاها و زبانها و قیچی ها برای ساختن سور ها و بریدن ها و در این تنگنای دور از هر روزن آمیخته هنرمدان ما یاباید مدیحه سرای می بودند و یا در انزوای خود می پوسیدند که همه آنانی که احساس مردمی چراغ راهشان بود را دوم را به پذیرش گرفتند و حلوه های بورژوازی را به قبول نیآوردند.

همه ی این شرایط منجر به این شد که توریدهای بدآموز بورژوازی جای تو لید خوب و با تاب واقعت ها را در کشور ما پر کنند و هنر آموز و هنر سزوم نیز از هر زمینه ی آگاهی دور ماند. این سایه ی شوم، سایه ی

خواست های نظامهای خان سالاری تهنوز هم از میان ماکاملا رحت بر نیسته و همین است که اتحادیه هنر مندان را باید وا دارد با جهش منطقی جهت ده هنر باشد و شوینده ناپاکیها از دامن مقدس آن. باید برای سینماگر ماز مینه های استفا ده از تجارب هنر مندان دیگر کشور هافرا هم آید، باید کتاب فراوان و سود مند تهیه گردد، هنر پژوهان مادر جشنواره های سینمایی دعوت شوند و شخصیت های برجسته سینمایی جهان به کشور ما مهمان گردند تا باراه اندازی سخنرانی ها و محافل باگفت و شنود و پرسش و پاسخ از تجارب شان استفا ده گردد.

سخنرانی سینمایی راه انداخته شده به وسیله اتحادیه هنرمندان شاید سر آغاز این راه بود و در همین سرآغاز ما دیدیم صد ها تن از سینماگران جوان ما با چه شور و شوقی پای صحبت این کسار گردان بز رگ نشستند و گوش به سخنان او فرا دادند.

بخش سینماتوگرافی اتحادیه هنر مندان بدون شك بافرا هم آوری زمینه های بهتر و بیشتر برای ایراد سخنرانی ها، شرکت دادن هنر مندان در جشنواره ها و تهیه کتب و رسالات آموزنده سینمایی به همی این شور و شوق ها پاسخ مثبت خواهد داد.

دیزاین میناتور :

در آخرین روز ها رجهار میناتور سال روان نمایشگاه هسی داشتیم از آثار دیزاین میناتور (شکریه ونوریه) در سازمان هنری غلام محمد میمنه گی که از جهاتی و به سبب های ویژه یی جای سخن دارد:

نخست اینکه آثاری چند از کارهای این دو تن در نمایشگاه جهانی خردسالان معیوب در توکیو و نمایشگاه هنری خردسالان در پراگ شرکت داده شد و از هر دو نمایشگاه نیز مدالها، جوایز و تقدیرنامه های هنری ای را حایز گردید که پیروزی است چشمگیر و نمایانگر استعداد های در حال پرورش این دو نو جوان معیوب که هر دو محروم حس شنوایی و گو یایی اند و به همین سبب از آموزش سواد نیز بهره یی نبرده اند، اما با همه این کمبود ها در مدت زمان سه سال آموزش درسازمان غلام محمد میمنه گی توانستند ارزش کیفی کارهای خود را به جای برسانند که در سطح جهانی رباینده مدالها ی هنری گردد و نام کشور ما را در این زمینه خاص آوازه بیشتر بخشند.

دو دیگر اینکه اصطلاح دیزاین میناتور در میان پدیده های هنری ما، گمنام تر و به شناخت نیامده تر بوده و بیشتر باطر حهای میناتوری سبک بهزاد به اشتباه گرفته می شود در حالیکه این شیوه هنری نمودی است سوای آن و دارای ویژگیهای خاص به خود. به کوتاهی می توان گفت این شکل هنری از نظر ریزه کاری ظرافت هنری، رنگ آمیزی کمپوزیسیون و چگونگی به کار گیری خط ها و رنگها و نقش ها همان حاشیه کاری تذهی میناتور بهزادی است با این تفاوت که در مکتب بهزاد و دیگر شگرد های میناتوری بعد از او زدگی انسان طبیعت و فلسفه به گونه یی خاص و تخیلی و در چوکا تی فورمالیک و شکلی جای فراخ دارد و در محتوی آن مسایل اجتماعی و افسانوی در بعدی کاملاً عاطفی و مایه

گرفته از احساس درونی هنر مند به طرح میاید و ریزه کاریهای گل ها و برگها فقط در حاشیه و به منظور اکمال زیبا یی تابلو به کار می رود در حالیکه در هنر دیزاین میناتور و یا گلبرگها ی زنجیری میناتوری نه انسان را جایی است و نه طبیعت را و شاخ و برگها تمایز اثر را میسازند که به وسیله آن آفریننده نمی تواند هیچ پیا می رابه گفت و بیان آورد و باز مینه سازی القایی میان ذهن خود و نگرند رابطه یی را ایجاد کند و به همین سبب این شکل از هنر بیگانه از همی تأثیرات انسانی است و صرفاً در چوکات زیبایی نگاری می توان از آن دیزاین های تکه بافی، چینی سازی، حکاکی، زرگری، ومانند آن استفا ده کرد و بس.

در کشور ما بی آنکه بتوان به ادعاهای از این گونه که دیزاین میناتوری مکتبی است آزاد از دیگر مکاتب هنری که به وسیله آفریننده معینی ابداع شده باشد باور داشت و یا حتی آنرا جلوه ی هنری داخلی و مایه نگر فته از هنر غرب به پندار آورد برای اینکه حقی تلف نکرده می توان گفت رشد و باروری نسبی دیزاین میناتور بیشتر به وسیله غلام جیلانی روحانی تحقق یافته و از این روی وی را به آن حقی است

بزرگ، از روحانی که آثار به نمایش گذاشته شده در نمایشگاه غلام محمد میمنه گی نیز همه کارهایی از شاگردان اوست تاکنون نمایشگاههایی چند در داخل و خارج کشور دایر گردیده و کارهایش مورد توجه قرار داشته است. در کارهای به ارائه آمده در نمایشگاه مورد سخن آنچینه آشکاری بیشتر دارد کابی گری

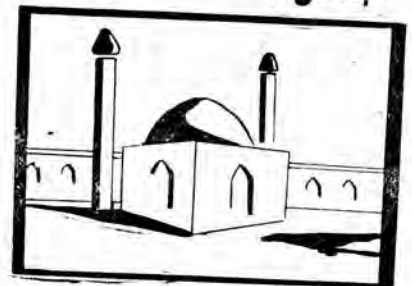
وتبیه اثر از روی تابلو های دیگران است که به هیچصورت جای برای تأیید ندارد.

آنچه هنر را در مجموع از زش هنری میدهد بعد از انسانی بودن سموزه و مضمون و بر خورداری اثر از قدرت القایی، آفرینش و خلاقیت هنری است که هنرمند باید موضوع اندیشه را در باطن تاز و به گونه ای عمیق گرایان به طرح آورد تا هنرنگر در آن چیز هایی بیابد که واقعیت دارد و دریابد که او با آنکه آنرا دیده و فراوان دیده بی تفاوت از کنارش گذشته و تو جبهی بمسایل درونی آن مسایلی که هنرمند آنرا نمایانده ، نداشته است.

در برخی از آثار به نمایش آمده در نمایشگاه نیز تلاش صورت گرفته تا با الهام گیری از زندگی، انسانی و طبیعت مضمون و سموزه بی قابلمندی گردد و دودیزاین میناتور چوکات اثر را تشکیل دهد که چون در این فشرده سخن بیشتر روی پدیده هنری دیزاین است از آن میگذریم و سره کردن رابه وقت دیگر میگذاریم .

آرزو داریم در نمایشگاه های دیگر سازمان غلام محمد میمنه گی از آثار ی دیدار داشته باشیم که در خود، زندگی را و انسانی را و طبیعت را انعکاس دهند و سوژه و محتوی در آن پر داخت ها بی باشد به مسایل اجتماعی در این مقطع زندگی ملی.

مهندسی :

نخستین نمایشگاه آثار رمهند -

- هنر -

سین موجود در افغانستان به اهتمام اتحادیه هنرمندان برای اولین بار در تاریخ کشور در این گردید و مورد دیدار گروه فراوانی از خوانندگان این گونه آثار قرار گرفت .

دیدار کننده این نمایشگاه که شاید تاکنون طرح معماری و ساختمانیه رابه عنوان پدیده بی هنری نیز به شناخت نمیگرفت خود را با مجموعی آثاری رو برو میدید که در سه بخش پلانهای شهری، پلانهای تعمیراتی و مدل های تعمیراتی به تبیه آمده و تلاش شده بود در مجموع آنها نما های از شیوه های تعمیر سازی روستایی کشور، ساختمان شهری و نمونه های مدرن تعمیراتی معاصر به شناخت آورده شود. نوی توان گفت این نمایشگاه خالی از عیب و نقص بود و نمی توان باور داشت آنچه ارائه گردید پاسخگویی می توانست باشد به پرسش های بیشمار ی که در ذهن هر نگرنده آن جوانه میزد ، اما با توجه به اینکه جمع آوری و به نمایش گذاری آثار مهندسی نخستین گام بود و در هر گام نخست اشتباهات و انحرافات روی ها دور از انتظار نیست نمی توان به گونه جلدی انگشت انتقاد بر سستی ها و کاستی ها یی گذاشت که کم و اندک هم نبود .

تاریخ معماری در کشور ما اگر قدیمترین نباشد تا آنجا که تاریخ بیانگر و نشانه گر است سر به سده ها و هزاره ها میساید و آنچه در این هنر قدیم چشمگیری پر ارزش مینماید ویژگی های هنری و خلاقیت و آفرینش هنری است که در طرح های ساختمانیه آن به کار رفته و چشم ها را به خود خیره ساز خسته است که در این

شمار است ساختار ویژه گنبد های سه طبقه یی، مینار سازی، حصار بندی، شهر سازی ها از نظر مقاومت در برابر هجوم دشمن و شیوه های هنری گچ بری کاشی سازی و ده ها مورد دیگر از این مائند ، بدون شک ما برای شناخت این همه مفاد فرهنگی و هنری خود در بخش تعمیراتی نیازمند به پژوهش های فراوانیم پژوهشهایی که باید در بخش های ساختمانیه سی، مسایلی تعمیراتی، ساختمان شهری و موارد مورد استفا ده برای ساختار آن به عمل آید که نه تنها جی آن در نمایشگاه آثار مهندسی ماخلای است بلکه تا کنون اقدامی نیز برای به تحقیق آوری آن نشده و یا کمتر شده است باری در نمایشگاه آثار مهندسی -

موجود در افغانستان کار های بیش از سی نفر مهندسان تعمیرات و وزارت دفاع و پروژه های شهری و تعمیراتی ارائه شد که در زمینه های به شناخت آوری گونه های هنر مهندسی و طراحی معاصر کشور، بسیج مهندسان و طراحان به دور اتحادیه و معرفی کارهای جمعی از مهندسان که تا کنون ناشناخته مانده اند مفید و ارزش مینمورد و در میان کار های ارائه شده نیز آثاری به چشم میخورد که دیدنی تر مینمورد و در این شمار بود طرح چار چنه شهر کابل و طرح های مربوط به ساختمانیه روستایی کشور و تدوین نمایشگاه رابه بخش مهندسی اتحادیه هنرمندان شاد باش می گوئیم و در انتظار آنیم که گامهای ارزشمند تری در جهت به شناخت آوری هنر معماری قدیم افغانستان به وسیله مهندسان جوان و کار آزموده ما برداشته شود .

نخستین جلد مجله هنرپیرامون مسایل سینمای بی کشور روز هشت سنبله با شرکت گروهی از دست-اندر کاران مسلکی سینما و تلویزیون، جمعی از دانشمندان و آگاهان به مسایل هنری و عده‌ای از جامعه شناسان و روانشناسان پوهنتون کابل در هو تل آریا تا دایر گردید .

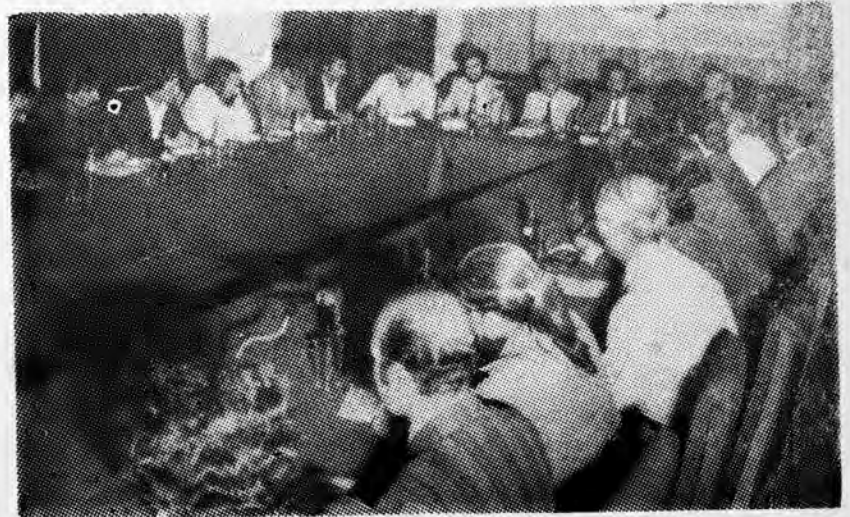
هدف از تدویر و راه اندازی این جلد ، بررسی ، ارزیابی و ریشه جو یی دشواریها و مشکلاتی بود که در کار تولید و توزیع سینمای بی ما وجود دارد و در مجموع موجب می گردد سینمای ملی کشور نتواند بازتابی باشد از واقعیت های درونی جامعه و رخداد های جاری در آن .

در این گرد هم آیی نخست عوام و سبب های ویژه یی مورد مطالعه قرار گرفت که باز دارنده ی هدفمندی سینمای کشور و جهت گیری آن به سوی انسانی بودن و آمو زشی بودن می گردد و با نهاییانند ن سیمای واقعی این پدیده هنری در افغانستان اشاره های شد به این مطلب که سینما در شرایط کنونی نه تنها جوابگوی نیاز مندیهای جامعه در

حال شگوفانی ما نیست و نه تنها نمی تواند واقعیت های زندگی اجتماعی ما را در خود انعکاس دهد بلکه و سیله یی شده است برای بدآموزی کودکان، نوجوانان و جوانان و خانواده های ما که از داشتن و سایل کافی تفریحی و آمو زشی محروم اند. در دو مین بخش جلد نیز شیوه های رفع نابسا مانیها، ناهنجاریها و دشواری ها و مشکلات به بررسی گرفته شد و با طرح دقیق و همه جا نبه مسایل و مطالعه ابعاد گوناگون آن پیشنهاد های مشخصی ارائه گردید که بعد از غور و رای گیری به تصویب آمد تا بعدا فشرده یی از این نظرات اصلاحی به ارگانهای مسوول حزبی و دولتی چون کمیته مرکزی حزب دموکراتیک خلق افغانستان، شورای وزیران و کمیته کلتوری دولتی گزارش گردد و از این ارگانها تطبیق و به اجرا آوری آن خواسته شود، بانگ رشی به اجندای جلد، شما را در جریان گذارش کوتاهی از این بحث آزادو نتایج آن قرار می دهیم .

...

سبب های ویژه یی که تاکنون سد پیشروی و شگوفانی و باروری

هنر سینما در کشور بسود است.

انگیزه یابی و سبب جو یی نابسا مانیهای موجود در کار سینمای کشور، تاثیر توریدهای غیر مسوولانه فلم در جهت دهمی ناسالم اندیشه ها و برسسی تاثیرات سوء آن در ذهن نوجوانان از نظر روانی و مطالعه ی شاخص های اصلی آن به عنوان عامل باز دارنده ی رشد و تکامل فرا آورد. های تولیدی سینمای کشور .

بررسی نقش فرهنگی سینما و کار کرد تجار تی بر خیز ازمؤسسسات با این پدیده هنری و فرهنگی و بر شماری تاثیرات سوء آن از نظر روانی فرهنگی و هنری.

بررسی از محتوی و کیفیت هنری فلمهای خارجی ای که از طریق تلویزیون به نمایش میاید ، بر شماری تاثیرات سوء نمایش ابتذال گونه های هنری، مطالعه نقش روانی تلویزیون در بخش نمایشهای سینمایی آن در ذهن نگرنده و تاثیر دهمی مثبت ویا منفی آن در کار کرد تولیدی سینمای کشور .

شاخص ها و معیار های ارزش نمی به هنر و ادبیات حماسی و انقلابی .

ارائه نظرات و پیشنهاد های مشخص برای رفع نابسا مانیهای موجود در توریید و تولید سینمای کشور ، تعیین مشی اجرای هر یک از ارگانهای هنری دولتی و شخصی به ارتباط مسایل سینمایی و به وجود آوری توازن و هم آهنگی و سهمگیری فعالانه مثبت اشتراکی به منظور بارور ساختن بخش تولیدی سینمای کشور .

به برخی از نظرات ارا نه داده شده در این جدل توجه کنید:

نخست تورید فلم:

... تورید سینمای کشور که بیش از پنج دهه پیشینه دارد، همیشه بانی التفاتی ها، بی توجهی ها، کارکردهای غیر مسوولانه و ناآگاهی های اجتماعی فرهنگی و هنری به همراه بوده است و چنین کار کردی در مجموع موجب شده است این پدیده هنری به جای آنکه نقشی داشته باشد در آگاهی بخشی سالم به توده ها، جهت دهی اندیشه ها و باروری آن وسیله ای بوده است برای بدآموزی و گسیل اندیشه های نوجوانان و جوانان در یک جهت ناسالم و ناسودمند فرهنگی و اجتماعی.

— سینمادار کشور ما به جای آنکه کار کردی فرهنگی داشته بوده باشد، وسیله ای بوده است تجارتی، و در تورید فلم نیز به جای آنکه معیار های فرهنگی، اجتماعی، روانی و زمینه های هم آهنگی کلتوری آن در جامعه مورد بحث بوده باشد به فروتنی بیشتر و بازاریا بی توجه شده است.

بازاریابی بر اساس به انحراف آوری ذهنیت ها و اندیشه ها و توجه دادن نوجوانان و جوانان به سکس شهوت و ارا نه مسایل به گونه ای مسخ شده و غیرواقعی آن.

— تورید این همه ابتذال های هنری گونه از سوی اندیشه ها را و بالاخص اندیشه های نوجوانان رابسوی رومانیتیزم جهت داد و آنرا از دید واقعی و نگرش عینی جویانه به دور داشت و از سوی دیگر اثرات منفی بی گذاشت در کار تولید سینمای مابه گونه

ایکه سینماگر داخلی میزناگر بر گردید برای بازار یابی از همان معیار های ارزش نمی تجارتی پیروی کند و کاپی گری و دنبال روی از پرداخت های سینمای تجارتی خارجی را به جای آفرینش و زایش هنری و توجه به اصلت و هدفمندی جایگزین سازد.

— یکی از سبب های ویژه ای که موجب شده است افغان فلم نتواند و جایب خود را در زمینه تولید فلم خوب به انجام آورد — جود نبودن یک مدیریت سالم و آگاه در این موسسه در سالهای پیشینه است.

شیوه مدیریت افغان فلم سبب شده است که عده ای از سینماگران خوب این موسسه ازان گریزان شوند و به فعالیت خود در پرو دکشن های خصوصی و شخصی ادا می دهند.

— مروری به زیست نامه ی تولیدی سینمای کشور در پیش از سه دهه نشاند هنده ی ایمن واقعیت است که نه تنها هیچ امتیازی برای تولید های سینمایی داخلی در برابر تورید های خارجی داده نشده بلکه شرایط و ضوابطی برای کار کرد های تولیدی وضع شده است که هر روز سد تازه ای در راه شکوفایی و باروری آن ایجاد گشته است به عنوان نشاند ه های قیمت مواد خام و خدمات تخنیکی افغان فلم برای این پرود — کشن ها به حدی گران محاسبه شده است که همانند آن در کشور های همجوار تا به پنجاه فیصد ارزانتر میسر بوده است.

سالونهای نمایش به همان قیمتی بدسترس تولیدگران گذاشته می شود که در اختیار تورید گرانو

ازین ما نند بیشمار مسا یل دیگر.

— تلویزیون کار کرد القائی به مراتب افزون تر و موثر تر از سینما دارد، در شرایط کنونی پر فروشترین فلم سینمای بیش از ده هزار تماشا گر ندارد اما اگر تعداد پایه های تلویزیون در ساحت نشر تلویزیون کابل یک صد هزار پایه و تعداد اعضای هر خانواد نیز چهار نفر در نظر گرفته شود هر برنامه نمایش سینمای تلویزیون حدود چهار صد هزار نفر نگرنده دارد و به همین سبب باید تلویزیون بمراتب در انتخاب نمایش های سینمایی خود محتاط تر باشد در حالیکه چنین نیست و گهگاه مبتذل ترین و بی ارزشترین فیلمهای سینمایی تجارتی هند از تلویزیون به نمایش میاید و ساحت بدآموزی خود را هر هفته و سعت و گسترش بیشتر میدهد.

— اگر تمام نگرندگان کنونی تلویزیون از نمایش های سینمایی شب های جمعه ناراضی باشند بهتر از این است که تلویزیون بابه نمایش آوری فلم های مبتذل با محتوی های دور از واقعیت های عینی و نامهم آهنگ باشریط فرهنگی کشور اندیشه ها را در یک جهت انحرافی سوق دهد.

— گفته می شود که تلویزیون زیر فشار خواست نگرنده ناگزیر می گردد فلم های هندی را در شب های جمعه مرتب به نمایش گذارد و سوال این است که کدام نگرنده در کدام سطح دید و اندیشه، با چه مقدار آگاهی و با کدامین خواست معقول؟

— گفت می شود که تلویزیون زیر فشار خواست نگرنده ناگزیر می گردد فلم های هندی را در شب های جمعه مرتب به نمایش گذارد و سوال این است که کدام نگرنده در کدام سطح دید و اندیشه، با چه مقدار آگاهی و با کدامین خواست معقول؟

و دیگر پرسش در همین زمینه اینکه آیا تلویزیون به عنوان یک

رسانه گرو می باید خود را در سطح اندیشه ها و ذوقهای به انحرف کشیده شده سقوط دهد و یا اینکه ذوقها اندیشه ها و مقدار آگاهی ها را در سطح بالاتر ارتقا دهد و آیا تلویزیون باید پیرو اندیشه یی نگرنده باشد و یا اندیشه یی نگرنده را به پرورش گیرد؟

و چاره ی کار

... برای رفع نابسامانی های توریدی، تورید فیلم باید در انحصار دولت در آید و قرار داد های کنونی افغان فیلم با اشخاص افراد ی فسخ شود.

... برای به نظم آوری امور تورید، تولید و تهیه یی سریال های تلویزیونی و همچنین واریسی از سناریو های سینما یی تلویزیونی و محتوی و شکل ارائه یی آن باید به فوریت یک شو رای فرهنگی در اتحادیه ی هنر مندان تاسیس گردد.

... در شو رای فرهنگی باید نمایندگان باصلاحیت و آگاه به مسایل سینما یی از دیدگاه های هنری، اجتماعی، فرهنگی و روانی از اتحادیه هنر مندان، اتحادیه نویسندگان، افغان فلم، ریاست هنر کمیته دولتی کلتوری و رادیو تلویزیونی عضویت داشته باشند.

... شو رای فرهنگی باید بکوشد برای کودکان، نوجوانان و جوانان، سالمندان و خانوادها سرپایال ها و قلم هایی تولید کند که هم زمینه آموزش داشته باشد و هم با شرایط جامعه یی ما از نظر فرهنگی در تضاد نباشد.

... شورای فرهنگی اتحادیه هنر مندان باید قوت اجرا یی داشته باشد و به عنوان یک ارگان حزبی و دولتی بتواند

نظرات خود را به عمل پیاپی دهد کند. ... شو رای فرهنگی باید در آغاز کار هیأتی را مشتمل بر نمایندگان از گانه های هنری، اتحادیه ها و سازمانهای هنری و متخصصان جامعه شناسی و امور کودک به انتخاب گیرد و این هیأت برای انتخاب و تورید فیلم با کشور های مختلف جهان در تماس شود.

... شورای فرهنگی باید واحد تهیه، تولید و تورید تیلی فیلم را گشایش دهد.

... شو رای فرهنگی باید تلویزیون را وارد تاد انتخاب و نمایش فلمهای سینما یی زیر نظر واحد تهیه یی تیلی فیلم کار کند.

... شو رای فرهنگی باید زمینه ریسرچ و تحقیق را در زمینه های تأثیرات نمایش فلم های سینما یی از طریق سینما و یا تلویزیون فراهم آورد. این ریسرچها باید در ابعاد گسترده درپوهنتون، مکاتب، در میان سر بازان قوای مسلح، در میان خانوادها و در کته گوری های مختلف از نظر سن و سال، میزان تحصیل، حرفه و پیشه و دیگر مسایل به انجام آید و واحد تورید فلم شو رای فرهنگی کار خود را بر اساس آن استوار دارد.

... پرود کشن های خصوصی باید دوباره به افغان فلم جذب شوند، زمینه های مدیریت سالم و فعال در افغان فلم فراهم آید و واحد های تهیه یی فلمهای خبری، داکو منتری و داستانی و هنری در این موسسه تنظیم گردد.

... برای تولید های داخلی باید امتیازاتی در نظر گرفته شود

شو رای فرهنگی باید شرایطی را به وجود آورد که مواد خام به قیمت تمام شد در اختیار این مولدان قرار گیرد، خدمات - تخنیکی افغان فلم ارزان محاسبه شود، سالون های نمایش برای فلمهای داخلی پنجاه فیصد ارزانتر از قیمت کنونی آن که برای فلم های توریدی است محاسبه شود و نیازمندی های هر واحد تولیدی مطالعه گردد و دشواریهای شان راه حل یابد.

این نظرات در مجموع به اکثریت قاطع آراء به تصویب رسید.

شعر خوانی در کشور ما، در سر زمین آریانای کهن پیشینه یی دراز دارد و گذشته ی تابناک.

نمودهای از این هنر را در جریان سده های فراوان هم در معابد زردشتی می توان به کند و کاو گرفت هم در دربار سلاطین

فردیده انوری دکلما تور ورزیده

وهم در خانقا هها ، در دوره ی - اسلامی که با موسیقی به اجرا میامده است .

از سوی دیگر شعر خوانی را ما در روند زندگی اجتماعی خود به عنوان پایگاهی مبارزاتی باز می شناسیم و می بینیم که شعر خوانی نمودی بوده است از تبارزد های احساس عا طفی و پیوند آن با تاثرات درونی جمعی و مایه گرفته از همه ی رخداد های جاری در جامعه که شادیها و نا شادیها و مهر و رزی ها و کینه توزیها را بیرون ریز کرده و ذهن شاعر را به ذهن همگان گره زده و پیام پر از رمز و راز او را به گوش همگان سپرده است .

و هم مردم ما در جریان سده های فراوان ، آنگاه که در بیدار دورانیهای شب زده در دلتازیان ستم راحس کرده اند و آنگاه که همه ی تبارزها ، ایستادگی ها و داد خواهی ها با خواست های اهریمنی حکومت های بیدادگر شکست خورده است برای جلوگیری از مرگ نیروی حق و داد در بز مه های شبانه شامها می فردوسی گشوده شده و رستم را الگو و سمبول مبارزه قرار داده باباز خوانی شرح جنگهای وی برای مبارزان نیرو و امید گرفته اند.

و آنگاه دیگر که جامعه فریب زهد های ریایی و زهد های دروغین را خورده و احیاناً شیخ و محتسب بیدادگران آتش افروز مردم آزار بوده اند دست به دیوان حافظ برده و با حفظ غزل های شور افگن او و باز خوانی آن در همه جا از زبان این رند خراباتی به هزل همه نمود های پرت رفتاری و زاهدان ریا و رز پرداخته و نقاب از رخسار شان بر گرفته اند.

و خانقا ههای ما نیز که جایگاهی بوده است برای عارف و زاهد و متصوف راستین از ماده بریده و به معنی پیوسته ، باباز خوانی شعر آهنگین و رقصنده ی مولا نا جلال الدین بلخی طریق پارسایی را و مبارزه با نفس و خواست های تنی و شهوانی و فرومایه گیها و خود نگرانی ها را آموخته و با دوری گزینی از هر خود کامه گی انسان سالاری را آموزش داده است.

آری به اینگونه است که حتی اشراق مایه سستی جاودانه با شعردارد و راه ترویج آن و به شناسخت آیین و ویژ گیهای عرفانی و فلسفی آن با شعر خوانی تحقق می یابد و به اینگونه است که مردم آریانای کهن مریدوار مراد از شعر یافته اند ، به آن زبان احساس گفته اند و با خوا نش شعر کوشیده اند فریاد مبارزه خواهی شاعر

رسالتمند را در برابر دیو نفس و غول بیداد در هر دو زمینه ی فردی و اجتماعی به شنوایی گیرند ، درک کنند و باباز خوانی ها و آفرینش دو باره مفا هیم آنرا به دیگران سپارند تا دیگران هم بدانند که چرا مولوی در روشنی روز ، ملول از دیو و دد در پی انسان میگردد ، چرا او چون گنگی خواب دیده و دیگران همه کردند چرا حافظ آن «نگین سلیمان» را که دست این و آن است ، به هیچ نمیستاند و یا آن کد امین شب تاریک است که او از بیم موج و گردابهای حایل آن مینالد و از بی خبری سبکسازان سحلبها لب به شکوه میگوید ؟

خوا نش شعر به گونه تمثیلی و هنری که بتواند ذهنیت هارابه هم گره زند ، اندیشه ها را با هم آشتی دهد و پیاپیها را از اندیشه ی

بگیرد و به اندیشه های دیگر سپارد نه تنها هنر والای مردم ما در همه زمانه ها پی بوده است که سخن به بر ملا گفته نمیشده است ، بلکه همیشه و سیله یی نیز بوده در راه آگاهی دهی و به شناسخت آوری زمینه های اجتماعی و همین است که ما را از این هنر هرگز بی نیازی نیست و باید آنرا بیش از این به رواج مجدد آورد ، و گستره اش را گسترده تر ساخت.

ثبت نخستین کست شعر به آواز دکلماتور و زیده و شناسخت شده ی معاصر فریده انوری باتوجه به همین زمینه ها اقدامی بود ارزنده که به وسیله افغان موزیک به انجام آمد.

فریده انوری بیش از ده سال است شعر میخواند و آگاهی او از تکنیک خوانش شعر ، شناسخت از ریتم و آهنگ شعری و خصوصاً صیت باز آفرینی و زایش هنری و تاثیر القایی که در کار او وجود دارد موجب شده است که صدای او در تمام این سالها صدای حاکم در این بخش هنری باشد و او هرگز از سکوی راستین آواز و شهرت به پایین کشیده نشود و فرو ناخفتد.

در کست نخست شعر به صدای فریده انوری غزل های بیاز دیوان شمس باز خوانی شده است که شور و حالی دارد و با جهت قوی عا طفی خود و آفرینش هنری دوباره می تواند شنونده را به عمق مفا هیم و معانی پر رمز و راز و ابهام آلود شعر مولا نا فرو کشند و او را در جذبه و حالت صوفیانه یی غرق سازد. از فریده انوری دو کست شعری دیگر نیز از غزل های حافظ و منظومه دراز سیاه آبی ، خاکستری ، شاعر معاصر

در این نمایش پیاپی یک هیأت رئیسه شو رای مرکز اتحادیه هنرمندان که درج دیپلوم افتخاری شده بود به نماینده و سرگروپ سپاهیان انقلاب در ده پنجمین اهدا گردید و تابلوی نقاشی-ایکه در محتوی خود ارمانهای سپاهیان انقلاب را به بازگویی میآورد نیز طور تحفه به او داده شد. راه اندازی همچو محافل هنری کاری است نیکو که باید در فاصله های زمانی نزدیک به هم به اجرا آید و زمینه های تازه برای زایش ها و آفرینش های هنری فراهم گردد.

تن از آواز خوانان کشور هنر-نمایی هایی داشتند و بیش از یک هزار نفر نگرنده برای شنیدن آن شرکت جستند.

کنسرت که در تالار پولیتخنیک کابل به اجرا آمد به افتخار تعداد هنرمندانی دایر گردید که در شمار پاسداران انقلاب به جبهات گرم جنگ رفتند و پیروزانده از آن بازگشتند در این کنسرت موسیقی، آهنگهای میمیتی و عاشقانه ای به اجرا آمد که مورد توجه قرار گرفت و بازگو-گر غنای فرهنگی ما در این زمینه هنری بود.

حمید مصدق در جریان ثبت است که امیدواریم باز هم کارهای دیگری در پی داشته باشد و کست های دیگری به آواز خوش و پر حال و شیوه شعر خوانی هنری ایشان هنرمند و زنده به ثبت آید.

کست هایی از شعر معاصر کشور و از دیوان های شعری قدیم ما، تا هنر شعر خوانی به عنوان یک پدیده هنری اصیل و قدیم این کشور به شناخت دوباره آید.

موسیقی

بخش ایجاد موسیقی اتحادیه هنرمندان کنسرت موسیقی ایرا به اجرا آورد که در آن بیش از هفتاد

اسلم اکرم معاون اول اتحادیه هنرمندان در حال ایراد بیانیه در برابر تماشاگران

شرح اشتراك
 سالانه در مركز و ولايات ۸۰ -
 افغانى .
 قيمت يك شماره ۱۵ - افغانى .
 در خارج كشور سالانه ۱۵ -
 دالرى .
 ادرس :
 انصارى واټ - عمارت مطابع
 دولتي .
 مديريت مجله هنر .
 كابل - افغانستان .
 نمبر حساب ((۵۷۵۸ پر ۴))
 د افغانستان بانک

HONAR
 Bimonthly Magazine
 Organ of The Artists' Union
 Of Democratic Republic
 Of Afghanistan
 Subscription Rate:
 One year in Afghanistan
 Afs.
 80-
 One year In Foreign Countries
 Us \$ 15.
 Price Per copy Afs. 15.
 Address:
 Honar Magazine
 Ansari Road, Government
 Printing House
 Kabul, Afghanistan.

